Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího rozšířeného senátu)

1. června 2022 *

„Hospodářská a měnová unie – Bankovní unie – Jednotný mechanismus pro řešení krizí úvěrových institucí a některých investičních podniků (SRM) – Postup řešení krize v případě selhání nebo pravděpodobného selhání subjektu – Přijetí ze strany SRB programu řešení krize společnosti Banco Popular Español – Právo být vyslechnut – Přenesení pravomoci – Právo vlastnit majetek – Povinnost uvést odůvodnění – Články 18 a 20 a čl. 21 odst. 1 nařízení (EU) č. 806/2014“

Ve věci T-510/17,

Antonio Del Valle Ruíz, s bydlištěm v Mexiku (Mexiko), a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze [1], zastoupení J. Pobjoyem, barrister, B. Kennellym, QC, a S. Walker, solicitor,

žalobci,

proti

Evropské komisi, zastoupené L. Flynnem a A. Steiblytė, jako zmocněnci,

a

Jednotnému výboru pro řešení krizí (SRB), zastoupenému J. King a M. Fernández Rupérez, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s B. Meyringem, S. Schelem, F. Fernández de Trocóniz Roblesem, T. Klupschem a S. Iancem, advokáty,

žalovaným,

podporovaným

Španělským královstvím, zastoupeným L. Aguilera Ruizem a J. Rodríguezem de la Rúa Puig, jako zmocněnci,

dále

Evropským parlamentem, zastoupeným L. Visaggiem, J. Etiennem, M. Menegattim, M. Sammutem, L. Stefani a M. Martínez Iglesias, jako zmocněnci,

a dále

* Jednací jazyk: angličtina.

[1] – Seznam dalších žalobců je připojen pouze ke znění oznámenému účastníkům řízení.

Radou Evropské unie, zastoupenou A. de Gregorio Merinem, J. Bauerschmidtem, A. Westerhof Löfflerovou a H. Marcos Frailem, jako zmocněnci,

a

Banco Santander, SA, se sídlem v Santanderu (Španělsko), zastoupenou J. Rodríguez Cárcamem, A. Rodríguez Condem, D. Sarmiento Ramírez-Escuderem, advokáty, a G. Cahill, barrister,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící zaprvé na zrušení rozhodnutí výkonného zasedání SRB SRB/EES/2017/08 ze dne 7. června 2017 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular Español, SA, a zadruhé na zrušení rozhodnutí Komise (EU) 2017/1246 ze dne 7. června 2017, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular Español (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15),

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát),

ve složení M. van der Woude, předseda, M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (zpravodaj) a G. Steinfatt, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. června 2021,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 V návaznosti na finanční krizi, k níž došlo v roce 2008, bylo rozhodnuto o tom, že bude v Evropské unii vytvořena bankovní unie, která bude podložena rozsáhlým a podrobným jednotným souborem pravidel pro finanční služby na celém vnitřním trhu a bude se skládat z jednotného mechanismu dohledu a nových rámců pro pojištění vkladů a restrukturalizaci.

2 Prvním krokem k vytvoření bankovní unie bylo zavedení jednotného mechanismu dohledu (MSU) prostřednictvím nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63). Podle bodu 12 odůvodnění tohoto nařízení by měl jednotný mechanismus dohledu zajistit, aby politika Unie týkající se obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi byla zavedena soudržně a efektivně, jednotný soubor pravidel pro finanční služby byl uplatňován stejným způsobem na úvěrové instituce ve všech dotčených členských státech a tyto úvěrové instituce podléhaly dohledu nejvyšší kvality, jenž nebude omezován úvahami jiné než obezřetnostní povahy. Za tímto účelem svěřuje nařízení č. 1024/2013 Evropské centrální bance (ECB) zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, s cílem přispět k bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí a stabilitě finančního systému v rámci Unie a každého členského státu.

3 Následně byla přijata směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190). V bodě 1 odůvodnění této směrnice je uvedeno:

„Finanční krize ukázala, že se na úrovni Unie výrazně nedostává vhodných nástrojů, s jejichž pomocí by bylo možné účinně zacházet s nezdravými úvěrovými institucemi a investičními podniky […] nebo institucemi v selhání. Tyto nástroje jsou potřeba zejména k tomu, aby se předešlo platební neschopnosti, nebo pokud již platební neschopnost nastane, aby se negativní následky minimalizovaly zachováním systémově významných funkcí dotčené instituce. V době krize byly tyto problémy hlavním faktorem, který přinutil členské státy zachraňovat instituce za použití peněz daňových poplatníků. Cílem důvěryhodného rámce pro ozdravné postupy a řešení krize je v co největší míře předcházet nutnosti takových opatření.“

4 Cílem směrnice 2014/59 je zavést společná minimální pravidla pro harmonizaci vnitrostátních ustanovení upravujících řešení krize bank na území Unie a stanovit spolupráci mezi orgány příslušnými k řešení krize v případech selhání přeshraničních bank. V tomto ohledu se zvláště v čl. 3 odst. 1 směrnice 2014/59 stanoví, že každý členský stát určí jeden či výjimečně více orgánů příslušných k řešení krize, které jsou oprávněny používat nástroje k řešení krize a vykonávat pravomoci k řešení krize.

5 Vzhledem k tomu, že zaprvé směrnice 2014/59 nezajistila centralizaci rozhodovacího procesu v oblasti řešení krizí; že v podstatě zavedla společné nástroje k řešení krize a pravomoci k řešení krize, jež jsou dostupné vnitrostátním orgánům jednotlivých členských států, a že přiznala členským státům určitou posuzovací pravomoc, pokud jde o uplatnění těchto nástrojů a o používání vnitrostátních mechanismů financování pro řešení krize, a zadruhé že tato směrnice nebránila kategoricky tomu, aby členské státy přijímaly různá, a případně i rozdílná rozhodnutí ohledně řešení krizí přeshraničních skupin, bylo rozhodnuto o zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí.

6 Dalším krokem k vytvoření bankovní unie bylo tudíž přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1).

7 V bodě 12 odůvodnění nařízení č. 806/2014 se uvádí:

„Zajištění účinných rozhodnutí o řešení krize bank v selhání v rámci Unie, včetně využití finančních prostředků získaných na unijní úrovni, je pro dokončení vnitřního trhu finančních služeb zásadní. Na vnitřním trhu může selhání bank v jednom členském státě ovlivnit stabilitu finančních trhů v Unii jako celku. Zajištění účinných a jednotných pravidel řešení krize a rovných podmínek jeho financování ve všech členských státech je v nejlepším zájmu nejen členských států, v nichž banky působí, ale i všech členských států obecně jako prostředek k zajištění rovných podmínek hospodářské soutěže a lepšího fungování vnitřního trhu. Bankovní systémy na vnitřním trhu jsou silně vzájemně propojeny, bankovní skupiny jsou mezinárodní a banky drží vysoký podíl zahraničních aktiv. Při neexistenci jednotného mechanismu pro řešení krizí by bankovní krize v členských státech účastnících se jednotného mechanismu dohledu měly silnější

negativní systémový dopad i v nezúčastněných členských státech. Zavedení jednotného mechanismu pro řešení krizí zajistí neutrální přístup k zacházení s bankami v selhání, a tudíž zvýší stabilitu bank zúčastněných členských států a zamezí přelévání krizí do nezúčastněných členských států, a usnadní tak fungování vnitřního trhu jako celku. Mechanismy pro spolupráci týkající se institucí usazených v zúčastněných i nezúčastněných členských státech by měly být jasné a žádný členský stát nebo skupina členských států by neměl být přímo ani nepřímo diskriminován jako případné místo pro finanční služby.“

8 Jak stanoví čl. 1 první pododstavec nařízení č. 806/2014, toto nařízení má za cíl stanovit jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize subjektů uvedených v článku 2, které jsou usazeny v zúčastněných členských státech, tj. bank, jejichž domovský orgán dohledu je ECB nebo vnitrostátní příslušný orgán v členských státech, jejichž měnou je euro, nebo v členských státech, jejichž měnou není euro, a které navázaly úzkou spolupráci v souladu s článkem 7 nařízení č. 1024/2013 (viz bod 15 odůvodnění nařízení č. 806/2014).

9 Článek 1 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že tato jednotná pravidla a tento jednotný postup jsou uplatňovány Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) zřízeným článkem 42 společně s Radou Evropské unie a Evropskou komisí a vnitrostátními orgány příslušnými k řešení krize v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí stanoveného tímto nařízením. Dále je stanoveno, že tento jednotný mechanismus pro řešení krizí je podporován Jednotným fondem pro řešení krizí.

10 Podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodne SRB o opatření k řešení krize ve vztahu k finanční instituci, která je usazena v zúčastněném členském státě, pokud jsou splněny všechny tři podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 téhož nařízení.

11 První z těchto podmínek požaduje, aby byl subjekt v selhání nebo aby bylo jeho selhání pravděpodobné. Splnění této podmínky posoudí ECB po konzultaci se SRB nebo případně SRB a tato podmínka je považována za splněnou, pokud se subjekt nachází v alespoň jedné ze situací uvedených v čl. 18 odst. 4 nařízení č. 806/2014.

12 Druhá z podmínek předpokládá, že neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání daného subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu.

13 Z třetí podmínky vyplývá, že opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu, což znamená, že je nezbytné pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize a že likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo.

14 Článek 14 nařízení č. 806/2014 definuje tyto účely řešení krize: zajistit kontinuitu zásadních funkcí; zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize; chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu; chránit vkladatele a chránit finanční prostředky a aktiva klientů.

15 Článek 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů SRB zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně SRB a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků dotčeného subjektu.

16 Podle čl. 20 odst. 15 nařízení č. 806/2014 je ocenění nedílnou součástí rozhodnutí o použití nástroje k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k řešení krize nebo rozhodnutí o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů.

17 Jsou-li splněny podmínky stanovené čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014, přijme SRB program řešení krize.

18 Při jednání v rámci postupu řešení krize musí SRB, Rada a Komise zajistit, aby byla opatření k řešení krize přijímána v souladu s určitými zásadami vyjmenovanými v článku 15 nařízení č. 806/2014, mezi něž patří zásada, podle níž nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize, jakož i zásada, podle níž žádnému věřiteli nevzniknou větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt, jehož se týká opatření k řešení krize, byl likvidován v běžném úpadkovém řízení.

19 V programu řešení krize SRB určí, jaké nástroje k řešení krize budou použity. Článek 22 odst. 2 nařízení č. 806/2014 vyjmenovává různé nástroje k řešení krize, jež jsou dostupné, a sice nástroj převodu činnosti, nástroj překlenovací instituce, nástroj oddělení aktiv a nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů.

20 Za podmínek stanovených v článku 21 nařízení č. 806/2014 může SRB rovněž v rámci programu řešení krize vykonávat pravomoc k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů dotčeného subjektu. Podle článku 19 nařízení č. 806/2014 může opatření k řešení krize zahrnovat rovněž poskytnutí státní podpory nebo využití podpory z Jednotného fondu pro řešení krizí.

21 Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po přijetí programu řešení krize jej SRB předá Komisi. Komise do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, tento program buď potvrdí, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na diskreční aspekty programu řešení krize v případech, které nejsou zahrnuty v třetím pododstavci tohoto odstavce, tj. dodržení kritéria veřejného zájmu nebo podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí. V souvislosti s těmito posledně uvedenými diskrečními aspekty může Komise do 12 hodin od okamžiku, kdy jí SRB předal program řešení krize, navrhnout Radě, aby proti programu řešení krize, který přijal SRB, vznesla námitku z důvodu toho, že tento program řešení krize nesplňuje kritérium veřejného zájmu, nebo aby schválila podstatnou změnu výše prostředků z Jednotného fondu pro řešení krizí, kterou stanovil SRB v programu řešení krize, nebo proti ní vznesla námitku. Program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise námitku do 24 hodin od okamžiku, kdy jí SRB tento program předal.

22 Článek 18 odst. 9 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB zajistí, aby relevantní vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize přijaly opatření k řešení krize nezbytná k provedení programu řešení krize. Program řešení krize je určen posledně jmenovaným orgánům a obsahuje pokyny pro tyto orgány, které přijmou veškerá nezbytná opatření k jeho provedení v souladu s článkem 29 téhož nařízení na základě výkonu pravomocí k řešení krize.

23 Po přijetí opatření k řešení krize SRB zajistí na základě čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014, aby bylo provedeno ocenění nezávislou osobou s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by instituce v režimu řešení krize vstoupila do běžného úpadkového řízení. Podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014 může toto ocenění vést k vyplacení odškodnění akcionářům nebo věřitelům, pokud utrpěli v rámci řešení krize větší ztráty, než jaké by utrpěli při likvidaci v běžném úpadkovém řízení.

Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby

24 Žalobci, Antonio Del Valle Ruíz a další fyzické a právnické osoby, jejichž jména jsou uvedena v příloze, byli akcionáři nebo držiteli dluhopisů společnosti Banco Popular Español, SA (dále jen „Banco Popular“) před tím, než byl ve vztahu k posledně jmenované společnosti přijat program řešení krize.

K postavení společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize

25 Skupina Banco Popular, jejíž je společnost Banco Popular mateřskou společností, byla ke dni řešení krize šestou španělskou bankovní skupinou.

26 V roce 2016 přistoupila společnost Banco Popular ke zvýšení kapitálu o 2,5 miliardy eur.

27 Dne 5. prosince 2016 přijalo výkonné zasedání SRB plán řešení krize pro skupinu Banco Popular (dále jen „plán řešení krize z roku 2016“). Nástrojem k řešení krize, jemuž byla v plánu řešení krize z roku 2016 dána přednost, byl nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů stanovený v článku 27 nařízení č. 806/2014.

28 Dne 3. února 2017 zveřejnila společnost Banco Popular svou výroční zprávu za rok 2016, v níž oznámila jednak potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla ke konsolidované ztrátě 3,485 miliardy eur, jednak jmenování nového předsedy.

29 Dne 10. února 2017 snížila společnost DBRS Ratings Limited (DBRS) (následně společnost DBRS Morningstar) rating společnosti Banco Popular s negativním výhledem, a to s ohledem na oslabené postavení kapitálu společnosti Banco Popular způsobené tím, že čistá ztráta byla vyšší než ta, kterou zmíněná banka předpokládala ve své výroční zprávě a která je zmíněna v bodě 28 výše, jakož i na snahu společnosti Banco Popular o snížení dosud vysokého podílu problematických aktiv.

30 Dne 3. dubna 2017 oznámila společnost Banco Popular výsledek vnitřních auditů, přičemž uvedla, že bude patrně nezbytné provést opravy výroční zprávy za rok 2016. Tyto opravy byly provedeny ve finanční zprávě společnosti Banco Popular za první čtvrtletí roku 2017.

31 Dne 10. dubna 2017 oznámil předseda správní rady na valné hromadě akcionářů společnosti Banco Popular, že banka má v úmyslu buď zvýšit kapitál, nebo uskutečnit prodej podniku v důsledku stavu kapitálu skupiny a podílu problematických aktiv v této skupině. Generální ředitel společnosti Banco Popular byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce.

32 Na základě oznámení učiněného dne 3. dubna 2017, týkajícího se nutnosti opravit finanční výsledky za rok 2016, snížila společnost DBRS dne 6. dubna rating společnosti Banco Popular s ponecháním negativního výhledu. Snížení ratingu společnosti Banco Popular s negativním výhledem oznámily rovněž společnosti Standard & Poor’s, a sice dne 7. dubna, a Moody’s Investors service (dále jen „společnost Moody’s“), a sice dne 21. dubna 2017.

33 V dubnu 2017 zahájila společnost Banco Popular postup soukromého prodeje, jehož cílem byl prodej této společnosti silnému konkurentovi, což by znovu posílilo její finanční situaci. Konečné datum pro předložení nabídek potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular bylo původně dne 10. června 2017 a následně bylo posunuto na konec měsíce června 2017.

34 Společnost Banco Popular předložila dne 5. května 2017 finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, v níž oznámila ztráty ve výši 137 milionů eur.

35 Dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity (*Liquidity Coverage Requirement*) společnosti Banco Popular pod prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1).

36 Společnost Banco Santander, SA, informovala dopisem ze dne 16. května 2017 společnost Banco Popular, že v rámci postupu soukromého prodeje není schopna předložit pevnou nabídku.

37 Společnost Banco Popular uvedla dne 16. května 2017 v oznámení relevantní skutečnosti pro Comisión nacional del mercado de valores (CNMV, Státní komise pro trh s cennými papíry, Španělsko), že potenciální nabyvatelé projevili zájem v postupu soukromého prodeje, ale že nebyla obdržena žádná pevná nabídka.

38 Dne 19. května 2017 snížila agentura FITCH dlouhodobý rating společnosti Banco Popular.

39 Předsedkyně SRB paní Elke König povolila dne 23. května 2017 rozhovor televiznímu kanálu Bloomberg, během něhož byla tázána zejména na postavení společnosti Banco Popular.

40 Během měsíce května 2017 informovalo několik článků v tisku o potížích společnosti Banco Popular. Jako příklad je třeba zmínit článek ze dne 11. května 2017 zveřejněný na internetových stránkách *elconfidencial.com*, který byl nadepsán „Saracho pověřuje JP Morgan a Lazard okamžitým prodejem společnosti Popular z důvodu hrozícího úpadku“ (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). V tomto článku se uvádí, že předseda banky pověřil JP Morgan a Lazard zajištěním okamžitého prodeje banky z důvodu hrozícího úpadku, jelikož došlo k obrovskému odlivu vkladů soukromých i institucionálních klientů a jedinou cestou k dosažení životaschopnosti banky byl podle jeho názoru úplný a okamžitý prodej celé skupiny. Článek popisuje, že „vzhledem k přetrvávajícímu odlivu vkladů a k nedostupnosti vnějších zdrojů financování čelí banka vážnému riziku úpadku, což donutilo [jejího předsedu] k uplatnění nejdrastičtějšího opatření, kterým je postupné ukončení prodeje aktiv banky za účelem zlepšení kapitálových poměrů a splnění požadavků ze strany ECB“.

41 Dne 15. května 2017 byl na internetové stránce *elconfidencial.com* zveřejněn článek nadepsaný „ECB provádí inspekci ve společnosti Banco Popular po dobu dvou měsíců probíhajícího procesu prodeje“ (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), v němž se uvádí, že plán prodeje společnosti Banco Popular připravený předsedou této společnosti byl uplatněn po inspekci ze strany ECB, která potvrdila nedostatečné rezervy. Podle tohoto článku dospěli inspektoři ECB k závěru, že potíže, jimž čelila společnost Banco Popular, souvisí s nedostatečnými rezervami určenými ke krytí její expozice ve vztahu k nemovitostem a že je nezbytné zabránit příležitostným odlivům vkladů. Tito inspektoři vyjádřili rovněž nespokojenost s účetní závěrkou za rok 2016.

42 Dne 31. května 2017 zveřejnila agentura Reuters článek nadepsaný „Evropská unie byla upozorněna na riziko řešení krize společnosti Banco Popular“ (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular). V tomto článku je zejména zmíněno, že podle nejmenovaného unijního úředníka upozornil jeden z hlavních subjektů dohledu nad bankami v Evropě unijní úředníky na to, že by společnost Banco Popular mohla být likvidována, pokud by se jí nepodařilo nalézt

nabyvatele. Podle tohoto článku zmíněný úředník rovněž uvedl, že předsedkyně SRB vydala v nedávné době „předběžné varování“ a prohlásila, že SRB sleduje postup (týkající se společnosti Banco Popular) zvlášť pozorně a je připraven do něj zasáhnout.

43 Téhož dne zveřejnil SRB tiskovou zprávu, v níž zpochybnil obsah výše uvedeného článku.

44 V prvních červnových dnech roku 2017 musela společnost Banco Popular čelit masivním výběrům hotovosti.

45 Dne 5. června 2017 v ranních hodinách zaslala společnost Banco Popular společnosti Banco de España (Španělská banka, Španělsko) první žádost o nouzové poskytnutí likvidity a následně v odpoledních hodinách další žádost, v níž byla požadovaná částka zvýšena z důvodu rozsáhlých peněžních toků. Na základě žádosti Španělské banky a poté, co ECB téhož dne posoudila žádost o nouzové poskytnutí likvidity, kterou podala společnost Banco Popular, nevyjádřila rada guvernérů ECB žádné námitky proti nouzovému poskytnutí likvidity společnosti Banco Popular na období do 8. června 2017. Společnost Banco Popular obdržela část tohoto nouzového poskytnutí likvidity, a následně Španělská banka uvedla, že další nouzové poskytnutí likvidity pro společnost Banco Popular již nemůže uskutečnit.

46 Společnosti DBRS a Moody’s snížily dne 6. června 2017 rating společnosti Banco Popular.

K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize

47 SRB pověřil dne 23. května 2017 společnost Deloitte jakožto nezávislého znalce, aby provedla ocenění společnosti Banco Popular na základě článku 20 nařízení č. 806/2014.

48 SRB požádal dne 24. května 2017 společnost Banco Popular na základě článku 34 nařízení č. 806/2014 o informace nezbytné k provedení jejího ocenění. Dne 2. června 2017 požádal dále společnost Banco Popular o poskytnutí informací o postupu veřejného prodeje a o zpřístupnění zabezpečené virtuální datové místnosti, kterou posledně jmenovaná společnost zřídila v rámci tohoto postupu.

49 Výkonné zasedání SRB přijalo dne 3. června 2017 rozhodnutí SRB/EES/2017/06 určené pro Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB, Fond pro řádnou restrukturalizaci bank, Španělsko), které se týkalo prodeje společnosti Banco Popular. SRB schválil okamžité zahájení postupu prodeje Banco Popular, který měl zajistit FROB, a oznámil posledně jmenovanému subjektu požadavky na prodej v souladu s článkem 39 směrnice 2014/59. SRB zejména uvedl, že FROB má oslovit všech pět potenciálních nabyvatelů, kteří byli vyzváni k předložení nabídky v postupu soukromého prodeje.

50 Dva z těchto pěti potenciálních nabyvatelů se rozhodli, že se postupu prodeje nezúčastní, a jednoho vyloučila ECB z obezřetnostních důvodů.

51 Oba potenciální nabyvatelé, kteří se rozhodli zúčastnit se postupu prodeje, jimiž byly společnosti Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), podepsali dne 4. června 2017 dohodu o mlčenlivosti a dne 5. června 2017 získali přístup do virtuální datové místnosti.

52 SRB přistoupil dne 5. června 2017 k prvnímu ocenění (dále jen „ocenění 1“) podle čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014, jehož cílem bylo poskytnout skutečnosti umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize, které jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

53 ECB posoudila dne 6. června 2017 po konzultaci se SRB selhání nebo pravděpodobné selhání společnosti Banco Popular podle čl. 18 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 806/2014.

54 V tomto posouzení ECB uvedla, že během posledních měsíců se likvidita společnosti Banco Popular významně zhoršila hlavně v důsledku značného vyčerpání vkladové základny. Společnost Banco Popular byla vystavena značnému odlivu hotovosti ve všech sektorech klientely. ECB vyjmenovala události, které způsobily problémy související s likviditou, jimž musela společnost Banco Popular čelit.

55 V této souvislosti uvedla, že v únoru 2017 oznámila společnost Banco Popular při předložení roční účetní závěrky jednak potřebu mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur, která vedla v roce 2016 ke ztrátě 3,485 miliardy eur, jednak výměnu svého dlouhodobě působícího předsedy, který zavedl změnu strategie banky. Oznámení týkající se mimořádných rezerv spolu se ztrátami zaznamenanými na konci účetního období vedly k tomu, že společnost DBRS snížila dne 10. února 2017 rating společnosti Banco Popular, a vyvolaly značné znepokojení u klientů společnosti Banco Popular, jež vyústilo ve výrazný a nečekaný odliv vkladů a v častější návštěvy klientů na pobočkách banky.

56 Další mohutné rušení vkladů vyvolala podle ECB rovněž okolnost, že společnost Banco Popular zveřejnila dne 3. dubna 2017 *ad hoc* veřejné prohlášení, v němž informovala o několika vnitřních auditech, jež mohly mít významný dopad na finanční stav této instituce, jakož i ujištění, že generální ředitel této instituce byl odvolán necelý rok poté, co se ujal funkce. ECB uvedla, že tato vlna rušení vkladů byla posilována rovněž:

– skutečností, že společnost Standard & Poor’s snížila dne 7. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– skutečností, že společnost Banco Popular oznámila dne 10. dubna 2017, že nebude vyplácet dividendy a bude zřejmě nezbytné uskutečnit navýšení kapitálu nebo převod podniku, a to vzhledem k napjatému stavu kapitálu a nutnosti vyrovnat stav problematických aktiv;

– skutečností, že společnost Moody’s snížila dne 21. dubna 2017 rating společnosti Banco Popular;

– zveřejněním výsledků za první čtvrtletí roku 2017, které byly horší, než bylo předpokládáno;

– dlouhodobě negativně zaměřenými zprávami ve sdělovacích prostředcích, jako například články z dní 11. a 15. května 2017 uvedenými v bodech 40 a 41 výše, v nichž se uvádí, že předseda společnosti Banco Popular nařídil urychlený prodej banky z důvodu bezprostředního nebezpečí úpadku nebo nedostatku likvidity a banka musí čelit dalším významným potřebám rezerv v důsledku kontroly provedené na místě orgánem dohledu.

57 ECB rovněž konstatovala, že v období od 31. května 2017 došlo k zvlášť výraznému odlivu vkladů poté, co byla v médiích zveřejněna zpráva, že by se banka mohla ocitnout v likvidaci, pokud by právě probíhající proces prodeje nevedl velmi brzy k úspěšnému výsledku.

58 Kromě toho ECB uvedla, že i když společnost Banco Popular připravila během předchozích týdnů různá další opatření na vytvoření likvidity a začala je zavádět, rozsah již uskutečněných i dosud očekávaných příchozích toků nepostačoval k tomu, aby vyřešil nedostatečný stav likvidity, který existoval ve společnosti Banco Popular ke dni posouzení. Žalobkyně dále uvedla, že ani s využitím nouzového poskytnutí likvidity, proti němuž nevyjádřila rada guvernérů ECB dne 5. června 2017 žádné námitky, stav likvidity nepostačoval k uvedenému datu k tomu, aby bylo zaručeno, že společnost Banco Popular bude schopna splatit své závazky nejpozději do 7. června 2017.

59 ECB měla za to, že opatření, která již společnost Banco Popular přijala, nebyla natolik účinná, aby zvrátila zhoršování stavu její likvidity. Zdůraznila, že se společnost Banco Popular snažila zavést alternativní opatření, aby si zajistila schopnost splácet své splatné závazky, a sice uskutečnění převodu podniku, tj. jeho prodeje silnějšímu konkurentovi. Přesto však ECB dospěla k závěru, že s ohledem na zhoršování stavu likvidity ve společnosti Banco Popular, jakož i na okolnost, že posledně jmenovaná neprokázala schopnost zlepšit v blízké budoucnosti stav své likvidity, a také na okolnost, že vyjednávání nevedlo zatím ke kladnému výsledku, nelze předpokládat, že by taková soukromá transakce mohla být potvrzena ve lhůtě, která by společnosti Banco Popular umožnila splácet její splatné dluhy nebo jiné závazky.

60 ECB konstatovala, že nyní neexistují dostupná opatření dohledu či včasného zásahu, jež by umožnila okamžitě zlepšit stav likvidity ve společnosti Banco Popular a jež by této společnosti zajistila dostatek času na to, aby uskutečnila převod podniku nebo nějaké jiné řešení. Opatření, jež může zavést ECB jakožto příslušný orgán na základě vnitrostátního právního předpisu provádějícího článek 104 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338), a články 27 až 29 směrnice 2014/59 nebo článek 16 nařízení č. 1024/2013, nemohla vzhledem k rozsahu a tempu zaznamenaného zhoršování likvidity zajistit, že bude společnost Banco Popular schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

61 ECB tedy měla za to, že existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, přičemž vzala v úvahu zejména nadměrné odlivy vkladů, rychlost, s jakou banka ztrácela svou hotovost, a neschopnost banky vytvářet jiné likvidity. Z toho ECB vyvodila, že v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 se má za to, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání každopádně v blízké budoucnosti pravděpodobné.

62 Správní rada společnosti Banco Popular oznámila dne 6. června 2017 ECB, že dospěla k závěru, že se tato banka nachází v situaci pravděpodobného selhání.

63 Téhož dne připravil FROB dopis obsahující informace o postupu prodeje, v němž bylo uvedeno, že nabídky mohou být předkládány do půlnoci dne 6. června 2017.

64 Společnost BBVA, která byla jedním ze dvou potenciálních nabyvatelů společnosti Banco Popular, oznámila téhož dne FROB, že nepředloží žádnou nabídku.

65 Společnost Deloitte odevzdala rovněž dne 6. června 2017 SRB druhé ocenění (dále jen „ocenění 2“) vypracované na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014. Cílem ocenění 2 bylo posoudit hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři

a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular byla předmětem běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti. Tímto oceněním byla ekonomická hodnota společnosti Banco Popular konkrétně odhadnuta na 1,3 miliardy eur podle optimistického scénáře, na minus 8,2 miliardy eur podle pesimistického scénáře a na minus 2 miliardy eur podle nejlepšího odhadu.

66 Společnost Banco Santander předložila dne 7. června 2017 pevnou nabídku.

67 FROB informoval dopisem ze dne 7. června 2017 SRB, že společnost Banco Santander předložila dne 7. června ve 3:12 hodin nabídku a cena, kterou nabídla společnost Banco Santander za prodej akcií společnosti Banco Popular, činí jedno euro. FROB uvedl, že jeho řídící výbor považuje společnost Banco Santander za úspěšného uchazeče v soutěžním řízení o prodeji společnosti Banco Popular, a rozhodl se navrhnout SRB, aby v rozhodnutí SRB o přijetí programu řešení krize společnosti Banco Popular označil společnost Banco Santander za nabyvatele.

K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017

68 Dne 7. června 2017 přijalo výkonné zasedání SRB na základě nařízení č. 806/2014 rozhodnutí SRB/EES/2017/08 o přijetí programu řešení krize pro Banco Popular (dále jen „program řešení krize“).

69 Podle článku 1 programu řešení krize se SRB vzhledem ke splnění podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 rozhodl zavést ve společnosti Banco Popular režim řešení krize, a to počínaje datem přijetí rozhodnutí.

70 V tomto smyslu měl SRB za to, zaprvé že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné; zadruhé že neexistují alternativní opatření, která by mohla v přiměřené lhůtě zabránit selhání společnosti Banco Popular, a zatřetí že opatření k řešení krize, které má podobu nástroje převodu činnosti společnosti Banco Popular, je nezbytné ve veřejném zájmu. SRB v této souvislosti uvedl, že řešení krize je nezbytné a přiměřené z hlediska splnění dvou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, tj. zajistit kontinuitu zásadních funkcí banky a zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu.

71 V článku 5 odst. 1 programu řešení krize rozhodl SRB následovně:

„Nástroj k řešení krize použitý v případě společnosti Banco Popular spočívá v převodu činnosti podle článku 24 nařízení č. 806/2014 prostřednictvím převodu akcií na nabyvatele. Odpis a konverze kapitálových nástrojů se provedou bezprostředně před použitím nástroje převodu činnosti.“

72 Článek 6 programu řešení krize se týká odpisu kapitálových nástrojů a nástroje převodu činnosti. V článku 6 odst. 1 SRB uvedl, jaká opatření přijal na základě své pravomoci k odpisu stanovené v článku 21 nařízení č. 806/2014.

73 V tomto smyslu rozhodl SRB v čl. 6 odst. 1 programu řešení krize následovně:

– nejprve odepsat nominální hodnotu základního kapitálu společnosti Banco Popular ve výši 2 098 429 046 eur, což vede ke zrušení 100 % akcií společnosti Banco Popular;

– dále konvertovat celou jistinu nástrojů vedlejšího kapitálu tier 1 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni programu řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie I“;

– poté odepsat nominální hodnotu „nových akcií I“ na nulu, což vede ke zrušení 100 % těchto „nových akcií I“;

– nakonec konvertovat celou jistinu nástrojů kapitálu tier 2 vydaných společností Banco Popular, které jsou v oběhu ke dni rozhodnutí o řešení krize, na nově vydané akcie společnosti Banco Popular, „nové akcie II“.

74 Článek 6 odst. 3 programu řešení krize stanoví, že tato opatření spočívající v odpisu a konverzi jsou založena na ocenění 2, podepřeném výsledky transparentního a otevřeného procesu prodeje, který uskutečnil FROB.

75 V článku 6 odst. 5 programu řešení krize SRB uvedl, že vykonává pravomoci, které mu byly svěřeny článkem 24 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 týkajícím se převodu činnosti, a nařídil, aby „nové akcie II“ byly převedeny na společnost Banco Santander, SA, nezatížené žádným právem či výsadou třetí osoby, za zaplacení kupní ceny ve výši 1 eura. Je upřesněno, že nabyvatel již s převodem souhlasil.

76 SRB rovněž uvedl, že převod „nových akcií II“ má být uskutečněn na základě závazné nabídky nabyvatele ze dne 7. června 2017 a že by jej měl provést FROB na základě Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión (zákon č. 11/2015 o ozdravných postupech a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků) ze dne 18. června 2015 (BOE č. 146, ze dne 19. června 2015, s. 50797).

77 Dne 7. června 2017 v 5:13 hodin byl program řešení krize předložen ke schválení Komisi.

78 Komise přijala dne 7. června 2017 v 6:30 hodin rozhodnutí (EU) 2017/1246, kterým se schvaluje program řešení krize pro Banco Popular (Úř. věst. 2017, L 178, s. 15), a oznámila jej SRB. Program řešení krize vstoupil tedy v platnost téhož dne.

79 Z bodu 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 vyplývá:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

80 Téhož dne přijal FROB v souladu s článkem 29 nařízení č. 806/2014 opatření nezbytná k provedení programu řešení krize. V rámci toho FROB schválil převod nových akcií společnosti Banco Popular, které jsou výsledkem konverze nástrojů kapitálu tier 2 („nové akcie II“), na společnost Banco Santander.

Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize

81 Společnost Deloitte předala dne 14. června 2018 SRB ocenění rozdílného zacházení stanovené v čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení č. 806/2014, provedené s cílem vyhodnotit, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení (dále jen „ocenění 3“). Dne 31. července 2018 společnost Deloitte zaslala SRB dodatek k tomuto ocenění, v němž byly opraveny některé formální chyby.

82 Dne 28. září 2018 se společnost Banco Santander v návaznosti na fúzi sloučením stala univerzální právní nástupkyní společnosti Banco Popular.

83 SRB přijal dne 17. března 2020 rozhodnutí SRB/EES/2020/52, jehož cílem bylo určit, zda má být akcionářům a věřitelům dotčeným opatřeními k řešení krize provedenými ve vztahu ke společnosti Banco Popular vyplaceno odškodnění. Tisková zpráva k tomuto rozhodnutí byla zveřejněna dne 20. března 2020 v *Úředním věstníku Evropské unie* (Úř. věst. 2020, C 91, s. 2). V tomto rozhodnutí dospěl SRB k závěru, že akcionáři a věřitelé dotčení krizí společnosti Banco Popular nemají nárok na odškodnění z Jednotného fondu pro řešení krizí podle čl. 76 odst. 1 písm. e) nařízení č. 806/2014.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

84 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 4. srpna 2017 podali žalobci projednávanou žalobu.

85 SRB podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 31. října 2017 navrhl Tribunálu na základě čl. 92 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu, aby nařídil provedení důkazu týkající se předložení určitých dokumentů uvedených v příloze. Rozhodnutím ze dne 6. prosince 2017 rozhodl Tribunál, že tomuto návrhu na provedení důkazu v daném stadiu řízení nevyhoví.

86 Společnost Banco Santander podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 6. listopadu 2017, Rada podáním došlým dne 21. listopadu 2017, Španělské království podáním došlým dne 5. prosince 2017 a Evropský parlament podáním došlým dne 13. prosince 2017 požádali o vedlejší účastenství v tomto řízení na podporu návrhových žádání Komise a SRB. Usnesením ze dne 12. dubna 2019 povolil předseda osmého senátu Tribunálu vedlejší účastenství společnosti Banco Santander a rozhodnutím ze dne 17. dubna 2019 povolil vedlejší účastenství Rady, Španělského království a Parlamentu. Španělské království, Parlament, Rada a společnost Banco Santander předložili spisy vedlejšího účastníka řízení, k nimž se žalobci a SRB v určené lhůtě vyjádřili.

87 Dne 13. února 2018 vyzval Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu SRB, aby předložil poslední nedůvěrné znění programu řešení krize, jakož i nedůvěrné znění ocenění 2, které bylo zveřejněno na jeho internetových stránkách. SRB předložil tyto dokumenty v určené lhůtě.

88 Dne 6. července 2018 položil Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu hlavním účastníkům řízení písemné otázky. Žalobci a SRB na tuto výzvu odpověděli ve stanovené lhůtě.

89 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. října 2018 navrhli žalobci Tribunálu, aby Komisi a SRB nařídil prostřednictvím organizačního procesního opatření na základě článku 88 jednacího řádu předložit určité dokumenty, jejichž seznam je připojen k návrhu. Komise a SRB předložily svá vyjádření k tomuto návrhu ve stanovené lhůtě.

90 Vzhledem k tomu, že bylo změněno složení senátů Tribunálu, na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu byl soudce zpravodaj přidělen ke třetímu senátu, kterému byla tudíž přidělena projednávaná věc.

91 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. října 2019 předložili žalobci nový důkazní návrh na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu. Komise, SRB, Španělské království, Parlament a Rada předložili vyjádření k tomuto novému důkaznímu návrhu ve stanovených lhůtách.

92 Na návrh třetího senátu rozhodl Tribunál na základě článku 28 jednacího řádu o předání věci k projednání rozšířenému soudnímu kolegiu.

93 Dne 15. března 2021 vyzval Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu Komisi a SRB k předložení určitých dokumentů. Dopisem ze dne 30. března 2021 odpověděl SRB, že požadované dokumenty jsou částečně důvěrné a mohly by být předloženy, pokud by Tribunál nařídil provádění důkazů. Dopisem ze dne 30. března 2021 odpověděla Komise, že požadovaný dokument nemá k dispozici, a tedy jej nemůže předložit.

94 Dne 15. dubna 2021 vyzval Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu SRB k předložení určitého dokumentu. V dopise ze dne 20. dubna 2021 uvedl SRB, že požadovaný dokument je důvěrný a mohl by být předložen, pokud by Tribunál nařídil provádění důkazů.

95 Usnesením ze dne 21. května 2021 Tribunál nařídil SRB zaprvé na základě čl. 24 prvního pododstavce jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie a zadruhé na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu, aby předložil úplná znění programu řešení krize, ocenění 2, posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, jež provedla ECB dne 6. června 2017, dopisu ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, včetně přílohy tohoto dopisu, a dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular. Tribunál rovněž nařídil SRB, aby předložil nedůvěrná znění dopisu ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, včetně přílohy tohoto dopisu, a dopisu ze dne 18. května 2017, který ECB zaslala společnosti Banco Popular.

96 Usnesením ze dne 16. června 2021 odstranil Tribunál ze spisu důvěrná znění dokumentů, jež předložil SRB v rámci výkonu usnesení ze dne 21. května 2021, a předal žalobcům, jakož i Komisi, Španělskému království, Parlamentu, Radě a společnosti Banco Santander dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, vyjma přílohy tohoto dopisu.

97 Vzhledem k překážce na straně dvou členů třetího rozšířeného senátu určil předseda Tribunálu k doplnění senátu dva jiné soudce.

98 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 21. června 2021.

99 Žalobci navrhují, aby Tribunál:

– zrušil program řešení krize a rozhodnutí 2017/1246 (dále jen společně „napadená rozhodnutí“);

– uložil SRB a Evropské komisi náhradu nákladů.

100 SRB a Komise navrhují, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

101 Společnost Banco Santander, Španělské království a Rada navrhují, aby Tribunál:

– žalobu zamítl;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

102 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu v rozsahu, v němž je založena na námitce protiprávnosti nařízení č. 806/2014;

– uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

103 Na podporu své žaloby žalobci vznesli devět žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z námitky protiprávnosti, jelikož článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo být vyslechnut a právo na účinný procesní prostředek, zakotvené v článcích 41 a 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), jakož i zásadu proporcionality. Druhý žalobní důvod vychází z porušení článků 41 a 47 Listiny. Třetí žalobní důvod vychází z porušení práva vlastnit majetek. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení článku 20 nařízení č. 806/2014. Pátý žalobní důvod vychází z porušení čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014. Šestý žalobní důvod vychází z porušení čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014. Sedmý žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Osmý žalobní důvod vychází z porušení zásady proporcionality a zásady ochrany legitimního očekávání. Devátý žalobní důvod vychází z námitky protiprávnosti, jelikož články 18 a 22 nařízení č. 806/2014 porušují zásady týkající se přenesení pravomoci.

104 Úvodem je třeba uvést, že co se týče rozsahu přezkumu vykonávaného Tribunálem, žalobci se opírají o rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518) a tvrdí, že Tribunál musí provést úplný přezkum, a zejména ověřit věcnou správnost tvrzených skutečností s ohledem na relevantní informace a důkazy a posoudit jejich důkazní sílu v závislosti na okolnostech projednávané věci a ve světle vyjádření předložené dotyčnou osobou. Tento požadavek je podle nich ještě silnější, pokud jako v projednávaném případě žalobci nebyli během postupu řešení krize vyslechnuti.

105 SRB tvrdí, že rozsah soudního přezkumu Tribunálu je stanoven v judikatuře použitelné na právní akt založený na ustanoveních, která přiznávají dotyčnému orgánu diskreční pravomoc a týkají se hospodářských, a zvláště technických otázek.

106 V tomto ohledu je třeba uvést, že v judikatuře je vymezen rozsah přezkumu vykonávaného Tribunálem jak v situacích, v nichž je napadený akt založen na posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností, tak pokud jde o komplexní ekonomická posouzení.

107 Zaprvé v situacích, kdy orgány Unie disponují širokou posuzovací pravomocí, zejména ohledně posouzení velmi složitých vědeckých a technických skutečností pro určení povahy a rozsahu přijímaných opatření, musí být přezkum prováděný soudem Unie omezen na přezkum toho, zda výkon takové pravomoci není postižen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda tyto orgány zjevně nepřekročily meze své posuzovací pravomoci. V takovém kontextu nemůže totiž soud Unie svým posouzením vědeckých a technických skutečností nahradit posouzení orgánů, kterým jako jediným svěřila SFEU tuto úlohu (rozsudky ze dne

21. července 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, bod 60, a ze dne 7. března 2013, Bilbaína de Alquitranes a další v. ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, bod 76; viz rovněž rozsudek ze dne 11. května 2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, bod 163 a citovaná judikatura).

108 Zadruhé přezkum komplexních ekonomických posouzení, jejž provádějí unijní soudy, je přezkumem omezeným, jenž se nutně omezuje na prověření, že byla dodržena procesní pravidla a pravidla týkající se odůvodnění, jakož i na přezkum věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení a zneužití pravomoci. V rámci tohoto přezkumu tedy unijnímu soudu nepřísluší nahradit hospodářské posouzení příslušného unijního orgánu vlastním posouzením (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. července 1985, Remia a další v. Komise, 42/84, EU:C:1985:327, bod 34; ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 100 a citovaná judikatura, a ze dne 16. ledna 2020, Iberpotash v. Komise, T-257/18, EU:T:2020:1, bod 96 a citovaná judikatura).

109 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí, jež má SRB přijímat v rámci řešení krize, jsou založena na velmi složitých ekonomických a technických posouzeních, je třeba se domnívat, že na přezkum, který má soud vykonat, se použijí zásady vyplývající z judikatury uvedené v bodech 107 a 108 výše.

110 SRB je sice přiznána posuzovací pravomoc v ekonomické a technické oblasti, avšak neznamená to, že by unijní soud nesměl přezkoumat způsob, jakým SRB vykládal údaje ekonomické povahy, na nichž se zakládá jeho rozhodnutí. Jak totiž rozhodl Soudní dvůr, i v případě komplexního posouzení musí unijní soud ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto skutečnosti představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny (viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57 a citovaná judikatura; ze dne 26. března 2019, Komise v. Itálie, C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 104 a citovaná judikatura, a ze dne 10. prosince 2020, Comune di Milano v. Komise, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, bod 115 a citovaná judikatura).

111 Proto, aby bylo prokázáno, že se SRB dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, které může odůvodnit zrušení programu řešení krize, musí být důkazy předložené žalobci dostatečné k tomu, aby zbavily hodnověrnosti posouzení skutkového stavu uvedená ve zmíněném programu (obdobně viz rozsudky ze dne 14. června 2018, Lubrizol France v. Rada, C-223/17 P, nezveřejněný, EU:C:2018:442, bod 39; ze dne 12. prosince 1996, AIUFFASS a AKT v. Komise, T-380/94, EU:T:1996:195, bod 59, a ze dne 13. prosince 2018, Comune di Milano v. Komise, T-167/13, EU:T:2018:940, bod 108 a citovaná judikatura).

112 Tribunál považuje za účelné přezkoumat nejprve námitky protiprávnosti vznesené v prvním a devátém žalobním důvodu, poté čtvrtý, pátý a šestý žalobní důvod a nakonec druhý, třetí, sedmý a osmý žalobní důvod.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti, jelikož v článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo být vyslechnut a právo na účinný procesní prostředek zakotvené v článcích 41 a 47 Listiny, jakož i zásadu proporcionality

113 Žalobci na základě článku 277 SFEU namítají protiprávnost článku 18 nařízení č. 806/2014. Tento žalobní důvod se dělí na tři části vycházející z toho, že postup stanovený tímto článkem porušuje zaprvé právo být vyslechnut, zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, zadruhé právo na účinný procesní prostředek zakotvené v článku 47 Listiny a zatřetí zásadu proporcionality.

114 Podle ustálené judikatury je článek 277 SFEU výrazem obecné zásady zajišťující každému účastníku řízení právo napadnout, za účelem zrušení aktu, který se jej bezprostředně a osobně dotýká, platnost dřívějších aktů orgánů, představujících právní základ napadeného aktu, jestliže tento účastník řízení neměl podle článku 263 SFEU právo podat přímou žalobu proti těmto aktům, jejichž následky tak nese, aniž měl možnost požadovat jejich zrušení (viz rozsudky ze dne 17. prosince 2020, BP v. FRA, C-601/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:1048, bod 26 a citovaná judikatura).

115 Vzhledem k tomu, že cílem článku 277 SFEU není umožnit účastníku řízení napadnout použitelnost jakéhokoli aktu s obecnou působností prostřednictvím jakékoli žaloby, musí být akt, jehož protiprávnost je namítána, přímo nebo nepřímo použitelný na daný případ, který je předmětem žaloby (viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, bod 68 a citovaná judikatura).

116 V souvislosti se žalobami na neplatnost podanými proti individuálním rozhodnutím Soudní dvůr tedy uznal, že předmětem námitky protiprávnosti mohou být ustanovení aktu s obecnou působností, která jsou základem uvedených rozhodnutí, nebo která mají přímou právní spojitost s takovýmito rozhodnutími. Soudní dvůr naproti tomu rozhodl, že námitka protiprávnosti směřující proti aktu s obecnou působností, ve vztahu k němuž není individuální rozhodnutí prováděcím opatřením, je nepřípustná (viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, body 69 a 70 a citovaná judikatura).

K první části, vycházející z toho, že článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo být vyslechnut

117 Žalobci tvrdí, že postup řešení krize stanovený v článku 18 nařízení č. 806/2014 nerespektuje právo být vyslechnut, zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, jelikož nestanoví pro akcionáře a věřitele subjektu, jejichž práva byla dotčena, možnost vyjádřit před přijetím programu řešení krize své stanovisko.

118 SRB a Parlament tvrdí, že mají-li akcionáři instituce v režimu řešení krize právo být vyslechnuti, které je zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, toto právo bude uznáno i v případě neexistence výslovného ustanovení v nařízení č. 806/2014. Okolnost, že článek 18 nařízení č. 806/2014 neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně stanovilo vyslechnutí akcionářů, nemůže způsobit neplatnost tohoto nařízení, jelikož žádné ustanovení toto vyslechnutí nezakazuje.

119 Je třeba uvést, že čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.

120 Právo být vyslechnut zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím jakéhokoliv rozhodnutí, kterým by mohly být nepříznivě dotčeny jeho zájmy. Dále je třeba upřesnit, že právo být vyslechnut sleduje dvojí cíl. Jednak slouží šetření věci a co nejpřesnějšímu a nejsprávnějšímu zjištění skutkových okolností a jednak umožňuje zajistit účinnou ochranu dotčené osoby. Účelem práva být vyslechnut je především zaručit, že každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bude přijato s plnou znalostí okolností věci, a má zejména za cíl umožnit příslušnému orgánu napravit pochybení nebo dotčené osobě uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež

mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude, či nebude přijato, anebo zda bude mít takový, či jiný obsah (viz rozsudek ze dne 4. června 2020, ESVČ v. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, body 68 a 69 a citovaná judikatura).

121 Je třeba uvést, že Soudní dvůr zdůraznil význam práva být vyslechnut a jeho velmi širokou působnost v unijním právním řádu, když měl za to, že toto právo musí být dodrženo v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení. V souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora je třeba uvedené právo dodržovat i v případě, že příslušná právní úprava takový požadavek výslovně nestanoví (viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, body 85 a 86 a citovaná judikatura; ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, bod 67 a citovaná judikatura, a ze dne 7. listopadu 2019, ADDE v. Parlament, T-48/17, EU:T:2019:780, bod 89 a citovaná judikatura).

122 Vzhledem k tomu, že je zásada práva na obhajobu, která zahrnuje i právo být vyslechnut, základní a obecnou zásadou unijního práva, nelze její uplatnění právním předpisem vyloučit ani omezit a její dodržování musí být zajištěno jak v případě, že není specificky upravena, tak v případě, že právní předpis uvedenou zásadu nerespektuje (viz rozsudek ze dne 18. června 2014, Španělsko v. Komise, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 62 a citovaná judikatura).

123 Právo být vyslechnut – jakožto zásada a základní právo v rámci unijního právního řádu – je totiž dáno v případě, že správa hodlá přijmout akt nepříznivě zasahující do právního postavení, tj. akt, který může nepříznivě zasáhnout zájmy dotyčného jednotlivce či členského státu, a jeho uplatnění nezávisí na tom, zda sekundární právo obsahuje výslovné pravidlo v tomto ohledu (viz rozsudek ze dne 18. června 2014, Španělsko v. Komise, T-260/11, EU:T:2014:555, bod 64).

124 V této souvislosti je třeba na jedné straně uvést, že nařízení č. 806/2014 v souladu se svým bodem 121 odůvodnění dodržuje základní práva a ctí práva, svobody a zásady uznané zejména v Listině, a zejména právo na obhajobu, a mělo by být prováděno v souladu s těmito právy a zásadami. Na druhé straně nařízení č. 806/2014 neobsahuje žádné ustanovení, které by vylučovalo nebo výslovně omezovalo právo být vyslechnut během postupu řešení krize, jež náleží akcionářům a věřitelům dotyčného subjektu.

125 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, neexistenci zvláštního ustanovení v článku 18 nařízení č. 806/2014, které by stanovilo vyslechnutí akcionářů subjektu, na který se vztahuje opatření k řešení krize, před přijetím rozhodnutí, nelze vykládat jako absolutní popření práva být vyslechnut za všech okolností, které zasahuje do podstaty tohoto práva. Žalobci nesprávně tvrdí, že článek 18 nařízení č. 806/2014 umožňuje vyloučit právo být vyslechnut ve všech případech, a nikoli pouze v naléhavých případech.

126 Podobně jako činí Komise, Rada a SRB, je navíc třeba uvést, že předmětem opatření k řešení krize, které přijal SRB na konci postupu upraveného v článku 18 nařízení č. 806/2014, je řešení krize určitého subjektu. Subjekt, který je předmětem řešení krize, musí být považován za osobu, jíž je určeno individuální opatření a jíž zaručuje čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny dodržení práva být vyslechnut.

127 Je tak třeba vzít v úvahu skutečnost, že akcionáři a věřitelé tohoto subjektu nejsou příjemci opatření k řešení krize, neboť se nejedná o individuální rozhodnutí, které by jim bylo určeno.

128 Současně je však třeba uvést, že podle čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014 může SRB vykonávat pravomoc k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů subjektu dotčeného opatřením k řešení krize v rámci postupu podle článku 18 tohoto nařízení.

129 Postup podle článku 18 nařízení sice nepředstavuje individuální řízení zahájené proti akcionářům a věřitelům dotčeného subjektu, avšak může vést k přijetí opatření k řešení krize, které by se mohlo nepříznivě dotknout jejich zájmů.

130 V judikatuře Soudního dvora uvedené v bodě 121 výše je přitom právo být vyslechnut vykládáno široce, a sice v tom smyslu, že musí být zaručeno každé osobě v řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení. Nelze tedy vyloučit, že by akcionáři podniku, který se stal předmětem opatření k řešení krize, mohli uplatnit své právo být vyslechnuti v rámci postupu řešení krize.

131 Výkon práva být vyslechnut nicméně může být omezen v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny, podle něhož:

„Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, když jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.“

132 Je tedy třeba přezkoumat, zda skutečnost, že nařízení č. 806/2014 neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně stanovilo vyslechnutí akcionářů a věřitelů dotčeného subjektu v rámci postupu uvedeného v článku 18 tohoto nařízení, představuje takové omezení výkonu práva být vyslechnut, které je v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

133 Soudní dvůr měl za to, že základní práva, jako je dodržování práv obhajoby, se nejeví jako práva absolutní, avšak mohou obsahovat omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a nepřípustným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv (viz rozsudky ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 33 a citovaná judikatura, a ze dne 20. prosince 2017, Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, bod 50 a citovaná judikatura).

134 SRB, Španělské království, Parlament a Rada v této souvislosti tvrdí, že omezení práva akcionářů být vyslechnuti, je odůvodněno zaprvé cílem, jímž je zajištění stability finančních trhů, a zadruhé nezbytností zajistit účinnost rozhodnutí o řešení krize, jež musí být přijímána neprodleně.

135 Zaprvé je třeba uvést, že některé z bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014, zejména body 12, 58 a 61 odůvodnění tohoto nařízení, uvádějí, že jedním z cílů, jež sledují mechanismy pro řešení krizí zavedené tímto nařízením, je stabilita finančních trhů.

136 Podle čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 se navíc opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 téhož nařízení, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře nebylo dosaženo. Mezi účely řešení krize uvedené v článku 14 nařízení č. 806/2014 patří konkrétně „zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření

krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržením tržní disciplíny“, jakož i „chránit veřejné finanční prostředky tím, že se minimalizuje spoléhání se na mimořádnou veřejnou finanční podporu“.

137 Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že finanční služby hrají v hospodářství Unie ústřední roli. Banky a úvěrové instituce jsou pro podniky působící na jednotlivých trzích zásadním zdrojem financování. Banky jsou navíc často propojeny a mnoho z nich působí v mezinárodním měřítku. Existuje proto nebezpečí, že se selhání jedné či více bank rychle rozšíří i na další banky v dotčeném členském státě nebo v jiných členských státech. To s sebou následně nese riziko přelití negativních účinků do dalších hospodářských odvětví (rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 50; ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 72, a ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

138 Soudní dvůr rozhodl, že cíl spočívající v zajištění stability finančního systému při současném zamezení nadměrným veřejným výdajům a minimalizaci narušení hospodářské soutěže je naléhavým veřejným zájmem (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 69).

139 Mimoto Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) měl ve svém rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, bod 6), za to, že v hospodářsky tak citlivých oblastech, jako je stabilita bankovního systému, náleží státům široká posuzovací pravomoc, a tudíž okolnost, že akcionář nemá možnost se účastnit postupu vedoucího k prodeji banky, není nepřiměřená s ohledem na oprávněné cíle spočívající v ochraně práv věřitelů a v zajištění řádné správy insolvence banky.

140 Je třeba zmínit rovněž rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další (C-41/15, EU:C:2016:836), vydaný na základě žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu článků 8, 25 a 29 druhé směrnice Rady 77/91/EHS ze dne 13. prosince 1976 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. [54 druhého pododstavce SFEU] při zakládání akciových společností a při udržování a změně jejich základního kapitálu, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. 1977, L 26, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 126). Tato věc se týkala mimořádného opatření vnitrostátních orgánů, které mělo prostřednictvím zvýšení základního kapitálu zabránit úpadku takové společnosti, který by podle předkládajícího soudu ohrozil finanční stabilitu Unie. Soudní dvůr měl za to, že ochrana, kterou druhá směrnice 77/91 poskytuje akcionářům a věřitelům akciové společnosti, pokud jde o její základní kapitál, se na takové vnitrostátní opatření, které bylo přijato ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu a jehož cílem je náprava systémového ohrožení finanční stability Unie, které je důsledkem nedostatku vlastních finančních prostředků dotyčné společnosti, nevztahuje (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 50). Soudní dvůr dodal, že ustanovení druhé směrnice 77/91 tedy nebrání takovému mimořádnému opatření týkajícímu se základního kapitálu akciové společnosti, jako je opatření, které za účelem prevence systémového rizika a zajištění finanční stability Unie přijaly vnitrostátní orgány ve stavu vážného narušení hospodářství a finančního systému členského státu bez schválení valné hromady této společnosti (viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další C-41/15, EU:C:2016:836, bod 53 a citovaná judikatura).

141 Tyto úvahy se obdobně použijí na postavení bývalých akcionářů banky v režimu řešení krize podle nařízení č. 806/2014.

142 Dále je třeba uvést, že součástí cíle obecného zájmu spočívajícího v ochraně stability finančních trhů je i jeden z účelů řešení krize uvedených v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014, a sice účel zajistit kontinuitu zásadních funkcí subjektu dotčeného opatřením k řešení krize.

143 V článku 2 odst. 1 bodě 35 směrnice 2014/59 jsou zásadní funkce instituce definovány jako „činnosti, služby nebo operace, jejichž přerušení by v jednom nebo více členských státech pravděpodobně vedlo k narušení služeb, jež mají zásadní význam pro reálnou ekonomiku, nebo k narušení finanční stability vzhledem k velikosti, podílu na trhu, vnější a vnitřní propojenosti, složitosti či přeshraniční činnosti instituce či skupiny, se zvláštním ohledem na nahraditelnost těchto činností, služeb či operací“.

144 Článek 6 odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/778 ze dne 2. února 2016, kterým se doplňuje směrnice 2014/59, pokud jde o okolnosti a podmínky, za nichž lze úplně nebo částečně odložit úhradu mimořádných následných příspěvků, o kritéria pro určení činností, služeb a operací v souvislosti se zásadními funkcemi a o kritéria pro určení oborů podnikání a souvisejících služeb v souvislosti s hlavními liniemi podnikání (Úř. věst. 2016, L 131, s. 41), stanoví v této souvislosti kritéria týkající se určení zásadních funkcí. Jedná se o funkci, jíž zajišťuje instituce pro třetí strany, které nejsou přidruženy k instituci ani skupině, a jejíž náhlé narušení by pravděpodobně mělo podstatný negativní dopad na třetí strany, mělo by za následek šíření krize nebo narušení celkové důvěry účastníků trhu kvůli systémovému významu funkce pro třetí strany a systémovému významu instituce nebo skupiny při zajišťování dotyčné funkce.

145 Účel týkající se zajištění kontinuity zásadních funkcí subjektu dotčeného opatřením k řešení krize, který je stanoven v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 806/2014, má tak zabránit přerušení těchto funkcí, které by mohlo poškodit nejen daný trh, ale i finanční stabilitu Unie jako celku.

146 Vzhledem k tomu, že účelem opatření k řešení krize je uchovat nebo obnovit zdravou finanční situaci úvěrové instituce, zejména tím, že představuje alternativu k likvidaci této instituce, se tedy musí mít za to, že skutečně odpovídá cíli obecného zájmu, který uznává Unie (obdobně viz rozsudek ze dne 25. března 2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, bod 108).

147 Z výše uvedeného vyplývá, že postup řešení krize, který je zaveden nařízením č. 806/2014 a popsán v článku 18 tohoto nařízení, sleduje cíl obecného zájmu ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice cíl týkající se zajištění stability finančních trhů, kterým lze odůvodnit omezení práva být vyslechnut.

148 Zadruhé z několika bodů odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že stane-li se opatření k řešení krize nezbytným, musí být přijato rychle. Jde konkrétně o body 26, 31, 53, a zejména bod 56 odůvodnění tohoto nařízení, v němž se uvádí, že v zájmu minimalizace narušení finančního trhu a hospodářství by mělo řešení krize proběhnout během krátké doby.

149 Soudní dvůr měl v této souvislosti za to, že cílem nařízení č. 806/2014 je v souladu s bodem 8 jeho odůvodnění zavést účinnější mechanismy řešení krize bank, které musí být základním nástrojem k tomu, aby se zabránilo škodám, jež vyplynuly ze selhání bank v minulosti, a že takový cíl vyžaduje rychlé přijetí rozhodnutí, jak dokládají krátké lhůty stanovené v článku 18 uvedeného nařízení, aby nebyla ohrožena finanční stabilita (rozsudek ze dne 6. května 2021, ABLV Bank a další v. ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 55).

150 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu zejména stanoví, že pokud ECB dospěje k závěru, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, bezodkladně tento závěr sdělí Komisi a SRB. V odstavci 2 téhož článku je stanoveno, že pokud SRB provádí posouzení

sám, uvědomí o tom bezodkladně ECB. Pokud jsou podmínky stanovené v odstavci 1 tohoto článku splněny, SRB přijme program řešení krize, který podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 neprodleně po jeho přijetí předá Komisi. Komise má poté lhůtu 24 hodin, v níž může program řešení krize potvrdit nebo proti němu vznést námitku.

151 Z toho vyplývá, že pokud subjekt splňuje podmínky pro přijetí opatření k řešení krize, tj. zaprvé pokud je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, zadruhé pokud neexistuje jiná přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu, a zatřetí pokud je řešení krize subjektu nezbytné ke splnění jednoho nebo několika účelů stanovených v článku 14 nařízení č. 806/2014, článek 18 téhož nařízení stanoví, že rozhodnutí musí být přijato během velmi krátké doby.

152 Toto rychlé přijetí rozhodnutí má zejména zajistit kontinuitu zásadních funkcí daného subjektu a zabránit dopadům selhání subjektu na finanční stabilitu. Rychlost přijetí rozhodnutí je tedy podmínkou jeho účinnosti.

153 Soudní dvůr již v tomto ohledu rozhodl, že naléhavý stav vyžadující okamžitý zásah ze strany příslušného orgánu odůvodňuje omezení práva být vyslechnut, jež náleží osobám dotčeným opatřeními přijatými v oblasti odpovědnosti za životní prostředí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2010, ERG a další, C-379/08 a C-380/08, EU:C:2010:127, bod 67) a v oblasti zemědělství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2006, Dokter a další, C-28/05, EU:C:2006:408, bod 76).

154 Soudní dvůr navíc v oblasti opatření o zmrazení finančních prostředků rozhodl, že pokud jsou důvody vedoucí k prvotnímu zařazení jména osoby nebo subjektu na seznam osob, vůči nimž byla přijata omezující opatření, sděleny před tímto zařazením, může to zmařit účinnost opatření o zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů, kterou ukládá unijní právo. K dosažení cíle sledovaného použitelným nařízením, musí takováto opatření, jak vyplývá z jejich povahy, využít efektu překvapení a musí být uplatněna s okamžitou účinností (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 338 až 340; ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, bod 61, a ze dne 12. února 2020, Amisi Kumba v. Rada, T-163/18, EU:T:2020:57, bod 51).

155 Z důvodů, které se vážou rovněž k cíli sledovanému unijním právem a účinnosti opatření stanovených tímto právem, nemají unijní orgány ani povinnost dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se před prvotním zápisem jejich jména a názvu na seznam osob, vůči nimž byla přijata omezující opatření (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 341, a ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 103).

156 Tím spíše to platí v případech, kdy se omezení práva být vyslechnut netýká subjektu dotčeného postupem řešení krize, nýbrž jeho akcionářů nebo věřitelů.

157 Je rovněž třeba uvést, že ESLP ve svém rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), konstatoval, že banka v úpadku byla prodána jakožto činný podnik proto, aby bylo dosaženo rychlého a jistého uspokojení jejích věřitelů, kteří čekali na uspokojení svých pohledávek několik let, a aby bylo úpadkové řízení rychle završeno. Požadavek jednoduchosti a rychlosti postupu vedoucího k prodeji banky měl proto zásadní

význam. Přestože zákon stanovil, že insolvenční soud je povinen vyslechnout všechny akcionáře a věřitele banky, způsobilo by to značné zpomalení řízení a potažmo další prodlení, pokud jde o platby dlužných částek věřitelům a o završení úpadkového řízení.

158 V rozsudku ze dne 24. listopadu 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, bod 136), ESLP rozhodl, že v hospodářsky tak citlivé oblasti, jakou je stabilita bankovního systému, může v některých situacích vyvstat naléhavá potřeba jednat s větší měrou řádné péče a bez předchozího upozornění, s cílem zabránit nenapravitelným škodám ve vztahu k bance, jejím vkladatelům a dalším jejím věřitelům, jakož i ve vztahu k celému bankovnímu a finančnímu systému.

159 Mimoto skutečnost, že by opatření k řešení krize mohlo vést k omezení práva vlastnit majetek, které náleží akcionářům a věřitelům dotčeného subjektu, nemůže odůvodnit povinnost přiznat jim právo na to, aby byli vyslechnuti před přijetím tohoto opatření.

160 V této souvislosti již Tribunál zdůraznil v bodě 282 rozsudku ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další (T-680/13, EU:T:2018:486), že příslušné postupy musí dotčené osobě poskytovat vhodnou příležitost k vylíčení jejího případu příslušným orgánům. K tomu, aby se Tribunál ujistil, že tento požadavek, který je inherentním požadavkem článku 1 dodatkového protokolu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), byl dodržen, je třeba posoudit příslušné postupy z obecného pohledu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 368 a citovaná judikatura; ze dne 25. dubna 2013, Gbagbo v. Rada, T-119/11, nezveřejněný, EU:T:2013:216, bod 119, a rozsudek ESLP ze dne 20. července 2004, Bäck v. Finsko, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, bod 56). Uvedený požadavek tedy nelze vykládat v tom smyslu, že dotčená osoba musí mít za všech okolností možnost uplatnit své stanovisko u příslušných orgánů před přijetím opatření, která zasahují do jejího práva vlastnit majetek (v tomto smyslu viz ESLP, 19. září 2006, Maupas a další v. Francie, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, body 20 a 21).

161 Tribunál měl za to, že tak je tomu zejména v případě, kdy, jako v souvislosti s opatřením k řešení krize, dotčená opatření nepředstavují sankci a jsou součástí zvláště naléhavého kontextu. V tomto ohledu Tribunál poznamenal, že cílem bylo předejít bezprostřednímu nebezpečí kolapsu dotčených bank, a zachovat tak stabilitu finančního systému jednoho z členských států, aby se zabránilo rozšíření nákazy do jiných členských států eurozóny. Zavedení postupu předchozí konzultace, v němž by mohly tisíce vkladatelů a akcionářů dotčených bank užitečně uplatnit své stanovisko před přijetím škodlivých nařízení, by přitom nevyhnutelně zpozdilo provádění opatření k zabránění takového kolapsu. To by představovalo značné riziko pro dosažení cíle zachování stability vnitrostátního finančního systému tohoto členského státu a tím zabránění šíření nákazy do ostatních členských států eurozóny (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 282 a citovaná judikatura).

162 Toto posouzení potvrdil Soudní dvůr, který měl za to, že Tribunál správně opřel své úvahy o rozsudek ESLP ze dne 21. července 2016, Mamatas a další v. Řecko (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), z něhož vyplývá, že požadavek, podle něhož každé omezení práva vlastnit majetek musí být stanoveno zákonem, nelze vykládat v tom smyslu, že dotyčné osoby měly být před přijetím tohoto zákona konzultovány, zejména kdyby takováto

předchozí konzultace nevyhnutelně zpomalila uplatnění opatření určených k zabránění kolapsu dotčených bank (rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 159).

163 Kromě toho je třeba mít za to, že nezbytnost rychlého jednání, při němž nejsou akcionáři ani věřitelé hospodářského subjektu informováni o hrozícím postupu řešení krize, který se tohoto subjektu týká, má zabránit zhoršení postavení tohoto subjektu, které by snížilo účinnost opatření k řešení krize. Pokud by totiž byli akcionáři nebo držitelé dluhopisů dané banky informováni o tom, že tato banka by se mohla stát předmětem postupu řešení krize, což znamená, že je považována za subjekt, který je v selhání nebo jehož selhání je pravděpodobné, mohlo by je to podnítit k prodeji jejich cenných papírů na trzích a současně by to mohlo vést i k výraznému odlivu vkladů, což by mělo za následek zhoršení finanční situace banky a mohlo by to ztížit, či dokonce znemožnit přijetí řešení, jež by mohlo zabránit likvidaci dané banky.

164 Jak v této souvislosti vyplývá z bodu 116 odůvodnění nařízení č. 806/2014, veškeré informace poskytnuté v souvislosti s rozhodnutím před jeho vydáním, ať již se jedná o to, zda jsou splněny podmínky zahájení řešení krize, či o použití konkrétního nástroje nebo opatření v rámci zvoleného postupu, mají dopad na veřejné a soukromé zájmy, jichž se dané kroky dotýkají.

165 Je tedy třeba mít za to, že pokud by nařízení č. 806/2014 stanovilo konzultaci akcionářů a věřitelů dotčeného subjektu před přijetím opatření k řešení krize, vedlo by to ke značnému zpomalení postupu a ohrozilo by to jak splnění účelů daného opatření, tak jeho účinnost.

166 SRB dále tvrdí, že zvěsti týkající se finančních institucí nebo trhů mohou mít značné důsledky, a proto se musí ujistit o důvěrnosti postupů. Vzhledem k tomu, že vyslechnutí osob potenciálně dotčených opatřením k řešení krize by vedlo ke zpřístupnění informací týkajících se budoucích opatření, bylo by třeba z důvodu systémového významu těchto informací očekávat negativní dopady na finanční stabilitu.

167 Tvrzení žalobců, že druhým cílem obecného zájmu, kterého se dovolává SRB, je ochrana důvěrnosti, vychází z nesprávného pochopení argumentu SRB. SRB totiž tímto argumentem tvrdí, že důvěrnost řízení je prostředkem nezbytným k ochraně obecného zájmu, který spočívá v zaručení stability finančního systému.

168 Žalobci navíc tvrdí, že veškeré obavy týkající se zpřístupnění by mohly být rozptýleny prostřednictvím přísných pravidel v oblasti důvěrnosti.

169 Tento argument vychází z nesprávného pochopení cíle sledovaného ochranou důvěrnosti řízení. Informace, které by neměly být zpřístupněny, zejména akcionářům, se totiž týkají provádění postupu řešení krize. Cílem je zohlednění rizika, že informování akcionářů o tomto postupu před přijetím rozhodnutí, by je mohlo vést k převodu jejich podílů, což by mělo za následek zhoršení situace subjektu a vznik rizika úpadku a v případě systémově významných bank vznik rizika šíření nákazy na celém trhu.

170 Mimoto, jak uvádí Komise, jelikož totožnost akcionářů subjektu je neznámá, musel by je orgán příslušný k řešení krize veřejnou výzvou vyzvat k předložení jejich stanovisek, což by vedlo k riziku bankovní paniky. Jak totiž zdůrazňuje rovněž Rada, o akciích a dluhopisech se průběžně jedná na trzích, takže je v praxi nemožné zjistit, které konkrétní investory z řad jednotlivců a institucí je zapotřebí oslovit.

171 Závazky akcionářů týkající se důvěrnosti, za předpokladu, že by akcionáři byli identifikovatelní, nemohou proto řešit riziko, které pro finanční stabilitu představuje šíření informací, že subjekt je v režimu řešení krize.

172 Žalobci na jednání tvrdili, že vyslechnutí akcionářů během přípravné fáze opatření k řešení krize před konstatováním, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, by bylo možné, jelikož tato fáze není omezena naléhavostí.

173 Je třeba poznamenat, že postup řešení krize stanovený v článku 18 nařízení č. 806/2014 začíná, jakmile jsou splněny stanovené podmínky, a že fáze plánování řešení krize nespadají do tohoto postupu. Argument žalobců tedy nemůže zpochybnit legalitu postupu stanoveného v článku 18 nařízení č. 806/2014. V každém případě úvahy uvedené v bodech 169 a 170 výše brání konzultaci s akcionáři dotyčného subjektu nejen po zahájení postupu stanoveného v článku 18 nařízení č. 806/2014, ale rovněž během přípravné fáze opatření.

174 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že vyslechnutí akcionářů a věřitelů subjektu dotčeného opatřením k řešení krize před přijetím tohoto opatření by ohrozilo účely týkající se stability finančních trhů a kontinuity zásadních funkcí subjektu, jakož i požadavky kladené na rychlost a účinnost postupu řešení krize.

175 Skutečnost, že neexistuje žádné ustanovení, které by stanovilo vyslechnutí akcionářů a věřitelů dotčeného subjektu v rámci postupu stanoveného v článku 18 nařízení č. 806/2014, představuje omezení práva být vyslechnut, které je odůvodněné a nezbytné ke splnění cíle obecného zájmu a je v souladu se zásadou proporcionality ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny.

176 Tento závěr není zpochybněn ani ostatními argumenty vznesenými žalobci.

177 Zaprvé se žalobci opírají o pracovní dokument útvarů Komise SWD/2012/166 ze dne 6. června 2012, nadepsaný „Posouzení dopadů, které je připojeno k návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 77/91/EHS a 82/891/EHS, jakož i směrnice 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2011/35/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010“ (dále jen „posouzení dopadů“), v němž Komise uznala, že akcionáři mají právo „být vyslechnuti ohledně svých námitek proti restrukturalizačním opatřením“.

178 V tomto ohledu stačí podobně jako SRB konstatovat, že výňatek z posouzení dopadů citovaný žalobci se výslovně týká práva na spravedlivý proces a práva na účinný procesní prostředek, která jsou zakotvena v článcích 6 a 13 EÚLP. Tento výňatek se tedy vztahuje k právu akcionářů na účinný procesní prostředek proti již přijatému opatření, ale nelze jej vykládat tak, že odkazuje na právo být vyslechnut před přijetím rozhodnutí o řešení krize.

179 Zadruhé se žalobci dovolávají rozsudku ESLP ze dne 24. listopadu 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999). Tvrdí, že v této věci vnitrostátní orgán odňal bankovní licenci bance, aniž ji předem upozornil a poskytl jí možnost podat opravný prostředek. ESLP dospěl k závěru, že vzhledem k významnému postavení, které zaujímá právo na spravedlivý proces v demokratické společnosti, není rozhodnutí bulharského soudu řídit se rozhodnutím Bulharské národní banky, aniž je podrobeno kritice nebo diskusi, spojené s neexistencí prostředků důkladného posouzení tohoto rozhodnutí v rámci přímého přezkumu, odůvodněné.

180 Jak zdůrazňují sami žalobci, základním prvkem rozsudku ESLP ze dne 24. listopadu 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999), jakož i rozsudku ESLP ze dne 19. června 2008, Ismeta Bačić v. Chorvatsko (CE:ECHR:2008:0619JUD004359506), je tvrzení, podle kterého se čl. 6 odst. 1 EÚLP vztahuje na úpadkové řízení.

181 Jak uvádí Komise a SRB, rozsudek ESLP ze dne 24. listopadu 2005, Capital Bank AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999), se týkal porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 odst. 1 EÚLP, jelikož bulharské právo nestanovilo opravný prostředek proti rozhodnutí bulharské národní banky o odnětí bankovní licence a týkalo se pouze procesních práv dotyčné finanční instituce, a nikoli práv akcionářů a věřitelů. Tento rozsudek se netýkal práva být vyslechnut před přijetím rozhodnutí a není proto relevantní.

182 Zatřetí se žalobci dovolávají rovněž právních předpisů některých členských států, které umožňují věřitelům a akcionářům předložit vyjádření v průběhu úpadkového řízení.

183 Stačí konstatovat, podobně jako SRB, že vnitrostátní úpadková řízení nejsou srovnatelná s postupem řešení krize podle nařízení č. 806/2014. V rámci vnitrostátního úpadkového řízení jsou totiž věřitelé vyslechnuti po zahájení úpadkového řízení. Jak uvádí SRB, zahájením úpadkového řízení již újma akcionářů a věřitelů nastala a zveřejnění informace o platební neschopnosti ji nemůže zvětšit. Naopak, pokud jde o postup řešení krize, může mít zpřístupnění informací, které se týkají případného řešení krize, věřitelům dotyčného subjektu závažné negativní důsledky.

184 Mimoto, jak uvádí SRB, v rozhodnutí ze dne 1. dubna 2004, Camberrow MM5 AD v. Bulharsko (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) měl ESLP za to, že povinnost konzultace s akcionáři a věřiteli v rámci konkurzního řízení by vedla k průtahům v řízení a nemožnost většinového akcionáře účastnit se řízení není s ohledem na legitimní cíle ochrany práv věřitelů banky a zachování řádné správy konkurzní podstaty banky nepřiměřená.

185 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka protiprávnosti článku 18 nařízení č. 806/2014, jelikož postup, který zavádí, porušuje právo být vyslechnut tím, že nestanoví vyslechnutí akcionářů a věřitelů dotyčného subjektu, musí být zamítnuta.

186 První část žalobního důvodu musí být proto zamítnuta.

K druhé části, vycházející z toho, že článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo na účinný procesní prostředek

187 Žalobci tvrdí, že postup stanovený v článku 18 nařízení č. 806/2014 nedodržuje právo na účinnou soudní ochranu, jelikož tento postup nepodléhá soudnímu přezkumu. Existence žaloby na neplatnost podané u Tribunálu nemůže zhojit porušení práva na účinný procesní prostředek, jelikož tento soud nemá pravomoc nařídit dotyčnému orgánu, aby přijal opatření směřující ke zrušení aktů, kterými se vykoná řešení krize.

188 Žalobci v podstatě tvrdí, že článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo na účinný procesní prostředek tím, že nestanoví zásah soudu před přijetím rozhodnutí o řešení krize.

189 Je třeba připomenout, že článek 47 Listiny, který je potvrzení zásady účinné soudní ochrany, podle svého prvního pododstavce vyžaduje, aby každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, měl za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před

soudem. Samotná existence účinného soudního přezkumu sloužícího k zajištění dodržování ustanovení unijního práva je inherentní existenci právního státu (viz rozsudek ze dne 6. října 2020, Bank Refah Kargaran v. Rada, C-134/19 P, EU:C:2020:793, bod 36 a citovaná judikatura).

190 Stačí konstatovat, že argument žalobců spočívá na nesprávném výkladu působnosti práva na účinný procesní prostředek zakotveného v článku 47 Listiny. Článek 47 Listiny totiž zaručuje právo na účinný procesní prostředek proti aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení a nikoli před jeho přijetím.

191 Po přijetí opatření k řešení krize je právo na účinný procesní prostředek zaručeno prostřednictvím možnosti podat žalobu na neplatnost podle článku 263 SFEU proti rozhodnutím přijatým SRB v souladu s článkem 86 nařízení č. 806/2014 a proti rozhodnutím Komise, jakož i možností podat žalobu na náhradu škody.

192 V rámci žaloby na neplatnost podané proti opatření k řešení krize může Tribunál přezkoumat soulad postupu SRB s požadavky stanovenými v článku 18 nařízení č. 806/2014. Žalobci proto nemohou platně tvrdit, že postup stanovený v článku 18 nařízení č. 806/2014 nepodléhá žádnému soudnímu přezkumu.

193 Žalobci navíc tvrdí, že existence žaloby na neplatnost podané k Tribunálu nemůže zhojit porušení práva na účinný procesní prostředek, jelikož nemá pravomoc nařídit dotyčnému orgánu, aby přijal opatření směřující ke zrušení aktů, kterými se provádí řešení krize.

194 Je třeba uvést, že cílem článku 47 Listiny není změnit systém soudního přezkumu stanovený Smlouvami, a zejména pravidla přípustnosti přímých žalob k unijnímu soudu, jak rovněž vyplývá z vysvětlení k tomuto článku 47, k nimž je třeba v souladu s čl. 6 odst. 1 třetím pododstavcem SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny přihlížet při jejím výkladu (viz rozsudky ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 97 a citovaná judikatura, a ze dne 25. února 2021, VodafoneZiggo Group v. Komise, C-689/19 P, EU:C:2021:142, bod 136 a citovaná judikatura).

195 Stačí připomenout, že i když unijní soud nemá pravomoc vydávat vůči SRB příkazy, má SRB na základě čl. 86 odst. 4 nařízení č. 806/2014 a článku 266 SFEU povinnost přijmout opatření nezbytná ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku Soudního dvora Evropské unie.

196 Je třeba mít tudíž za to, že skutečnost, že článek 18 nařízení č. 806/2014 nestanoví zásah soudního orgánu v rámci postupu vedoucího k přijetí rozhodnutí o řešení krize, nepředstavuje porušení článku 47 Listiny.

197 Nakonec žalobci nesprávně vycházejí z judikatury vydané v oblasti omezujících opatření, z níž vyplývá, že dodržení povinnosti sdělit důvody daného rozhodnutí je nezbytné k tomu, aby bylo příjemcům takových opatření umožněno hájit jejich práva za co nejpříznivějších podmínek a bylo dodrženo právo na účinnou soudní ochranu.

198 Na rozdíl od omezujících opatření, jimiž se určité osobě ukládá individuální opatření představující hospodářskou a finanční sankci (zmrazení finančních prostředků), totiž program řešení krize nepředstavuje individuální opatření přijaté vůči akcionářům uvedeného subjektu. Z toho vyplývá,

že judikatura, na kterou odkazují žalobci a podle níž musí být osobě, jíž se týká omezující opatření jakožto příjemce takového opatření, sděleny důvody tohoto opatření, není v projednávané věci použitelná.

199 Vyplývá z toho, že námitka protiprávnosti článku 18 nařízení č. 806/2014, jelikož porušuje právo na účinný procesní prostředek, musí být zamítnuta, a proto je třeba zamítnout druhou část žalobního důvodu.

Ke třetí části, vycházející z toho, že článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje zásadu proporcionality

200 Žalobci tvrdí, že jelikož z důvodů uvedených v prvních dvou částech tohoto žalobního důvodu nerespektuje postup řešení krize stanovený v článku 18 nařízení č. 806/2014 právo být vyslechnut a právo na účinný procesní prostředek, není v souladu se zásadou proporcionality, neboť překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení cílů stanovených v bodě 122 odůvodnění nařízení č. 806/2014, a sice „vytvoření účinného a efektivního jednotného evropského rámce pro řešení krizí subjektů a zajištění soudržného uplatňování pravidel pro řešení krizí“.

201 Stačí připomenout, že v první části žalobního důvodu byl učiněn závěr, že nevyslechnutí akcionářů a věřitelů dotyčného subjektu v rámci postupu řešení krize bylo odůvodněno cílem obecného zájmu a bylo při dodržení zásady proporcionality nezbytné v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny. Dále z analýzy druhé části žalobního důvodu vyplývá, že žalobci neprokázali, že postup stanovený v článku 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo na účinný procesní prostředek.

202 Vzhledem k tomu, že první dvě části žalobního důvodu byly zamítnuty, musí být tudíž zamítnuta také třetí část žalobního důvodu.

203 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka protiprávnosti článku 18 nařízení č. 806/2014, vznesená v prvním žalobním důvodu, musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti, jelikož články 18 a 22 nařízení č. 806/2014 porušují zásady týkající se přenesení pravomoci

204 Žalobci namítají protiprávnost článků 18 a 22 nařízení č. 806/2014 na základě článku 277 SFEU z důvodu, že tyto články porušují zásady týkající se přenesení pravomoci, stanovené v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

205 Žalobci tvrdí, že rozhodnutí SRB o otázce, zda jsou splněny podmínky uvedené v článku 18 nařízení č. 806/2014, implikuje širokou diskreční pravomoc. SRB provádí komplexní ekonomická posouzení, a tím se podílí na provádění skutečné hospodářské politiky. SRB má širokou posuzovací pravomoc při rozhodování o nástroji k řešení krize, který má být přijatý podle čl. 18 odst. 6 a článku 22 nařízení č. 806/2014. Tvrdí, že ustanovení čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014, podle kterého Komise schvaluje program řešení krize do dvaceti čtyř hodin, představují obcházení zásad stanovených v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). S ohledem na stanovenou lhůtu SRB rozhoduje o politice řešení krize a Komise plní pouze schvalovací funkci.

206 Podstatou tvrzení Komise, SRB, Rady a Parlamentu je, že postup stanovený nařízením č. 806/2014 je v souladu s rozsudkem ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). Unijní normotvůrce nepřenesl na SRB diskreční pravomoc, jelikož program řešení krize SRB má

závazné právní účinky pouze tehdy, pokud je schválen Komisí nebo Radou. Vzhledem k tomu, že pravomoc rozhodovat o otázkách zahrnujících diskreční posouzení je vyhrazena Komisi nebo Radě, posledně jmenované orgány mají i právní a politickou odpovědnost za stanovení unijní politiky řešení krizí.

207 Je třeba zdůraznit, že smlouvy neobsahují žádné ustanovení, jímž by bylo stanoveno přiznání pravomocí unijní instituci nebo agentuře. Ani v článku 290 SFEU, který stanoví, že legislativním aktem lze na Komisi přenést pravomoc přijímat nelegislativní akty s obecnou působností, a ani v článku 291 SFEU, který členským státům, Komisi a v některých zvláštních případech Radě svěřuje prováděcí pravomoci, není uvedena žádná zmínka o agenturách (stanovisko generálního advokáta N. Jääskinena k věci Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2013:562, bod 75).

208 Zásady týkající se přenesení pravomoci tedy vyplývají z judikatury, zvláště pak z rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). V rozsudku ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18), byly tyto zásady následně použity na případ, kdy unijní normotvůrce přiznal autonomní pravomoci agentuře.

209 V bodě 41 rozsudku ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada (C-270/12, EU:C:2014:18), Soudní dvůr uvedl, že v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), zdůraznil v podstatě, že důsledky přenesení pravomocí jsou velmi odlišné v závislosti na tom, zda se jedná o jasně definované prováděcí pravomoci, jejichž použití tedy může podléhat přísné kontrole na základě objektivních kritérií stanovených delegujícím orgánem, nebo o „diskreční pravomoc zahrnující široký prostor pro uvážení, která může v závislosti na svém použití představovat skutečnou hospodářskou politiku“.

210 V rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), Soudní dvůr rovněž uvedl, že první typ přenesení pravomocí nemůže znatelně změnit důsledky výkonu pravomocí, kterých se týká, zatímco u druhého typu přenesení pravomocí tím, že nahrazuje rozhodnutí delegujícího orgánu rozhodnutími pověřeného orgánu, dochází ke „skutečnému přesunu odpovědnosti“ (rozsudek ze dne 22. ledna 2014, Spojené království v. Parlament a Rada, C-270/12, EU:C:2014:18, bod 42).

211 Úvodem je třeba uvést, že postup přijímání opatření k řešení krize, který zavedl normotvůrce v nařízení č. 806/2014, navazoval na vyjádření, jež uvedla právní služba Rady v posudku k návrhu nařízení Komise ze dne 7. října 2013, který měl posoudit slučitelnost postupu původně stanoveného v návrhu nařízení se zásadami týkajícími se přenesení pravomocí, v té podobě, jak jsou vykládány v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

212 V původním návrhu nařízení, který byl v tomto posudku zkoumán, byly pravomoci rozděleny mezi Komisi a SRB odlišným způsobem, než jaký byl s konečnou platností přijat v nařízení č. 806/2014. Komise měla zvláště pravomoc zavést v subjektu režim řešení krize, vytvořit rámec pro užívání nástrojů k řešení krize a rozhodovat o tom, zda a jakým způsobem musí být užívány pravomoci k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů, a SRB měl pravomoc k tomu, aby v souladu s rámcem určeným Komisí přijímal opatření určená vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize.

213 Právní služba Rady ve svém posudku uvedla, že některá opatření, jež mohl SRB zahrnout do rozhodnutí o řešení krize, nebyla dostatečně přesně definována. Právní služba Rady měla za to, že obecná systematika a struktura návrhu nařízení, podle něhož Komise přijímá základní rozhodnutí

o řešení krize a SRB je povinen jednat v mezích kritérií určených Komisí, jsou v souladu s unijním právem, v té podobě, jak je vykládáno v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). Přesto se však domnívala, že pravomoci, jež náleží SRB v oblasti provádění nástrojů k řešení krize a rozhodnutí, mají zřejmě do určité míry diskreční povahu a překračují rámec výkonu čistě technických pravomocí. Vyvodila z toho závěr, že by mohlo být nezbytné buď začlenit do nařízení další ustanovení, jimiž by byl řádně vymezen způsob, jakým bude SRB používat nástroje k řešení krize, nebo zapojit do výkonu těchto pravomocí unijní orgán, jemuž by byly uděleny prováděcí pravomoci.

214 Unijní normotvůrce vzal v úvahu tento posudek právní služby Rady a změnil mechanismus přijímání opatření k řešení krize. V rozsahu, v němž přijímání opatření k řešení krize vyžaduje diskreční pravomoc, normotvůrce tuto pravomoc vyhradil orgánu, a nikoli SRB.

215 Vyplývá to zvláště z bodů 24 a 26 odůvodnění nařízení č. 806/2014, které stanoví:

„(24) Vzhledem k tomu, že pouze orgány Unie mohou stanovit unijní politiku řešení krizí a že při přijímání každého konkrétního programu řešení krize zůstává prostor pro uvážení, je nutné stanovit odpovídající zapojení Rady a Komise jako orgánů, které mohou vykonávat prováděcí pravomoci podle článku 291 [SFEU]. Posouzení diskrečních aspektů rozhodnutí o řešení krize, která přijal výbor, by měla provádět Komise. S ohledem na značný dopad rozhodnutí o řešení krize na finanční stabilitu členských států a na Unii jako takovou, a také na fiskální svrchovanost členských států, je důležité, aby byla prováděcí pravomoc k přijímání určitých rozhodnutí o řešení krize svěřena Radě. Mělo by tedy příslušet Radě, aby na návrh Komise prováděla účinnou kontrolu posouzení provedeného výborem a týkajícího se existence veřejného zájmu a aby posoudila případnou podstatnou změnu částky z fondu, jež má být použita na konkrétní opatření k řešení krize. […]

(26) […] Výbor, pokud se domnívá, že jsou splněna všechna kritéria pro vyvolání řešení krize, by měl přijmout program řešení krize. Postup související s přijímáním programu řešení krize, který zahrnuje Komisi a Radu, posiluje potřebnou funkční nezávislost výboru při respektování zásady přenesení pravomocí na agentury, jak ji vykládá Soudní dvůr Evropské unie […] Toto nařízení proto stanoví, že program řešení krize přijatý výborem vstupuje v platnost pouze tehdy, pokud proti němu do 24 hodin od jeho přijetí výborem Rada ani Komise nevznesla žádné námitky nebo pokud jej Komise schválila. Důvody, kvůli nimž může Rada na návrh Komise vznést vůči programu řešení krize přijatému výborem námitky, by měly být přísně omezeny na existenci veřejného zájmu a na podstatné změny výše prostředků z fondu, kterou navrhl výbor, ze strany Komise. […] Komise by měla jako pozorovatel na zasedáních výboru průběžně kontrolovat, zda je program řešení krize přijatý výborem plně v souladu s tímto nařízením, představuje odpovídající vyvážení jednotlivých cílů a přítomných zájmů, respektuje veřejný zájem a zda je zachována integrita vnitřního trhu. Vzhledem k tomu, že opatření k řešení krize vyžadují velmi rychlý rozhodovací proces, měly by Rada a Komise úzce spolupracovat a Rada by neměla zdvojovat přípravné práce, které již Komise uskutečnila […]“

216 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, nařízení č. 806/2014, zejména bod 26 jeho odůvodnění, neuznává, že svěření pravomocí SRB vyvolává problémy v oblasti přenesení pravomocí. Naopak zákonodárce s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí podrobit určitý subjekt opatření k řešení krize, přijatému na základě nařízení č. 806/2014, nese s sebou výkon diskreční pravomoci vyžadující volbu hospodářské politiky, stanovil v čl. 18 odst. 7 tohoto nařízení specifický mechanismus přijímání.

217 Pokud jde o postup řešení krize, čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 v tomto smyslu stanoví, že Komise buď potvrdí program řešení krize, nebo vznese námitku s ohledem na jeho diskreční aspekty, a že program řešení krize může vstoupit v platnost pouze tehdy, nevznesla-li Rada nebo Komise do 24 hodin od jeho předání ze strany SRB námitku.

218 Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 je tedy k tomu, aby mohl program řešení krize zakládat právní účinky, nezbytné, aby jej potvrdil unijní orgán, a sice Komise nebo Rada, s ohledem na jeho diskreční aspekty. Unijní normotvůrce tak přiznal orgánu právní a politickou odpovědnost za stanovení unijní politiky řešení krizí a zabránil tím „skutečnému přesunu odpovědnosti“ ve smyslu rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7).

219 Jak tvrdí Komise, Parlament a Rada, tím, že evropský normotvůrce zavedl postup přijímání opatření k řešení krize, který je stanoven nařízením č. 806/2014, a že rozhodováním o diskrečních aspektech takového opatření výslovně pověřil unijní orgány, nepřenesl na SRB žádnou autonomní pravomoc.

220 Ve světle těchto úvah je třeba zkoumat argumenty žalobců týkající se pravomocí svěřených SRB články 18 a 22 nařízení č. 806/2014.

221 Žalobci zaprvé tvrdí, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014, podle níž musí být opatření k řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu, přiznává SRB širokou diskreční pravomoc, neboť tato podmínka vyžaduje, aby SRB rozhodoval o konfliktech mezi různými veřejnými zájmy a prováděl komplexní hospodářské posouzení, a tím se podílí na provádění skutečné hospodářské politiky.

222 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 18 odst. 7 třetí pododstavec nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví, že Komise může vznést námitky proti programu řešení krize, pokud tento program nesplňuje kritérium veřejného zájmu.

223 Rozhodnutí zavést vůči subjektu režim řešení krize je podmíněno dodržením podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nařízení č. 806/2014 a ověření nezbytnosti daného opatření z hlediska veřejného zájmu je spojeno s výkonem diskreční pravomoci, který si žádá široký prostor pro uvážení. Z tohoto důvodu unijní normotvůrce výslovně pověřil kontrolou dodržení této podmínky Komisi, a případně Radu.

224 Zadruhé žalobci tvrdí, že SRB má na základě čl. 18 odst. 6 a článku 22 nařízení č. 806/2014 širokou posuzovací pravomoc při rozhodování o nástroji k řešení krize, který má být přijat. SRB se řídí účely stanovenými v článku 14 nařízení č. 806/2014, které obsahují subjektivní kritéria.

225 Je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 7 třetího pododstavce nařízení č. 806/2014 posuzuje Komise, zda program řešení krize splňuje kritérium veřejného zájmu stanovené v odst. 1 písm. c) tohoto článku. Článek 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu stanoví, že „[p]ro účely odst. 1 prvního pododstavce písm. c) tohoto článku se opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře dosaženo nebylo“.

226 Je třeba rovněž uvést, že čl. 14 odst. 1 nařízení č. 806/2014 uvádí:

„Při jednání v rámci postupu řešení krize uvedeného v článku 18 výbor, Rada, Komise a případně vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize v rámci svých pravomocí zohledňují účel řešení krize

a volí nástroje a pravomoci k řešení krize, jimiž lze z jejich pohledu nejlépe dosáhnout jednotlivých účelů řešení krize relevantních pro okolnosti daného případu.“

227 Účely uvedené v článku 14 nařízení č. 806/2014 tedy nejsou závazné pouze pro SRB, ale i pro Komisi při schvalování volby nástroje k řešení krize. Z toho rovněž vyplývá, že přísluší Komisi, aby v rámci svého posouzení dodržení kritéria veřejného zájmu posoudila, zda je volba nástroje k řešení krize vhodná a přiměřená účelům řešení krize.

228 SRB nemá tedy samostatnou pravomoc k rozhodnutí, zda se na určitý subjekt uplatní opatření k řešení krize podle článku 18 nařízení č. 806/2014, ani k rozhodnutí, jaký nástroj k řešení krize je třeba použít podle článku 22 tohoto nařízení. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, tato ustanovení nevedou k přenesení diskreční pravomoci na SRB.

229 Žalobci rovněž tvrdí, že ustanovení čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014, podle nichž Komise potvrdí program řešení krize do dvaceti čtyř hodin, představují obcházení zásad stanovených v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7). S ohledem na stanovenou lhůtu SRB rozhoduje o politice řešení krize a Komise vykonává pouze schvalovací funkci.

230 Je třeba uvést, že podle článku 30 nařízení č. 806/2014 SRB informuje Komisi o veškerých opatřeních, jež přijal za účelem přípravy řešení krize, že SRB, Rada a Komise vzájemně úzce spolupracují, zejména ve fázích plánování řešení krize, včasného zásahu a řešení krize a že si poskytují vzájemně veškeré informace, jež jsou nezbytné k plnění jejich úkolů. Navíc čl. 43 odst. 3 nařízení č. 806/2014 stanoví, že Komise určí svého zástupce, který je oprávněn se účastnit výkonných zasedání a plenárních zasedání SRB jako stálý pozorovatel, a že její zástupce má právo se účastnit diskuse a přístup ke všem dokumentům.

231 Z těchto ustanovení vyplývá, že Komise je informována a je zapojena do přípravných fází přijetí opatření k řešení krize. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, Komise se neseznámí s programem řešení až poté, co jej přijme SRB, ale má dostatek času, aby během jeho přípravy posoudila jeho diskreční aspekty.

232 Žalobci nemohou tudíž tvrdit, že skutečnost, že Komise má k dispozici pouze dvacet čtyři hodin k tomu, aby program řešení krize potvrdila, má za následek, že ho pouze schválí. Vzhledem k tomu, že její postavení pozorovatele jí umožňuje sledovat práci během různých fází předcházejících přijetí programu řešení krize, není jeho potvrzení pouhou formalitou.

233 Mimoto okolnosti, které vedly k přijetí rozhodnutí Komise v projednávané věci a na které se odvolávají žalobci, nejsou relevantní pro účely posouzení legality napadených ustanovení nařízení č. 806/2014.

234 Ze všeho výše uvedeného tedy vyplývá, že námitka protiprávnosti článků 18 a 22 nařízení č. 806/2014, vznesená v devátém žalobním důvodu, musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

235 Kromě toho je třeba uvést, že žalobci v replice uvádějí další argumenty směřující podpůrně k určení, že i za předpokladu, že by nařízení č. 806/2014 bylo v souladu se zásadami týkajícími se přenesení pravomoci, vyjádřenými v rozsudku ze dne 13. června 1958, Meroni v. Vysoký úřad (9/56, EU:C:1958:7), nebyla tato zásada v projednávaném případě dodržena. Žalobci v podstatě tvrdí, že Komise nepřijala rozhodnutí 2017/1246 s plnou znalostí diskrečních aspektů programu řešení krize, a jelikož program řešení krize nebyl potvrzen v souladu s právními předpisy, spočívá na nesprávném právním posouzení nebo na zjevně nesprávném posouzení.

236 Komise a SRB tvrdí, že žalobci prostřednictvím těchto argumentů, uplatněných poprvé v replice, předkládají nový žalobní důvod, který je nepřípustný.

237 Na jednání žalobci potvrdili, že tento argument představuje nový žalobní důvod.

238 Podle čl. 84 odst. 1 jednacího řádu nelze nové důvody předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

239 K odůvodnění předložení těchto nových argumentů ve stadiu repliky žalobci tvrdí, že z dokumentů předložených „po daném datu“ vyplývá, že Komise program řešení krize pouze schválila, aniž byla vedena jakákoliv diskuse. Žalobci vycházejí z okolností projednávaného případu, a sice ze skutečnosti, že program řešení krize byl Komisi předán dne 7. června 2017 v 5:13 hod. a že Komise jej potvrdila v 6:30 hod. téhož dne, tedy o 77 minut později. Tvrdí, že z toho vyplývá, že Komise nemohla provést posouzení vyžadované čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014.

240 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že žalobci neuvádějí, o jaké nové dokumenty se jedná, a neupřesňují, kdy byly předloženy. Navíc je třeba konstatovat, podobně jako Komise, že dovolávané skutkové okolnosti byly žalobcům známy již od podání žaloby a jsou uvedeny v žalobě. Pokud jde na jedné straně o předání programu řešení krize Komisi dne 7. června 2017 v 5:13 hod., tak žalobci odkazují na rozhodnutí Komise uvedené v příloze žaloby. Pokud jde na druhé straně o skutečnost, že program řešení krize vstoupil v platnost v 6:30 hod. téhož dne, stačí konstatovat, že tato skutečnost je uvedena ve znění programu řešení krize přiloženém k žalobě.

241 Z toho vyplývá, že tento nový žalobní důvod nespočívá na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení, a tedy musí být podle čl. 84 odst. 1 jednacího řádu odmítnut jako nepřípustný.

242 Jak vyplývá z bodů 230 až 232 výše, Komise byla v každém případě, v souladu se svými povinnostmi podle nařízení č. 806/2014 a z důvodu svého postavení pozorovatele, zapojena do přípravných fází přijetí programu řešení krize. Žalobci nemohou tudíž tvrdit, že zásah Komise byl omezen na dobu, která uplynula mezi předáním programu řešení krize SRB dne 7. června 2017 v 5:13 hod. a jeho schválením.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 20 nařízení č. 806/2014

243 Žalobci tvrdí, že SRB a Komise porušily článek 20 nařízení č. 806/2014 tím, že nezajistily, aby napadeným rozhodnutím předcházelo „poctivé, obezřetné a realistické“ předběžné ocenění a nezajistily, aby bylo provedeno konečné následné ocenění. Opírají se o znění ocenění 1 a 2 zveřejněná SRB na jeho internetové stránce dne 31. října 2018.

244 Článek 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Před přijetím rozhodnutí o opatření k řešení krize nebo o výkonu pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů výbor zajistí, aby osoba nezávislá na jakémkoli veřejném orgánu, včetně výboru a vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, a na dotčeném subjektu provedla poctivé, obezřetné a realistické ocenění aktiv a závazků subjektu uvedeného v článku 2.“

245 Projednávaný žalobní důvod je v podstatě rozdělen na tři výtky týkající se ocenění 1, ocenění 2 a neexistence konečného následného ocenění.

246 Na úvod je třeba připomenout, že ocenění společnosti Banco Popular, které bylo provedeno před přijetím programu řešení krize, obsahuje dvě zprávy, které jsou přiloženy k programu řešení krize.

247 Ocenění 1 ze dne 5. června 2017 vypracoval SRB na základě čl. 20 odst. 5 písm. a) nařízení č. 806/2014 a jeho cílem bylo poskytnout poznatky umožňující určit, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize v té podobě, jak jsou definovány v čl. 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

248 Ocenění 2 ze dne 6. června 2017 zpracovala společnost Deloitte jakožto nezávislý odborník na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

249 V programu řešení krize je uvedeno, že ocenění 2 bylo provedeno v souladu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 a s ohledem na naléhavost bylo jeho cílem odhadnout hodnotu aktiv a závazků společnosti Banco Popular, posoudit, jak by bylo zacházeno s akcionáři a věřiteli, pokud by společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení, jakož i poskytnout informace umožňující přijmout rozhodnutí týkající se akcií a nástrojů účasti, které mají být převedeny, a umožňující SRB určit, co představuje obchodní podmínky pro účely nástroje převodu činnosti.

250 Společnost Deloitte uvedla v ocenění 2, že vycházela z požadavků stanovených článkem 36 směrnice 2014/59 (který odpovídá článku 20 nařízení č. 806/2014) a z kapitoly 3 konečného návrhu regulačních technických norem Evropského orgánu pro bankovnictví (EBA) 2017/05 a 2017/06 ze dne 23. května 2017 o ocenění pro účely řešení krize a o ocenění pro účely určení rozdílného zacházení plynoucího z řešení krize stanoveného směrnicí 2014/59 (dále jen „technické normy EBA“).

251 Článek 36 odst. 15 směrnice 2014/59 opravňuje EBA k tomu, aby vypracoval návrhy regulačních technických norem upřesňujících kritéria, podle nichž musí být prováděna ocenění v rámci postupu řešení krize.

252 Kapitola 3 technických norem EBA se týká návrhu regulačních technických norem 2017/05 o ocenění pro účely řešení krize (dále jen „regulační technické normy“) a v souladu s čl. 36 odst. 15 směrnice 2014/59 obsahuje zejména návrh nařízení Komise v přenesené pravomoci, kterým se doplňuje směrnice 2014/59, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů.

253 Dále je třeba uvést, že ke dni přijetí programu řešení krize nebyly regulační technické normy závazné, neboť čl. 5 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že na SRB, Radu a Komisi se vztahují závazné regulační a prováděcí technické normy vypracované orgánem EBA, pokud je přijme Komise. Tyto regulační technické normy byly začleněny do nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/345 ze dne 14. listopadu 2017, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro posuzování hodnoty aktiv a závazků institucí nebo subjektů (Úř. věst. 2018, L 67, s. 8).

254 SRB v článku 6.3 programu řešení krize uvedl, že při rozhodování o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular vycházel z ocenění 2 ve znění doplněném a potvrzeném výsledky postupu prodeje, který vedl FROB.

255 Vzhledem k tomu, že ocenění 2 obsahuje složitá technická a ekonomická posouzení, je třeba SRB přiznat širokou posuzovací pravomoc, na základě níž dospěl k názoru, že ocenění 2 představuje platný základ pro rozhodování o opatřeních k řešení krize.

256 Na základě judikatury uvedené v bodech 106 až 111 výše je tedy přezkum prováděný Tribunálem přezkumem omezeným, jenž se omezuje na to, aby prověřil, zda se SRB nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když dospěl k závěru, že ocenění 2 je v souladu s požadavky stanovenými v článku 20 nařízení č. 806/2014. Je věcí žalobců, aby předložili důkazy, jež by postačovaly k tomu, aby zbavily ocenění 2 hodnověrnosti.

K první výtce, týkající se ocenění 1

257 Žalobci tvrdí, že ocenění 1 nebylo provedeno nezávislou osobou, jak vyžaduje čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014. I když čl. 20 odst. 3 nařízení č. 806/2014 stanoví, že toto ocenění může provést SRB, je to přípustné pouze v případě, že nezávislé ocenění není možné. Vzhledem k tomu, že společnosti Deloitte bylo dne 23. května 2017 svěřena příprava ocenění 2, mohla tudíž provést ocenění 1. SRB neprokázal, že by dostatečná naléhavost odůvodňovala prozatímní povahu ocenění 1.

258 Úvodem Komise tvrdí, že tato výtka je nepřípustná, jelikož představuje nový žalobní důvod vznesený poprvé v replice, přestože vychází ze skutečností, které byly známy v době podání žaloby. Skutečnost, že SRB sám provedl ocenění 1, vyplývá z programu řešení krize obsaženého v příloze žaloby.

259 Je pravda, že podle čl. 84 odst. 1 jednacího řádu nelze nové důvody předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení.

260 Nicméně žalobní důvod, který je rozšířením žalobního důvodu dříve, přímo nebo implicitně uvedeného v návrhu, kterým se zahajuje řízení, a který má úzkou spojitost s tímto žalobním důvodem, musí být prohlášen za přípustný. Kromě toho argumenty, které se svojí podstatou úzce pojí s žalobním důvodem uvedeným v návrhu, kterým se zahajuje řízení, nemohou být považovány za nové žalobní důvody a jejich předložení je ve fázi repliky nebo na jednání připuštěno (viz rozsudky ze dne 22. března 2018, Stavytsky v. Rada, T-242/16, nezveřejněný, EU:T:2018:166, bod 123 a citovaná judikatura, a ze dne 8. listopadu 2018, „Pro NGO!“ v. Komise, T-454/17, EU:T:2018:755, bod 70 a citovaná judikatura). Aby mohl být nový argument považován za rozšíření dříve uvedeného žalobního důvodu nebo výtky, musí mít k žalobním důvodům nebo výtkám původně uvedeným v návrhu dostatečně těsný vztah, aby bylo možné ho považovat za součást běžného pokračování diskuse v rámci sporného soudního řízení (viz rozsudek ze dne 8. července 2020, VQ v. ECB, T-203/18, EU:T:2020:313, bod 56 a citovaná judikatura).

261 Žalobci přitom v žalobě tvrdili, byť stručně, že SRB a Komise neprovedly nezávislé ocenění. Tato výtka tedy úzce souvisí s žalobním důvodem vzneseným v žalobě a není novým žalobním důvodem.

262 Jak však správně tvrdí SRB, argumenty žalobců, jejichž cílem je zpochybnit platnost ocenění 1, musí být považovány za neúčinné.

263 Ocenění 1, jehož cílem bylo určit v souladu s regulačními technickými normami, zda je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, aby bylo zjištěno, zda byly splněny podmínky pro zahájení postupu řešení krize nebo pro odpis a konverzi kapitálových nástrojů, se totiž stalo obsoletním poté, co ECB provedla dne 6. června 2017 posouzení selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular.

264 V rámci ocenění 1 SRB uvedl, že rozhodným datem jeho posouzení je 31. březen 2017. Je třeba přitom připomenout, že ECB vycházela z výrazných odlivů vkladů společnosti Banco Popular, k nimž docházelo počínaje měsíci dubnem a květnem 2017, a z neschopnosti posledně jmenované společnosti vytvářet nové likvidity, načež dospěla dne 6. června 2017 k závěru, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné. Závěry ocenění 1 nebyly již tedy k datu řešení krize relevantní.

265 Z toho vyplývá, že argumenty žalobců, jejichž cílem je vytknout SRB, že ocenění 1 provedl sám, jakož i argumenty vznesené v replice, kterými podpůrně tvrdí, že ocenění 1 neobsahuje „poctivé, obezřetné a realistické“ ocenění hodnoty aktiv a závazků společnosti Banco Popular před řešením krize, musí být odmítnuty jako neúčinné.

266 V každém případě, jak zdůrazňují sami žalobci v souladu s čl. 20 odst. 3 nařízení č. 806/2014 ve spojení s odstavcem 10 téhož článku, v případě, že z důvodu naléhavosti není nezávislé ocenění podle odstavce 1 možné, může SRB provést prozatímní zhodnocení aktiv a závazků subjektu.

267 Je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, SRB uvedl v ocenění 1, proč bylo nutné provést toto ocenění z důvodů naléhavosti. Zejména uvedl, že z důvodu rychlého zhoršení poměrů likvidity společnosti Banco Popular v důsledku významných výběrů vkladů v předchozích dnech rozhodl po konzultaci s ECB provést naléhavé prozatímní ocenění na základě dostupných veřejných informací a informací v oblasti dohledu.

268 Stačí přitom uvést, že žalobci nepředkládají žádný argument, který by tato posouzení zpochybnil.

269 První výtku je tedy třeba zamítnout jako irelevantní.

K druhé výtce, týkající se ocenění 2

270 Žalobci zaprvé tvrdí, že cílem ocenění 2 mělo být nasměřování SRB, pokud jde o volbu opatření k řešení krize, jež má být přijato. SRB již přitom zvolil vhodné opatření k řešení krize a pověřil proto společnost Deloitte vypracováním zprávy vedoucí k tomuto závěru. Zásadní vada ocenění 2 spočívá podle nich v předpokladu, že přijetí opatření k řešení krize je nevyhnutelné a že SRB použije nástroj převodu činnosti. Ocenění 2 není podle nich v souladu s čl. 20 odst. 5 písm. b) nařízení č. 806/2014 ani s regulačními technickými normami. Společnost Deloitte nezohlednila plán řešení krize z roku 2016 a neuvažovala o žádném jiném opatření k řešení krize, než je nástroj převodu činnosti. To je v rozporu s požadavkem na předložení samostatných ocenění odrážejících různorodou škálu opatření k řešení krize.

271 Úvodem je třeba uvést, že podle článku 20 nařízení č. 806/2014 se pro účely řešení krize provede prozatímní ocenění. Žalobci tedy nemohou platně tvrdit, že skutečnost, že ocenění 2 vychází z předpokladu, že opatření k řešení krize je nezbytné, představuje zásadní vadu ocenění 2.

272 Žalobci v podstatě tvrdí, že společnost Deloitte neuvažovala v ocenění 2 o jiném opatření k řešení krize, než je nástroj převodu činnosti, což je v rozporu s čl. 20 odst. 5 písm. b) nařízení č. 806/2014, jakož i s regulačními technickými normami.

273 Je třeba připomenout, že společnost Deloitte uvedla, že po poradě se SRB se ocenění 2 provede s přihlédnutím ke skutečnosti, že se použije nástroj převodu činnosti.

274 Je třeba uvést, podobně jako Komise a SRB, že rozhodnutí o volbě nástroje k řešení krize, který má být použit, přijímá orgán příslušný k řešení krize a nikoli nezávislý odhadce. SRB v tomto ohledu v článku 5.3 programu řešení krize vysvětlil, proč by použití jiných nástrojů řešení krize, stanovených v článku 22 nařízení č. 806/2014, nenaplnilo do stejné míry účely řešení krize.

275 Vzhledem k tomu, že čl. 20 odst. 5 písm. b) nařízení č. 806/2014 stanoví, že jsou-li podmínky zahájení řešení krize splněny, účelem ocenění je poskytnout informace k rozhodnutí o vhodném opatření k řešení krize, které má být ve vztahu k subjektu přijato, je nutné jej vykládat v tom smyslu, že ocenění musí poskytnout SRB technické a ekonomické poznatky, které mu umožní uplatnit nástroj k řešení krize, který si sám zvolí.

276 Z tohoto ustanovení nevyplývá, že je na odhadci, aby sám definoval, který nástroj k řešení krize má být použit.

277 Článek 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014 totiž definuje účely ocenění podle použitého nástroje k řešení krize. Konkrétně čl. 20 odst. 5 písm. f) nařízení č. 806/2014 definuje, jaké jsou účely ocenění, je-li použit nástroj převodu činnosti, přičemž tyto účely se liší od účelů uvedených v čl. 20 odst. 5 písm. d) a e) téhož nařízení, jež se týkají případu, kdy je použit nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, nástroj překlenovací instituce nebo nástroj oddělení aktiv.

278 Z toho vyplývá, že čl. 20 odst. 5 nařízení č. 806/2014 výslovně upravuje případ, kdy se ocenění provádí s cílem použití vymezeného nástroje k řešení krize.

279 Pokud jde dále o metodu, která musí být použita při oceňování, bod 6 odůvodnění regulačních technických norem stanoví, že u konkrétních opatření k řešení krize, jež orgán příslušný k řešení krize zvažuje, by měl být zvolen nejvhodnější základ pro měření (hodnota držení nebo hodnota zcizení). Článek 11 odst. 4 regulačních technických norem, převzatý do čl. 11 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, uvádí metodu měření, kterou musí odhadce použít v závislosti na zamýšleném nástroji k řešení krize.

280 Žalobci se opírají o výňatek z technických norem EBA, který je uveden v úvodní části nazvané „kontext a odůvodnění“, podle něhož „kritéria uvedená v regulačních technických normách mají za cíl usměrnit samostatná ocenění, která zohledňují dopad na očekávané peněžní toky vyplývající z dostatečně různorodé škály opatření, která mohou být přijata orgánem příslušným k řešení krize, včetně jakékoliv strategie řešení krize popsané v plánu řešení krizové situace subjektu, aniž by se na ni omezil“.

281 Tento výňatek nemůže být vykládán v tom smyslu, že ocenění musí v každém případě zahrnovat několik hypotéz opatření k řešení krize. Pouze uvádí, že cílem regulačních technických norem je stanovit prvky a faktory, které má odhadce zohlednit při oceňování v souladu s opatřeními k řešení krize, které orgán zvažuje.

282 V tomto ohledu z čl. 10 odst. 1 regulačních technických norem, převzatých do čl. 10 odst. 1 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, vyplývá, že odhadce posoudí dopad každého opatření k řešení krize, které může orgán příslušný k řešení krize přijmout, na ocenění za účelem poskytnutí informací pro rozhodnutí, a že aniž je dotčena nezávislost odhadce, může orgán příslušný k řešení krize uskutečnit konzultace s odhadcem za účelem zjištění okruhu opatření k řešení krize, jež tento orgán zvažuje. Podle čl. 10 odst. 2 regulačních technických norem, převzatých do čl. 10 odst. 2 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, odhadce předloží samostatná ocenění, jež zohledňují dopad dostatečně různorodé škály opatření k řešení krize výlučně v případě, že je to vhodné, a v konzultaci s orgánem příslušným k řešení krize.

283 V souladu s regulačními technickými normami se tak společnost Deloitte mohla po poradě se SRB domnívat, že ocenění 2 lze provést s ohledem na nástroj k řešení krize, který zamýšlí SRB, a sice na nástroj převodu činnosti.

284 Žalobci proto nemohou tvrdit, že ocenění 2 mělo zohlednit použití jiných nástrojů k řešení krize, než je nástroj, který zamýšlí SRB.

285 Mimoto, pokud měl SRB za to, že nástroj převodu činnosti je nejlépe uzpůsoben k tomu, aby bylo dosaženo účelů řešení krize, a pokud pověřil společnost Deloitte, provedením ocenění, které odpovídá účelům tohoto nástroje, nelze mít za to, že tím porušil nezávislost společnosti Deloitte.

286 Pokud jde o argument žalobců, podle kterého společnost Deloitte nezohlednila plán řešení krize z roku 2016, stačí konstatovat, že SRB uvedl v bodech 44 až 46 odůvodnění programu řešení krize důvody, proč řešení uvedené v plánu řešení krize z roku 2016 nebylo použitelné na situaci společnosti Banco Popular k datu řešení krize. SRB uvedl, že tento plán vychází z předpokladu, že selhání společnosti Banco Popular spočívá ve zhoršení stavu jejího kapitálu, a že vzhledem k tomu, že selhání společnosti Banco Popular bylo důsledkem zhoršení jejího stavu likvidity, nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, zamýšlený v plánu řešení krize z roku 2016, by neumožnil tuto situaci napravit, a tedy obnovit její finanční zdraví a dlouhodobou životaschopnost.

287 Vzhledem k tomu, že ocenění 2 bylo provedeno s ohledem na nástroj převodu činnosti, nebylo tedy nutné zohlednit plán řešení krize z roku 2016, který byl založen na předpokladu použití jiného nástroje k řešení krize.

288 Z výše uvedeného vyplývá, že SRB se nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že ocenění 2 je v souladu s čl. 20 odst. 5 písm. b) nařízení č. 806/2014, jakož i s regulačními technickými normami.

289 Zadruhé mají žalobci za to, že v každém případě, i kdyby posouzení provedené v rámci ocenění 2 mohlo být omezeno na jediný nástroj k řešení krize, nebylo by „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014. Ocenění 2 obsahuje řadu výhrad týkajících se času a dostupných informací.

290 V tomto ohledu je třeba uvést, že společnost Deloitte v dopise přiloženém k oznámení, jímž bylo ocenění 2 předáno SRB, uvedla, že byla s ohledem na velmi problematický stav likvidity ve společnosti Banco Popular vyzvána, aby provedla ocenění ve velmi krátké lhůtě. Hlavní část této práce byla omezena na dvanáct dnů počínaje dnem, kdy získala přístup k dokumentaci, zatímco za běžných podmínek by taková činnost trvala šest týdnů. Společnost Deloitte uvedla, že dostupné informace obsahovaly několik nedostatků a rozporů. Společnost Deloitte zmínila, že

ocenění musí být považováno za vysoce neurčité a za prozatímní ve smyslu článku 36 směrnice 2014/59 a že do něj byla na základě čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59, který odpovídá čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014, zahrnuta rezerva na dodatečné ztráty.

291 Žalobci tvrdí, že z důkazů nevyplývá existence dostatečně naléhavé situace, jež by odůvodnila provedení prozatímního ocenění podle čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

292 V tomto ohledu stačí konstatovat, že v rámci programu řešení krize je naléhavost situace odůvodněna zejména rychlým zhoršením stavu likvidity společnosti Banco Popular. Žalobci nevznášejí žádný argument, kterým by zpochybnili tato posouzení SRB.

293 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, skutečnost, že se SRB dne 23. května 2017 obrátil na společnost Deloitte s žádostí o provedení ocenění 2, neznamená, že měla dostatek času k provedení konečného ocenění společnosti Banco Popular. Je třeba konstatovat, že vzhledem prohlášení ECB ze dne 6. června 2017, že společnost Banco Popular je v selhání nebo její selhání je pravděpodobné, měla společnost Deloitte pouze dvanáct dní k provedení ocenění 2. Zaprvé je přitom třeba zohlednit na velikost a význam společnosti Banco Popular. Jak uvádí SRB, společnost Banco Popular měla celkovou bilanční sumu ve výši 130 miliard eur a držela velké množství obtížně ocenitelných aktiv, jako jsou problematická aktiva nebo daňové pohledávky či nehmotná aktiva. Zadruhé některé informace nebyly dostupné v požadované lhůtě.

294 Článek 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 výslovně stanoví situaci, kdy v důsledku naléhavosti okolností daného případu není možné dodržet požadavky stanovené v odstavcích 7 a 9 tohoto článku, což odpovídá zejména situaci, kdy není možné doplnit ocenění určitými informacemi uvedenými v účetních knihách a evidenci. Toto ustanovení navíc připouští, že u každého prozatímního ocenění může vyvstat nejistota, neboť v druhém pododstavci stanoví, že prozatímní ocenění zahrnuje rezervu na dodatečné ztráty.

295 Z článku 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 mimoto vyplývá, že naléhavost okolností umožnila, aby SRB pro účely přijetí programu řešení krize vycházel z ocenění 2 provedeného na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014.

296 V souladu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 tak společnost Deloitte pouze uvedla, že vzhledem k časovým omezením při provádění ocenění musela vycházet z neúplných informací, a upřesnila, že jí provedené ocenění je třeba považovat za prozatímní ocenění podle čl. 36 odst. 9 směrnice 2014/59.

297 Skutečnost, že společnost Deloitte konstatovala, že vzhledem k času, který byl k dispozici, byly určité informace neúplné, nestačí ke zpochybnění možnosti vycházet z ocenění 2 při přijímání programu řešení krize.

298 Kromě toho je nejistota, která je vlastní ocenění 2, zdůrazněna v regulačních technických normách, z nichž vyplývá, že při odhadu a diskontování peněžních toků, které může subjekt očekávat v souvislosti se stávajícími aktivy a pasivy, musí odhadce vycházet z poctivých, obezřetných a realistických předpokladů a zohlednit různé faktory a okolnosti.

299 Pokud jde konkrétně o odhady hodnoty zcizení, čl. 12 odst. 5 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 5 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, stanoví:

„Hodnotu zcizení odhadce určí na základě peněžních toků, které může, po odečtení nákladů zcizení a po odečtení očekávané hodnoty jakýchkoli případných poskytnutých záruk, subjekt rozumně

očekávat za stávajících převládajících tržních podmínek při běžném prodeji nebo převodu aktiv nebo závazků. Pokud je to vhodné s ohledem na opatření, jež mají být přijata v rámci programu řešení krize, může odhadce určit hodnotu zcizení pomocí snížení o případnou slevu při urychleném prodeji na dostupnou tržní cenu tohoto prodeje nebo převodu. K určení hodnoty zcizení aktiv, jež nemají likvidní trh, odhadce zváží dostupné ceny na trzích, na kterých se obchoduje s obdobnými aktivy, nebo modelové výpočty s použitím dostupných tržních parametrů, s případným zohledněním slev pro nelikviditu.“

300 Článek 12 odst. 6 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 12 odst. 6 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, uvádí různé faktory, které odhadce vezme v úvahu a jež by mohly ovlivnit hodnoty zcizení a období zcizení.

301 Z toho vyplývá, že ocenění 2 bylo založeno na předpokladech a záviselo na různých faktorech. V souladu s regulačními technickými normami se tak společnost Deloitte při určování hodnoty zcizení společnosti Banco Popular ke dni řešení krize opírala v ocenění 2 o odhady a prognózy do budoucnosti a prezentovala svůj výsledek ve formě rozpětí hodnot.

302 Je tedy třeba mít za to, že s ohledem na časová omezení a na dostupnost informací je každé prozatímní ocenění provedené na základě čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 provázeno nejistotou a přibližnými odhady a že výhrady, jež uvedla společnost Deloitte, neznamenají, že by ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

303 Zatřetí žalobci tvrdí, že rozsah rozpětí mezi nejhorším a nejlepším scénářem v ocenění 2 měl SRB upozornit na skutečnost, že toto ocenění bylo nedůvěryhodné. K 31. březnu 2017 dosahovala čistá aktiva společnosti Banco Popular hodnoty 10,78 miliardy eur, což je obtížně slučitelné s tímto rozpětím.

304 V tomto ohledu je třeba připomenout, že společnost Deloitte v ocenění 2 uvedla, že výsledek jejího ocenění se pohybuje v rozmezí od 1,3 miliardy eur do minus 8,2 miliardy eur, přičemž nejlepší odhad se pohyboval uprostřed tohoto rozmezí na hodnotě minus 2 miliardy eur.

305 Zaprvé je třeba uvést, že žalobci pouze zpochybňují důvěryhodnost tohoto rozpětí, aniž předkládají konkrétní argumenty, kterými by zpochybnili způsob jeho výpočtu nebo prokázali, k jakým chybám došlo při ocenění jednotlivých kategorií aktiv.

306 Srovnání s hodnotou čistých aktiv společnosti Banco Popular ke dni 31. března 2017, které provedli žalobci, není relevantní, jelikož odpovídá účetní hodnotě společnosti Banco Popular k datu předcházejícímu řešení krize. Tato hodnota tak na jedné straně nezohledňuje skutečnost, že situace společnosti Banco Popular se po tomto datu značně zhoršila. Na druhé straně odráží účetní hodnotu společnosti Banco Popular, a nikoli její hodnotu zcizení, která odpovídá hospodářské hodnotě společnosti Banco Popular pro potenciálního nabyvatele, která měla být posouzena v rámci ocenění 2.

307 Zadruhé je třeba uvést, že rozsah rozpětí je odůvodněn metodou použitou v ocenění 2.

308 Pokud jde o metodologii použitou v ocenění 2, společnost Deloitte v tomto ohledu uvedla, že zvolila přístup podle jednotlivých kategorií, přičemž pro účely odhadu ztrát a zisků upravila účetní hodnoty u jednotlivých tříd aktiv a závazků a provedla další úpravy hodnoty, jež by učinil každý nabyvatel. Pro každou třídu aktiv a závazků tak vytvořila rozpětí hodnot.

309 Tato metoda je v souladu s čl. 2 odst. 3 regulačních technických norem, který byl převzat do čl. 2 odst. 3 nařízení v přenesené pravomoci 2018/345, podle kterého:

„Odhadce poskytne co nejpřesnější bodový odhad hodnoty daného aktiva, závazku nebo jejich kombinace. Kde je to vhodné, poskytnou se výsledky ocenění také ve formě rozpětí hodnot.“

310 Součet nejnižších hodnot pro každou třídu aktiv a pasiv tak poskytl spodní odhad rozpětí hodnot a součet nejvyšších hodnot poskytl horní odhad rozpětí hodnot. Tato metoda tedy vysvětluje rozsah rozpětí hodnot použitý v ocenění 2.

311 Navíc, jak zdůrazňuje SRB, s ohledem na bilanční sumu společnosti Banco Popular, jejíž celková výše přesahovala 130 miliardy eur, představoval rozdíl mezi oběma hodnotami rozpětí pouze přibližně 7 % rozvahy. Tento rozdíl tak odráží stupeň nejistoty, která je vlastní procesu oceňování.

312 Z výše uvedeného vyplývá, že SRB se nedopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že ocenění 2 je v souladu s čl. 20 odst. 10 nařízení č. 806/2014 „poctivé, obezřetné a realistické“.

313 Druhá výtka musí být tudíž zamítnuta.

Ke třetí výtce, týkající se neexistence konečného následného ocenění

314 Žalobci SRB vytýkají, že neprovedl konečné následné ocenění „v přiměřené lhůtě“, což je v rozporu s čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014, třebaže nedošlo k nezávislému ocenění 1, ocenění 1 a 2 byla prozatímní, jsou nedůvěryhodná a výslovně se v nich uvádí, že po nich budou následovat konečná následná ocenění. Žalobci uvádějí, že o skutečnosti, že nebude provedeno konečné následné ocenění, se dozvěděli z odpovědi SRB na otázku položenou Tribunálem v rámci tohoto řízení.

315 Dne 30. července 2018 totiž odpověděl SRB na otázky, jež v této souvislosti položil Tribunál v rámci organizačního procesního opatření, v tom smyslu, že ocenění 2 nebylo následováno konečným následným oceněním. Uvedl, že z důvodu charakteristik daného případu dospěl k závěru, že konečné následné ocenění by nesloužilo žádnému praktickému účelu ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 a nevedlo by ani k rozhodnutí o kompenzaci, které je stanoveno v čl. 20 odst. 12 téhož nařízení.

316 Je třeba uvést, že konečné následné ocenění stanovené v čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 se již z podstaty věci provádí až po přijetí programu řešení krize a rozhodnutí Komise.

317 Jak již bylo ostatně uvedeno v bodě 295 výše, podle čl. 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 představuje takové prozatímní ocenění, jako je ocenění 2, platný základ pro přijetí programu řešení krize.

318 Stačí připomenout, že podle ustálené judikatury se legalita unijního aktu posuzuje podle skutkových a právních okolností, které existovaly k datu přijetí daného aktu (viz rozsudek ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že při posouzení legality tohoto aktu je vyloučeno zohlednění skutečností, ke kterým došlo po dni, k němuž byl akt Unie přijat (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2014, Si.mobil v. Komise, T-201/11, EU:T:2014:1096, bod 64 a citovaná judikatura).

319 Vyplývá z toho, že provedení či neprovedení konečného následného ocenění, k němuž zjevně dochází až po přijetí programu řešení krize, nemůže mít žádný dopad na platnost napadených rozhodnutí. Třetí výtka musí být tedy zamítnuta jako irelevantní.

320 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod je nutné zamítnout.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014

321 Žalobci tvrdí, že SRB a Komise porušily čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014, když měly za to, že podmínky stanovené v těchto ustanoveních byly splněny.

322 Článek 18 odst. 1 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB přijme program řešení krize pouze tehdy, má-li za to, že jsou splněny následující podmínky:

„a) subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné;

b) s ohledem na časové možnosti a další relevantní okolnosti neexistuje přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru, včetně opatření institucionálního systému ochrany, nebo orgánů dohledu, včetně opatření včasného zásahu nebo odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů podle článku 21, přijatá ve vztahu k subjektu;

c) opatření k řešení krize je nezbytné ve veřejném zájmu podle odstavce 5 tohoto článku.“

323 Projednávaný žalobní důvod se dělí na dvě části, které odpovídají dvěma podmínkám stanoveným v čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014.

K první části, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014

324 Žalobci tvrdí, že skutečnosti uvedené v programu řešení krize nejsou dostatečné k prokázání splnění podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014. Tvrdí, že společnost Banco Popular čelila ke dni řešení krize dočasnému problému spojenému s likviditou, způsobenému výběry vkladů, a nikoli problému souvisejícímu s její solventností. Z programu řešení krize vyplývá, že závěr ECB o splnění této podmínky spočívá na skutečnosti, že stav likvidity společnosti Banco Popular se rychle zhoršil. Podle odborníka citovaného žalobci nepostačuje dočasný nedostatek likvidity k prokázání toho, že společnost Banco Popular byla v selhání nebo její selhání bylo pravděpodobné.

325 Zaprvé je třeba připomenout, že dne 6. června 2017 posoudila ECB po konzultaci SRB v souladu s čl. 18 odst. 1 druhým pododstavcem nařízení č. 806/2014 situaci selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular. V tomto posouzení zohlednila ECB zvláště značný odliv vkladů, rychlost, s jakou banka přišla o svou likviditu, a její neschopnost vytvořit likviditu novou, a poté dospěla k závěru, že existují objektivní skutečnosti nasvědčující tomu, že společnost Banco Popular nebude v blízké budoucnosti pravděpodobně schopna splatit své splatné dluhy nebo jiné závazky. Z toho ECB vyvodila, že v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 se má za to, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání každopádně v blízké budoucnosti pravděpodobné.

326 V tomto ohledu výňatek z dopisu předsedkyně Rady obezřetnostního dohledu ECB ze dne 25. července 2017, zaslaného členovi Parlamentu a který žalobci citují v žalobě, pouze potvrzuje konstatování ECB, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné z důvodu její likvidity, a nikoli rozvahové platební neschopnosti. V tomto dopise je uvedeno:

„Rozhodnutí ECB, podle kterého je banka v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, bylo přijato na základě nedostatečné likvidity. K tomuto datu nepostačovaly objektivní skutečnosti k tomu, aby ECB s ohledem na stav kapitálu banky konstatovala, že je banka v selhání nebo je její selhání pravděpodobné. ECB samozřejmě sledovala zblízka nejen stav likvidity, ale i stav kapitálu banky. Strukturální problémy banky (vysoká míra problematických aktiv, nízké krytí a nedostatečná rentabilita) se odrážejí v příslušných požadavcích na kapitál, jež ECB zavedla.“

327 Zadruhé správní rada společnosti Banco Popular informovala ECB dopisem ze dne 6. června 2017 ECB o svém závěru, že selhání banky je pravděpodobné.

328 Společnost Banco Popular se ve svém dopise ze dne 6. června 2017, který byl určen ECB, zmiňuje o svém oznámení zaslaném ECB podle článku 414 nařízení č. 575/2013, který se týká porušení minimálních požadavků v oblasti krytí likvidity, a odkazuje na posouzení provedené její správní radou a obsažené v příloze, podle něhož je společnost Banco Popular v selhání, jakož i na údaje a analýzy, o něž správní rada opřela tento závěr.

329 V tomto dopise je uvedeno:

„V souladu s čl. 21 odst. 4 španělského zákona č. 11/2015 a s články 45 a 46 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/1075 ze dne 23. března 2016, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující obsah ozdravných plánů, plánů řešení krize a skupinových plánů řešení krize, minimální kritéria, která má příslušný orgán posoudit v souvislosti s ozdravnými plány a skupinovými ozdravnými plány, podmínky vnitroskupinové finanční podpory, požadavky na nezávislé odhadce, smluvní uznání pravomoci k odpisu a konverzi, postupy a obsah požadavků na oznamování a oznámení o pozastavení, jakož i běžné fungování kolegií k řešení krize (Úř. věst. 2016, L 184, s. 1), společnost Banco Popular tímto oznamuje, že její správní rada dospěla k závěru, že selhání banky je pravděpodobné.“

330 Zatřetí SRB připomněl v článku 2 programu řešení krize výsledek ocenění, jež provedla ECB, a v článku 2.2 dospěl k závěru, že podle ocenění, jež provedla ECB, je splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014.

331 V projednávané věci bylo tedy konstatováno, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, na základě čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, v němž se stanoví, že pro účely odst. 1 písm. a) téhož článku se má za to, že je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, je-li splněna tato podmínka:

„subjekt není schopen splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude“.

332 Zaprvé je třeba poukázat na to, že ECB ani SRB nevycházely ze situace stanovené v čl. 18 odst. 4 písm. b) nařízení č. 806/2014, podle něhož se má za to, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, pokud „aktiva subjektu jsou nižší než jeho závazky, nebo existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude“.

333 Platební neschopnost subjektu není tedy podmínkou pro konstatování selhání nebo pravděpodobného selhání podle čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014, a není tedy ani podmínkou pro přijetí programu řešení krize.

334 Z bodu 57 odůvodnění nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu vyplývá:

„Rozhodnutí zavést v subjektu režim řešení krize by mělo být přijato předtím, než se finanční subjekt dostane do rozvahové platební neschopnosti a než se zcela vyčerpá jeho vlastní kapitál. Řešení krize by mělo být zahájeno ihned po zjištění, že subjekt je v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné a že žádná alternativní opatření soukromého sektoru by v přiměřené lhůtě tomuto selhání nezabránila.“

335 Přestože tedy žalobci tvrdí opak, platební neschopnost společnosti Banco Popular nebyla jedinou podmínkou pro domněnku, že je tato společnost v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014. Skutečnost, že se subjekt nedostane do rozvahové platební neschopnosti, totiž neznamená, že disponuje dostatečnou likviditou, tj. disponibilními prostředky, z nichž může splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky.

336 Zadruhé je třeba poznamenat, že s odkazem na posouzení, jež provedla ECB, SRB konstatoval v bodě 23 odůvodnění programu řešení krize, že likviditní pozice se ve společnosti Banco Popular od října 2016 výrazně zhoršil z důvodu odlivu vkladů ve všech segmentech klientely. SRB z toho vyvodil závěr, že banka nemá dostatečné možnosti k tomu, aby upevnila stav své likvidity, a zajistila si tak stabilní postavení pro splácení svých splatných závazků.

337 SRB vyjmenoval v programu řešení krize jednotlivé události, jež vedly od února 2017 k rychlému zhoršení stavu likvidity ve společnosti Banco Popular. SRB odkázal zvláště na výroční zprávu společnosti Banco Popular za rok 2016, která byla zveřejněna v únoru 2017 a v níž byla oznámena konsolidovaná ztráta ve výši 3,485 miliardy eur spolu s potřebou mimořádných rezerv ve výši 5,7 miliardy eur a se jmenováním nového předsedy, jakož i na finanční zprávu za první čtvrtletí roku 2017, která byla zveřejněna v květnu 2017 a v níž byly oznámeny horší výsledky, než jaké byly očekávány na trhu. SRB upozornil na to, že některé ratingové agentury snížily v únoru, dubnu a červnu 2017 rating společnosti Banco Popular. Uvedl rovněž, že dlouhodobě negativně zaměřené zprávy ve sdělovacích prostředcích, které se týkaly finančních výsledků a údajně bezprostředního rizika úpadku nebo nedostatku likvidity ve společnosti Banco Popular, vedly ke zvýšenému odlivu vkladů.

338 SRB navíc v programu řešení krize uvedl, že dne 12. května 2017 poklesl požadavek krytí likvidity ve společnosti Banco Popular pod minimální prahovou hodnotu 80 % stanovenou v čl. 460 odst. 2 písm. c) nařízení č. 575/2013 a že společnosti Banco Popular se k datu programu řešení krize nepodařilo znovu dosáhnout souladu s touto prahovou hodnotou.

339 Článek 412 odst. 1 nařízení č. 575/2013 definuje požadavek krytí likvidity takto:

„Instituce drží likvidní aktiva, přičemž součet hodnot těchto aktiv pokrývá odtok likvidity minus přítok likvidity za krizových podmínek tak, aby bylo zajištěno, že instituce udržují likviditní rezervy, které jsou přiměřené, aby čelily případné nerovnováze mezi přítokem likvidity a odtokem likvidity za vážných krizových podmínek po dobu třiceti dní. V krizové situaci mohou instituce použít svá likvidní aktiva na krytí svého čistého odtoku likvidity.“

340 Z těchto skutečností vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, problém likvidity společnosti Banco Popular nemohl být ke dni posouzení provedeného ECB považován za pouze dočasný. Potvrzuje to navíc i okolnost, že tato banka sama téhož dne informovala ECB, že je v selhání z důvodu problémů souvisejících s likviditou.

341 Jak dále uvádí SRB, tato jednotlivá hlediska jsou zmíněna v obecných pokynech EBA ze dne 6. srpna 2015, pokud jde o výklad různých podmínek, za nichž se instituce považuje za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, podle čl. 32 odst. 6 směrnice 2014/59 (EBA/GL/2015/07) (dále jen „obecné pokyny EBA“).

342 Tyto obecné pokyny, které jsou použitelné od 1. ledna 2016, mají poskytnout soubor objektivních skutečností umožňujících určit, zda je subjekt v selhání nebo je jeho selhání pravděpodobné, v souladu s okolnostmi stanovenými v čl. 32 odst. 4 písm. a) až c) směrnice 2014/59. Znění čl. 32 odst. 4 písm. c) směrnice 2014/59 je totožné se zněním čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

343 Článek 5 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB, Rada a Komise vynaloží veškeré úsilí, aby splnily obecné pokyny a doporučení orgánu EBA, jež se týkají úkolů, jaké tyto orgány vykonávají.

344 Z obecných pokynů EBA vyplývá, že instituce musí být považována za instituci, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, ve smyslu čl. 32 odst. 4 písm. c) směrnice 2014/59, pokud porušuje regulační požadavky v oblasti likvidity, pokud není schopna splácet své splatné dluhy nebo jiné závazky, nebo pokud existují objektivní skutečnosti podporující závěr, že tomu tak v blízké budoucnosti bude.

345 Ze skutečností, jež mají být zohledněny, jsou v obecných pokynech EBA zmíněny zejména tyto: zaprvé veškeré závažné nepříznivé události mající vliv na vývoj stavu likvidity daného subjektu a na životaschopnost profilu jeho financování, jakož i na jeho schopnost dodržovat minimální požadavky na likviditu stanovené nařízením č. 575/2013 a další požadavky uložené článkem 105 tohoto nařízení nebo veškeré vnitrostátní minimální požadavky na likviditu; zadruhé jakýkoli závažný nepříznivý vývoj stávajících a budoucích závazků daného subjektu, při jehož ocenění musí být případně zohledněny očekávané a mimořádné odtoky likvidity včetně jakéhokoli náznaku případných výrazných odlivů od bank; zatřetí veškeré události, které by mohly silně poškodit pověst daného subjektu, zvláště jakékoli významné snížení jeho ratingu ze strany nejméně jedné ratingové agentury, má-li za následek značné odlivy kapitálu nebo neschopnost obnovit financování nebo aktivaci souboru smluvních podmínek v závislosti na externím ratingu.

346 Jednotlivé skutečnosti, jež vzaly ECB a SRB v úvahu v souladu s obecnými pokyny EBA a jež žalobci ostatně nijak nezpochybnili, umožnily dospět k závěru, že k datu, kdy byl přijat program řešení krize, byla společnost Banco Popular v selhání nebo bylo její selhání pravděpodobné, ve smyslu čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014.

347 Zatřetí žalobci nemohou tvrdit, že odmítnutí SRB a Komise poskytnout jim přístup k dokumentům, o které se opíraly, jim neumožnilo účinně uplatnit argumenty směřující ke zpochybnění toho, že podmínka stanovená v č. l. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 byla splněna.

348 Je totiž třeba konstatovat, že odkaz na posouzení ECB v programu řešení krize a zejména odkaz na čl. 18 odst. 4 písm. c) nařízení č. 806/2014 je obsažen ve znění programu řešení krize, které je přiloženo k žalobě. Navíc nedůvěrné znění posouzení ECB bylo dostupné na jejích internetových stránkách dne 14. srpna 2017, tedy před podáním repliky.

349 Jak uvádí SRB, objektivní skutečnosti, na nichž byla založena posouzení prokazující, že společnost Banco Popular byla v selhání nebo její selhání bylo pravděpodobné z důvodu její likvidity, byly uvedeny v programu řešení krize a posouzení ECB, které měli žalobci k dispozici přinejmenším před podáním repliky.

350 Mimoto, jak tvrdí SRB a jak uvedla společnost Banco Santander na jednání, jeden z žalobců měl jakožto člen správní rady společnosti Banco Popular přímý přístup k informacím týkajícím se vývoje finanční situace společnosti Banco Popular.

351 Z toho vyplývá, že SRB a Komise se nedopustily zjevně nesprávného posouzení, když měly za to, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 byla splněna.

352 První část žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

Ke druhé části, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014

353 Žalobci tvrdí, že skutečnosti uvedené v programu řešení krize nejsou dostatečné k prokázání splnění podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014. Podle nich existovala alternativní opatření soukromého sektoru nebo opatření orgánů dohledu k řešení krize, která SRB a Komise měly zkoumat.

354 V článku 3 programu řešení krize dospěl SRB s ohledem na posouzení ECB k závěru, že neexistuje žádné alternativní opatření, které by mohlo v přiměřené lhůtě zabránit selhání společnosti Banco Popular, a že byla splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014.

355 Konkrétně v čl. 3 odst. 2 programu řešení krize SRB uvedl, že neexistuje jiná přiměřená vyhlídka na to, že by selhání společnosti Banco Popular mohla zabránit jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru. Neexistence takových opatření mohla být odvozena zejména z následujících okolností:

– sama banka uznala v dopise zaslaném ECB dne 6. června 2017, že její selhání je pravděpodobné;

– postup soukromého prodeje nevedl ve lhůtě, která by bance umožnila uhradit její splatné dluhy nebo jiné závazky, ke kladnému výsledku;

– bylo nepravděpodobné, že by banka byla schopna získat v potřebném časovém rámci dostatečné dodatečné likvidní prostředky prostřednictvím transakcí na trhu nebo operací centrální banky, ani prostřednictvím opatření stanovených v jejím rezervním fondu a plánech ozdravení;

– nouzové poskytnutí likvidity by bylo nedostatečné s ohledem na rychlost zhoršení likvidity.

356 V článku 3.3 programu řešení krize měl SRB za to, že neexistuje přiměřená vyhlídka, že opatření orgánů dohledu, včetně opatření včasného zásahu, by mohla zabránit selhání společnosti Banco Popular. SRB uvedl, že ECB ve svém posouzení selhání či pravděpodobného selhání společnosti

Banco Popular potvrdila, že neexistují dostupná opatření orgánů dohledu nebo opatření včasného zásahu, která by mohla okamžitě obnovit likviditu banky a mohla by jí poskytnout dostatek času k provedení převodu podniku nebo jiného řešení. Opatření, která má ECB k dispozici jakožto příslušný orgán na základě vnitrostátních právních předpisů, kterými byly provedeny článek 104 směrnice 2013/36, články 27 až 29 směrnice 2014/59 nebo na základě článku 16 nařízení č. 1024/2013, nemohla zaručit, že banka bude schopna plnit své splatné závazky a jiné dluhy s přihlédnutím k rozsahu a rychlosti zaznamenaného zhoršení stavu likvidity.

357 V článku 3.4 programu řešení krize měl SRB za to, že neexistuje žádná přiměřená vyhlídka, že by výkon pravomoci k odpisu nebo konverzi kapitálových nástrojů v souladu s článkem 21 nařízení č. 806/2014 v přiměřené lhůtě zabránil selhání společnosti Banco Popular. Konkrétně měl SRB za to, že vzhledem k tomu, že společnost Banco Popular byla z důvodu stavu své likvidity v selhání nebo její selhání bylo pravděpodobné, odpisy a konverze kapitálu nepostačují k obnovení stavu likvidity banky.

358 Žalobci v žalobě tvrdí, že informace obsažené ve znění programu řešení krize zveřejněném SRB, zejména v článcích 3.1 až 3.4, byly z velké části upraveny z hlediska důvěrnosti, a nejsou tedy dostatečné k prokázání splnění podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014.

359 V tomto ohledu stačí uvést, že ve zněních, v nichž bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti a která SRB na své internetové stránce zveřejnil postupně ve dnech 2. února a 31. října 2018, tedy před podáním repliky, jsou tyto body uvedeny v plném rozsahu.

360 V replice žalobci tvrdí, že odmítnutí SRB a Komise poskytnout jim přístup k dokumentům, o které se opíraly, jim neumožňuje odpovědět na argumenty vznesené v žalobní odpovědi. Žalobci však neupřesňují, na jaké argumenty nejsou schopni odpovědět.

361 Zaprvé žalobci tvrdí, že SRB „vyvodil“ neexistenci jakéhokoliv alternativního opatření soukromého sektoru pouze z určitých faktorů, což nepostačuje ke splnění požadavků stanovených v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014. Prvním faktorem je dopis zaslaný společností Banco Popular ECB dne 6. června 2017, podle kterého měla za to, že její selhání je pravděpodobné. Tohoto dopisu se nelze dovolávat na podporu podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014. Druhým faktorem je tvrzení, že postup soukromého prodeje nebyl úspěšně ukončen ve lhůtě, která by společnosti Banco Popular umožnila uhradit její splatné dluhy a jiné závazky. Neúspěch tohoto postupu byl přitom zapříčiněn SRB, neboť prohlášení jeho předsedkyně přispěla k problémům spojeným s likviditou společnosti Banco Popular.

362 Pokud jde o dopis společnosti Banco Popular ze dne 6. června 2017, adresovaný ECB a citovaný v bodech 328 a 329 výše, žalobci v popisu obsahu tohoto dopisu, který je uveden v jejich odpovědi na spisy vedlejších účastníků, uznávají, že správní rada společnosti Banco Popular dospěla k závěru, že banka čelí závažným problémům spojeným s likviditou a její selhání je pravděpodobné.

363 Je třeba mít za to, že správní rada tím, že ECB informovala o pravděpodobném selhání společnosti Banco Popular, nutně připustila, že již neexistuje žádné řešení, které by mohlo této situaci zabránit. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, je proto obsah tohoto dopisu relevantní pro posouzení, zda byla splněna podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014.

364 Pokud jde o konstatování obsažené v programu řešení krize, podle kterého postup soukromého prodeje nevedl ke kladnému výsledku ve lhůtě, která by bance umožnila uhradit její splatné dluhy nebo jiné závazky, jedná se rovněž o relevantní skutkovou okolnost, která SRB umožnila dospět k závěru, že tento prodej nepředstavoval opatření soukromého sektoru, které by mohlo zabránit selhání společnosti Banco Popular ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014.

365 Pokud jde o argument žalobců, podle něhož neúspěch tohoto soukromého prodeje zapříčinil SRB, a zejména prohlášení jeho předsedkyně, stačí konstatovat, že spočívá pouze na nepodloženém tvrzení a je v každém případě irelevantní. Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 musel totiž SRB konstatovat, že neexistují žádná alternativní opatření soukromého sektoru k řešení krize a objektivně uvedl, že postup soukromého prodeje zahájený společností Banco Popular nebyl úspěšný. V tomto ohledu nebyly důvody, proč toto řešení soukromé povahy nebylo možné, relevantní.

366 Dále na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, z článků 3.1. až 3.4 programu řešení krize vyplývá, že SRB nevycházel pouze z těchto dvou skutečností, aby dospěl k závěru o nemožnosti použít jakékoliv alternativní opatření soukromého sektoru. SRB rovněž konstatoval, že je nepravděpodobné, že by banka byla schopna získat v potřebném časovém rámci dostatečné dodatečné likvidní prostředky prostřednictvím transakcí na trhu nebo operací centrální banky, ani prostřednictvím opatření stanovených v jejím rezervním fondu a plánech a že nouzové poskytnutí likvidity by bylo s ohledem na rychlost zhoršení stavu likvidity nedostatečné.

367 Zadruhé žalobci tvrdí, že SRB nepředložil žádný důkaz na podporu tvrzení uvedeného v programu řešení krize, podle kterého neexistuje přiměřená vyhlídka, že by opatření orgánů dohledu, včetně opatření včasného zásahu, mohla zabránit selhání společnosti Banco Popular. SRB nezohlednil možnost nouzového poskytnutí likvidity, které by poskytlo dostatek času k ukončení postupu soukromého prodeje nebo k ujištění se, že neexistují alternativní opatření soukromého sektoru, jako je prodej aktiv nebo zvýšení kapitálu. Podle znaleckého posudku obsaženého v příloze žaloby disponovala společnost Banco Popular dostatečnými zárukami k odůvodnění nouzového poskytnutí likvidity a řešení krize bylo možné zabránit.

368 Žalobci tvrdí, že ze dvou dopisů Španělské banky ze dne 5. června 2017 adresovaných ECB vyplývá, že společnost Banco Popular poskytla záruku odůvodňující přiznání nouzového poskytnutí likvidity v plné výši. Španělská banka uvedla, že toto nouzové poskytnutí likvidity je dostatečné k uspokojení krátkodobých potřeb likvidity společnosti Banco Popular. ECB schválila poskytnutí požadovaného naléhavého poskytnutí likvidity a jeho výše by společnosti Banco Popular umožnila dokončit její postup prodeje nebo program navýšení kapitálu. Žalobci uvádějí, že nevědí, z jakého důvodu nebylo poskytnuto nouzové poskytnutí likvidity, které bylo schváleno Španělskou bankou a ECB. Poznamenávají, že teprve poté, co ECB prohlásila, že společnost Banco Popular je v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, vzala Španělská banka souhlas s nouzovým poskytnutím likvidity zpět.

369 Je třeba uvést, že ECB dne 6. června 2017 ve svém posouzení či pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular uvedla, že ačkoli společnost Banco Popular připravila během týdnů předcházejících tomuto posouzení různá opatření k vytvoření dalších likvidit a začala tato opatření uplatňovat, rozsah již uskutečněných a dosud očekávaných vstupních toků nepostačoval ke dni tohoto posouzení k nápravě neuspokojivého stavu likvidity ve společnosti Banco Popular. ECB uvedla, že ani s využitím nouzového poskytnutí likvidity, proti níž rada guvernérů ECB dne 5. června 2017 nevyjádřila žádné námitky, nestačil stav likvidity k výše uvedenému datu k tomu, aby mohla společnost Banco Popular splatit své závazky do 7. června 2017.

370 SRB konstatoval v bodě 26 písm. c) odůvodnění programu řešení krize, že společnost Banco Popular obdržela dne 5. června 2017 první nouzové poskytnutí likvidity, proti němuž ECB nevyjádřila žádné námitky, ale že jí Španělská banka nemohla povolit další nouzové poskytnutí likvidity.

371 V této souvislosti je třeba poznamenat, že Španělská banka požádala v dopise ze dne 5. června 2017 ECB o souhlas s nouzovým poskytnutím likvidity společnosti Banco Popular určeným k vyřešení závažného nedostatku likvidity, jemuž posledně jmenovaná společnost čelila. Téhož dne přitom zaslala Španělská banka ECB další dopis obsahující žádost o rozšíření nouzového poskytnutí likvidity ve prospěch společnosti Banco Popular, neboť ji posledně jmenovaná informovala o velmi výrazných peněžních tocích. Tyto dva dopisy, jež byly zaslány ECB téhož dne, svědčí o rychlosti, s jakou se zhoršoval stav likvidity ve společnosti Banco Popular.

372 SRB tak v čl. 3.2 písm. d) programu řešení krize konstatoval, že nouzové poskytnutí likvidity bylo nedostatečné s ohledem na rychlost, s jakou se zhoršoval stav likvidity ve společnosti Banco Popular.

373 Je třeba uvést, že následujícího dne po zmíněném prvním nouzovém poskytnutí likvidity, tj. dne 6. června 2017, dospěly ECB a správní rada společnosti Banco Popular k závěru, že banka již není schopna splácet své dluhy nebo jiné závazky splatné ke dni 7. června 2017, vzhledem k rozsahu a rychlosti odlivu likvidity. Jelikož bylo konstatováno selhání společnosti Banco Popular, další nouzové poskytnutí likvidity již nebylo možné.

374 Kromě toho je třeba připomenout, že SRB nehraje žádnou úlohu při zajišťování nouzového poskytnutí likvidity, jež spadá do pravomoci národních centrálních bank.

375 SRB mohl proto v programu řešení krize nanejvýš konstatovat, zaprvé že ECB měla v posouzení, které se týkalo selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, za to, že nouzové poskytnutí likvidity, jež sama schválila, neumožňovalo vyřešit nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular, a zadruhé že Španělská banka nepovolila další nouzové poskytnutí likvidity ve prospěch společnosti Banco Popular.

376 SRB tedy nemohl zohlednit řešení, které nespadá do jeho pravomoci a které již nebylo možné od okamžiku, kdy ECB a samotná společnost Banco Popular měly za to, že banka je v selhání nebo její selhání je pravděpodobné.

377 Z uvedeného vyplývá, že žalobci nemohou SRB vytýkat, že nezohlednil možnost nouzového poskytnutí likvidity, které by poskytlo dostatek času k přijetí opatření soukromého sektoru, ukončení soukromého prodeje nebo k ujištění se, že neexistují žádná alternativní opatření soukromého sektoru.

378 Pokud jde o argument žalobců, podle kterého neznali důvod, proč Španělská banka nepovolila další nouzové poskytnutí likvidity, stačí uvést, že je neúčinný. Vzhledem k tomu, že SRB mohl vzít na vědomí pouze odmítnutí Španělské banky poskytnout společnosti Banco Popular další nouzové poskytnutí likvidity, nejsou důvody tohoto odmítnutí, pokud jde pro posouzení legality napadených rozhodnutí, relevantní.

379 Z toho vyplývá, že není relevantní ani znalecký posudek ze dne 3. srpna 2017, přiložený k žalobě, jenž obsahuje analýzu programu řešení krize, čímž podle žalobců prokazuje, že společnost Banco Popular disponovala dostatečnými zárukami k tomu, aby získala nouzové poskytnutí likvidity.

380 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, nepředstavuje proto nouzové poskytnutí likvidity alternativní opatření k řešení krize.

381 Zatřetí žalobci tvrdí, že existovala řešení soukromé povahy, která by mohla vyřešit problémy spojené s likviditou společnosti Banco Popular a mohla být provedena v přiměřené lhůtě. Uvádějí výčet řady opatření a tvrdí, že by tato opatření mohla být provedena, pokud by Španělska banka byla oprávněna povolit požadované nouzové poskytnutí likvidity v plné výši.

382 Jak zdůrazňuje společnost Banco Santander, tato řešení vycházejí z nesprávného předpokladu, že společnost Banco Popular mohla dne 6. června 2017 získat další nouzové poskytnutí likvidity.

383 Vzhledem ke konstatování, že SRB mohl v rámci programu řešení krize zohlednit pouze skutečnost, že Španělská banka nebyla schopna schválit společnosti Banco Popular další nouzové poskytnutí likvidity, je třeba mít za to, že žalobci neprokázali proveditelnost řešení soukromé povahy, na která se odvolávají.

384 Žalobci v každém případě neprokázali, že řešení, na která se odvolávají, mohla být provedena v dostatečně krátké době tak, aby společnost Banco Popular mohla vyřešit svůj problém související s likviditou a aby dne 6. června 2017 nebylo konstatováno, že je v selhání nebo její selhání je pravděpodobné.

385 Zaprvé žalobci tvrdí, že akcionáři společnosti Banco Popular schválili na výročním zasedání dne 10. dubna 2017 přenesení pravomocí ve prospěch správní rady s cílem umožnit zvýšení základního kapitálu o 50 %. Opírají se rovněž o dokumenty uvedené v příloze k žalobě, zejména o prohlášení dvou z žalobců, A. Del Valle Ruiz a C. Ruiz Sacristána, podle nichž byly významné dotčené subjekty připraveny vložit značné částky do základního kapitálu, aby pomohly společnosti Banco Popular v krátkodobém výhledu překonat problémy související s likviditou. Tato kapitálová injekce by obnovila důvěru v banku a poskytla by více času k provedení postupu soukromého prodeje.

386 Uvádějí také, že společnost Deutsche Bank v květnu 2017 odhadla, že společnost Banco Popular potřebuje kapitálovou injekci ve výši 4 miliard eur, a pan Del Valle Ruiz a další investoři byli připraveni podílet se na této částce ve výši 50 %, že společnost Barclays Bank navrhla dne 3. června 2017 společnosti Banco Popular účast na tomto zvýšení kapitálu a že dne 5. června 2017 společnost Deutsche Bank informovala společnost Banco Popular o svém zájmu o účast na tomto zvýšení kapitálu ve výši 2 miliard eur. Navíc se společnost Pacific Investment Management Company LLC (PIMCO) na konci května 2017 zavázala poskytnout v případě zvýšení kapitálu až 300 milionů eur.

387 Stačí konstatovat, že z prohlášení A. Del Valle Ruize a C. Ruiz Sacristána, která jsou obsažena v příloze k žalobě, vyplývá, že návrh na zvýšení kapitálu akcionáři společnosti Banco Popular byl k datu řešení krize pouze ve stadiu příprav. Žalobci tedy v žalobě zmiňují výňatek z prohlášení pana Del Valle Ruíze, v němž dotyčný uvádí, že spolu s dalším investorem jednali dne 2. června 2017 o uspořádání schůzky s investiční bankou ohledně optimálního způsobu, jakým by mělo být zajištěno zvýšení kapitálu, a že tato schůzka byla sjednána na 5. června 2017.

388 Co se týče dopisů společností Barclays Bank a Deutsche Bank, neobsahují žádný pevný závazek zmíněných bank týkající se podílu na zvýšení kapitálu společnosti Banco Popular, ale odrážejí pouze diskuse o případném budoucím zvýšení kapitálu. Tyto dopisy svědčí o tom, že k datu jejich zaslání se návrh na zvýšení kapitálu společnosti Banco Popular nacházel teprve ve velmi rané fázi přípravy.

389 Společnost Barclays Bank tak odkazuje ve svém dopise ze dne 3. června 2017 zaslaném společnosti Banco Popular, jehož výňatek je přiložen k replice, výlučně na nedávné diskuse ohledně zvýšení kapitálu, které byly vedeny s cílem pokrýt potřebu společnosti Banco Popular týkající se dalších finančních prostředků a dosáhnout mnohem vyšších úrovní kapitálu, za účelem zmírnění obtíží vyplývajících ze zvýšené expozice v oblasti nemovitého majetku a jiných problematických aktiv, jimž musela zmíněná společnost čelit. Výňatek tohoto dopisu tak zaprvé neobsahuje nic, co by nasvědčovalo tomu, že společnost Barclays Bank byla připravena podílet se na tomto zvýšení kapitálu, a zadruhé posledně jmenovaná společnost nezmiňuje nedostatek likvidity, jemuž byla společnost Banco Popular vystavena, a nenavrhuje žádné řešení, které by tento nedostatek mělo vyřešit.

390 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. října 2019 předložili žalobci na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu jako nový důkaz úplné znění tohoto dopisu.

391 Podle čl. 85 odst. 3 jednacího řádu mohou hlavní účastníci řízení výjimečně předložit nebo navrhnout další důkazy před ukončením ústní části řízení, za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné.

392 Ve svém dopise ze dne 7. října 2019 odůvodňují žalobci opožděné předložení tohoto dokumentu tím, že byl zveřejněn v médiích a je nyní veřejně dostupný, ale k datu podání jejich vyjádření ke spisům vedlejších účastníků dne 30. září 2019 nebyl ještě veřejně dostupný.

393 Přitom je třeba uvést, že žalobci neupřesňují, kdy byl tento dokument zveřejněn v médiích. V tomto ohledu SRB ve svém vyjádření k tomuto předložení nového důkazu uvedl, že znění tohoto dopisu, v němž nebyly provedeny úpravy týkající se důvěrnosti, bylo zveřejněno dne 9. dubna 2019 na internetové stránce *Diario16*.

394 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, znění dopisu společnosti Barclays Bank, v němž nebyly provedeny úpravy týkající se důvěrnosti, bylo veřejně přístupné před podáním jejich vyjádření ke spisům vedlejších účastníků. Z toho vyplývá, že žalobci opožděné předložení tohoto dokumentu neodůvodnili, a že tento dokument musí být odmítnut jako nepřípustný, aniž by bylo nutné zkoumat jeho důkazní sílu.

395 V každém případě je třeba uvést, že obsah tohoto dopisu nepodporuje argument žalobců, podle kterého zvýšení kapitálu bylo životaschopnou alternativou a neprokazuje, že společnost Barclays Bank měla v úmyslu finančně se podílet na budoucím zvýšení kapitálu společnosti Banco Popular. Společnost Barclays Bank v tomto dopise totiž znovu potvrdila svou podporu společnosti Banco Popular a uvedla, že je schopna účastnit se na této významné transakci. Společnost Barclays Bank projevila svůj zájem na úpisu jakožto globální koordinátor nebo subjekt, který vede knihu objednávek k úpisu ve výši 50 % transakce za tržních podmínek. Dále uvedla právní výhrady, které potvrzuje průvodní e-mail, přičemž uvedla, že „jakýkoliv závazek nebo jakákoliv nabídka související s úpisem tohoto druhu se projeví v podobě jedné nebo samostatných dohod uzavíraných mezi společností Banco Popular a [ní] za předpokladu, že by byly splněny tržní podmínky, předchozí kontrola by přinesla dobré výsledky, strany by se dohodly

k tomuto datu na podmínkách a cenách […] a byla by získána všechna požadovaná interní povolení“. Společnost Barclays Bank nakonec zdůraznila, že tento dopis nepředstavuje nabídku k úpisu za účelem realizace transakce nebo jakékoliv financování a jeho cílem není vytvoření právního vztahu mezi ní a společností Banco Popular.

396 Společnost Deutsche Bank se v dopise ze dne 5. června 2017 zaslaném společnosti Banco Popular, který je přiložen k replice, zmiňuje pouze o tom, že má zájem zajistit 50 % z možného zvýšení kapitálu o 4 miliardy eur. Dopis pouze uvádí, že „existují samozřejmě určité podmínky, avšak v tomto dopise vycházíme z přesvědčení, že za okolností, které mohou podle našeho názoru reálně nastat, by mohlo dojít ke zvýšení [kapitálu], které by banku stabilizovalo“. Tento dopis tudíž nemůže být chápán v tom smyslu, že obsahuje pevný závazek společnosti Deutsche Bank, a netýká se způsobu, jakým by byl vyřešen nedostatek likvidity ve společnosti Banco Popular.

397 Pokud jde o tvrzení žalobců týkající se účasti společnosti PIMCO na zvýšení kapitálu, vychází z citace článku z *El Mundo* ze dne 11. prosince 2017. Stačí podobně jako Komise konstatovat, že v tomto článku je rovněž uvedeno, že společnost PIMCO nepotvrdila své činnosti týkající se společností Banco Popular.

398 Zadruhé žalobci tvrdí, že se společnost Banco Popular připravila také na prodej nestrategických aktiv.

399 Stačí konstatovat, že se toto pouhé tvrzení v žalobě neopírá o žádný důkaz, jelikož se dokumenty přiložené k replice, na které žalobci odkazují, netýkají plánů prodeje aktiv. V každém případě se jednalo, jak uvádějí žalobci, o pouhé plány. Žalobci tak neprokázali, že takové prodeje aktiv, které byly pouze ve stadiu příprav, mohly být uzavřeny dříve než za několik týdnů a uskutečnit se v dostatečném časovém předstihu, aby společnost Banco Popular mohla získat dostatečnou likviditu ke splnění svých závazků ke dni 7. června 2017.

400 Zatřetí žalobci na jedné straně tvrdí, že banka BBVA chtěla předložit nabídku na koupi společnosti Banco Popular, ale že SRB a FROB jí neposkytly dostatek času k předložení konkurenční nabídky a že napadená rozhodnutí zabránila prodeji v soutěžním postupu.

401 Tento argument není relevantní, jelikož žalobci zmíněný postup prodeje společnosti Banco Popular se netýká alternativního řešení krize, ale postupu prodeje organizovaného FROB v rámci postupu řešení krize.

402 Žalobci na druhé straně tvrdí, že pokud by bylo povoleno požadované nouzové poskytnutí likvidity v plné výši, byla by předložena lepší nabídka ke koupi společnosti Banco Popular a že společnost Banco Santander byla ochotná zaplatit 200 milionu eur, avšak svou nabídku vzala zpět, když se dozvěděla, že je jediným uchazečem.

403 Stačí konstatovat, že tento argument vychází z chybného předpokladu, že by společnosti Banco Popular bylo poskytnuto další nouzové poskytnutí likvidity. Mimoto tvrzení, podle něhož byla společnost Banco Santander připravena podat vyšší nabídku a byla informována o tom, že je jediným soutěžitelem před ukončením postupu prodeje organizovaného FROB, je nepodložené.

404 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobci neprokázali, že alternativní opatření, kterých se dovolávají, bylo možné rychle provést a že mohla společnosti Banco Popular umožnit obnovit její stav likvidity v dostatečně krátké době, a tudíž neprokázali, že se SRB dne 6. června 2017 dopustil zjevně nesprávného posouzení, když měl za to, že neexistují alternativní opatření k řešení krize, která by mohla zabránit selhání či pravděpodobnému selhání společnosti Banco Popular.

405 Mimoto žalobci nemohou SRB vytýkat, že nezohlednil opatření, kterých se dovolávají. Jak totiž uvádí Komise a SRB, SRB mohl právem omezit své posouzení na opatření, která mohla být s ohledem na relevantní okolnosti a stanovené lhůty skutečně provedena.

406 SRB tak nebyl povinen zohlednit opatření, která neumožňovala vyřešit naléhavý problém související s rychlým zhoršením stavu likvidity společnosti Banco Popular, který byl příčinou selhání nebo pravděpodobného selhání banky.

407 Z výše uvedeného vyplývá, že se SRB a Komise nedopustily zjevně nesprávného posouzení, když měly za to, že podmínka stanovená v čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 byla splněna.

408 Druhou část žalobního důvodu, a tudíž i pátý žalobní důvod je třeba zamítnout jako neopodstatněné.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014

409 Žalobci tvrdí, že SRB a Komise porušily čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014, když měly za to, že jsou splněny podmínky pro výkon pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů. Žalobci odkazují na své argumenty vznesené v rámci pátého žalobního důvodu.

410 Stačí uvést, stejně jako Komise, SRB a Španělské království, že žalobci v rámci tohoto žalobního důvodu odkazují pouze na své argumenty vznesené v pátém žalobním důvodu a nepředkládají žádný nový argument, který by konkrétně směřoval k prokázání porušení čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014.

411 Vzhledem k tomu, že pátý žalobní důvod byl zamítnut, je třeba zamítnout i šestý žalobní důvod jako neopodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 41 a 47 Listiny

412 Žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí porušují zaprvé právo být vyslechnut a zadruhé právo na účinnou soudní ochranu zakotvené v článcích 41 a 47 Listiny.

K první výtce, týkající se práva být vyslechnut

413 Žalobci tvrdí, že napadená rozhodnutí jim nebyla oznámena a neměli možnost být před jejich přijetím vyslechnuti. Napadená rozhodnutí je přitom zbavují jejich práva vlastnit majetek a měli mít možnost předložit vyjádření k existenci opatření dohledu nebo alternativního opatření soukromého sektoru k řešení krize. Dodávají, že pokud by měli možnost předložit své vyjádření v průběhu postupu, je pravděpodobné, že by SRB a Komise zaujaly odlišný názor, pokud jde o otázku splnění podmínek pro řešení krize, a pokud jde o ocenění společnosti Banco Popular.

414 Na úvod z analýzy první části prvního žalobního důvodu vyplývá, že skutečnost, že článek 18 nařízení č. 806/2014 nestanoví vyslechnutí akcionářů subjektu, na který se vztahuje opatření k řešení krize, představuje omezení práva být vyslechnut, které je na jedné straně odůvodněno cílem obecného zájmu, a sice účelem spočívajícím v zaručení stability finančních trhů, stanoveným v článku 14 nařízení č. 806/2014, a který zahrnuje také účel spočívající v zajištění kontinuity zásadních funkcí subjektu, jakož i nutností rychlého přijetí rozhodnutí, jakmile jsou splněny podmínky pro řešení krize, a které na druhé straně respektuje zásadu proporcionality v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

415 Z judikatury uvedené v bodech 121 a 122 výše nicméně vyplývá, že právo být vyslechnut musí být dodrženo v každém řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení, a to dokonce i když použitelná právní úprava takovou náležitost výslovně nestanoví.

416 Nejprve je třeba uvést, že program řešení krize, který přijal SRB na základě postupu stanoveného v článku 18 nařízení č. 806/2014, se týká řešení krize společnosti Banco Popular. Jediným příjemcem tohoto programu řešení krize je FROB a společnost Banco Popular musí být považována za osobu, jíž bylo určeno individuální opatření a jejíž právo být vyslechnuta je zaručeno prostřednictvím čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny.

417 Přitom je třeba vzít v úvahu skutečnost, že žalobcům v postavení akcionářů nebo držitelů dluhopisů společnosti Banco Popular není určen program řešení krize, který nepředstavuje individuální opatření přijaté vůči nim, ani jim není určeno rozhodnutí 2017/1246, kterým byl tento program řešení krize schválen.

418 Současně je však třeba uvést, že SRB vykonal v souladu s čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014 pravomoc k odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular.

419 Ačkoli postup, v němž SRB přijal program řešení krize, nepředstavuje individuální postup zahájený ve vztahu k žalobcům, může vést k přijetí opatření, které by se mohlo nepříznivě dotknout jejich zájmů, zaujímají-li postavení akcionářů nebo držitelů kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular.

420 V judikatuře Soudního dvora uvedené v bodě 121 výše je přitom právo být vyslechnut vykládáno široce, a sice v tom smyslu, že musí být zaručeno každé osobě v řízení, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do právního postavení.

421 Je však třeba také připomenout, že z čl. 52 odst. 1 Listiny, který je citován v bodě 131 výše, a z judikatury zmíněné v bodě 132 výše vyplývá, že pokud by žalobci mohli uplatnit své právo být vyslechnuti, které jim přiznává Listina, v postupu řešení krize společnosti Banco Popular, toto právo mohlo být omezeno. Konkrétně mohla být odůvodněna skutečnost, že v rámci postupu řešení krize nedošlo k tomu, že by SRB nebo Komise žalobce vyslechly jakožto akcionáře nebo držitele kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular.

422 V projednávané věci bylo v čl. 4.2 programu řešení krize uvedeno, že řešení krize společnosti Banco Popular je nezbytné a přiměřené z hlediska dosažení dvou účelů uvedených v čl. 14 odst. 2 nařízení č. 806/2014, tj. zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu a zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular.

423 V tomto ohledu SRB v článku 4.4.2 programu řešení krize vysvětlil, že dospěl na základě různých skutečností k závěru, že postavení společnosti Banco Popular se vyznačuje stále narůstajícím rizikem významných nepříznivých dopadů na finanční stabilitu ve Španělsku. Mezi tyto skutečnosti patří zaprvé velikost a význam společnosti Banco Popular, která je mateřskou společnost šesté bankovní skupiny ve Španělsku, její aktiva dosahují celkové částky 147 miliard eur a Španělská banka ji v roce 2017 označila za systémově významnou instituci. SRB zejména uvedl, že společnost Banco Popular je jedním z hlavních účastníků trhu ve Španělsku s významným podílem na trhu v oblasti malých a středních podniků a že má poměrně vysoký podíl na trhu v oblasti vkladů (téměř 6 %) a značný počet neprofesionálních klientů (přibližně 1,4 milionu) na celém území Španělska. Zadruhé vzal SRB v úvahu povahu činnosti společnosti Banco Popular, která souvisí s činnostmi obchodních bank a zaměřuje se zvláště na nabídku financování, správu úspor a na poskytování služeb jednotlivcům, rodinám a podnikům (zejména malým a středním podnikům). SRB byl toho názoru, že podobnost modelu podnikání společnosti Banco Popular a jiných španělských obchodních bank mohla posílit možnosti nepřímého šíření krize do těchto bank, jež mohly být vnímány v tom smyslu, že musí čelit týmž potížím.

424 SRB v článku 4.4 programu řešení krize určil tři zásadní funkce společnosti Banco Popular ve smyslu článku 6 nařízení v přenesené pravomoci 2016/778, a sice přijímání vkladů od domácností a nefinančních podniků, poskytování úvěrů malým a středním podnikům a hotovostní platební služby.

425 Je třeba uvést, že v pátém žalobním důvodu žalobci tvrdili, že došlo k porušení čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014, avšak nezpochybnili, že program řešení krize je nezbytný ve veřejném zájmu ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. c) tohoto nařízení.

426 Podle čl. 18 odst. 5 nařízení č. 806/2014 se přitom opatření k řešení krize považují za opatření ve veřejném zájmu, pokud jsou nezbytná pro dosažení jednoho nebo více účelů řešení krize stanovených v článku 14 téhož nařízení, jsou ve vztahu k uvedeným účelům přiměřená a likvidací subjektu v běžném úpadkovém řízení by uvedených účelů řešení krize ve stejné míře nebylo dosaženo.

427 Z toho vyplývá, že žalobci nezpochybňují, že program řešení krize byl nezbytný a přiměřený k tomu, aby bylo zabráněno významným nepříznivým dopadům selhání společnosti Banco Popular na finanční stabilitu v Unii a zajištěna kontinuita jejích zásadních funkcí.

428 Postup řešení krize společnosti Banco Popular tedy sledoval účel spočívající v záruce stability finančních trhů, který v souladu s analýzou provedenou ohledně první části prvního žalobního důvodu představuje cíl obecného zájmu, který může odůvodnit omezení práva žalobců být vyslechnuti v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

429 Z analýzy prvního žalobního důvodu mimoto vyplývá, že splňuje-li subjekt podmínky vyžadující přijetí opatření k řešení krize, článek 18 nařízení č. 806/2014 stanoví, že rozhodnutí musí být přijato během velmi krátké doby.

430 V projednávané věci tak bylo nutné, aby počínaje okamžikem, kdy ECB konstatovala, že je společnost Banco Popular v selhání nebo že je její selhání pravděpodobné, a kdy měl SRB za to, že byly splněny podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014, byl program řešení krize přijat co nejrychleji.

431 Toto rychlé přijetí rozhodnutí bylo odůvodněno nutností zajistit kontinuitu zásadních funkcí společnosti Banco Popular a zabránit významným nepříznivým dopadům postavení této společnosti na finanční trhy, zejména zabráněním šíření krize. V projednávané věci nastalo selhání společnosti Banco Popular během jednoho dne v daném týdnu, a proto bylo nezbytné dokončit postup a přijmout rozhodnutí tak, aby bylo přijato ještě před otevřením trhů dne 7. června 2017 ráno.

432 Jak zdůraznil generální advokát M. Campos Sánchez-Bordona v bodě 80 svého stanoviska ke spojeným věcem ABLV Bank a další v. ECB (C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:16), rychlost, s jakou musí tyto orgány a agentury Unie přijmout rozhodnutí, je nezbytná k tomu, aby zabránily nepříznivému dopadu řešení krize bankovní instituce na finanční trhy, a tato rychlost je ostatně *de facto* nutí, aby měly rozhodnutí „připravené“ před zahájením postupu, aby se využilo uzavření trhů s cennými papíry.

433 Žalobci se proto nemohou omezit na tvrzení, že SRB a Komise neodůvodnily spěch, se kterým přijaly napadená rozhodnutí.

434 Mimoto je třeba připomenout, že předběžné vyslechnutí žalobců, během něhož by byli informováni o existenci hrozícího opatření k řešení krize, by mohlo vést k riziku, že by jmenovaní jednali na trhu způsobem, který by zhoršil finanční situaci společnosti Banco Popular. Takové vyslechnutí by mohlo rovněž snížit účinnost plánovaného opatření k řešení krize.

435 Je tedy třeba mít za to, že vyslechnutí žalobců před přijetím programu řešení krize nebo před přijetím rozhodnutí 2017/1246 by zásadně zpomalilo průběh postupu a ohrozilo by jak dosažení účelů sledovaných řešením krize, tak jeho účinnost.

436 Vyplývá z toho, že nevyslechnutí žalobců během postupu vedoucího k přijetí napadených rozhodnutí představovalo omezení práva být vyslechnut, které bylo odůvodněné a nezbytné k naplnění cíle, kterým bylo zaručit finanční stabilitu, a dodržovalo zásadu proporcionality v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny.

437 V projednávané věci přitom z analýzy pátého žalobního důvodu vyplývá, že se SRB a Komise nedopustily zjevně nesprávného posouzení, když měly za to, že podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014 jsou splněny, a sice že společnost Banco Popular je v selhání nebo její selhání je pravděpodobné a že neexistuje žádná přiměřená vyhlídka na to, že by selhání subjektu v přiměřené lhůtě zabránila jakákoli alternativní opatření soukromého sektoru nebo orgánů dohledu. Zejména z analýzy druhé části pátého žalobního důvodu vyplývá, že žalobci neprokázali, že existovala alternativní opatření, která by mohla vyřešit problémy související s likviditou společnosti Banco Popular, a zabránit tak řešení krize.

438 Žalobci tudíž nemohou tvrdit, že pokud by jim bylo během postupu umožněno předložit vyjádření k existenci opatření orgánů dohledu nebo opatření soukromého sektoru, program řešení krize by nebyl přijat.

439 Pokud jde o argument žalobců, podle kterého měli být vyslechnuti, jelikož napadená rozhodnutí je zbavují práva vlastnit majetek, stačí připomenout, že z judikatury citované v bodech 160 až 162 výše vyplývá, že omezení práva akcionářů a věřitelů dotyčného subjektu vlastnit majetek nemůže odůvodnit povinnost přiznat jim právo být vyslechnuti.

440 Z výše uvedeného vyplývá, že první výtka musí být zamítnuta.

Ke druhé výtce, týkající se práva na účinnou soudní ochranu

441 Žalobci tvrdí, že s ohledem na lhůty pro podání žaloby stanovené v článku 263 SFEU byli nuceni podat žalobu, aniž obdrželi důkazy, na kterých jsou založena napadená rozhodnutí, což je v rozporu se zásadou účinné soudní ochrany. Žalobci v replice uvádějí, že SRB a Komise nadále odmítají zpřístupnit dokumenty, o které se SRB a Komise opíraly v napadených rozhodnutích a v žalobních odpovědích, což znemožňuje žalobcům řádné uplatnění žaloby a Tribunálu vykonání přezkumu.

442 Je třeba připomenout, že pokud jde o zásadu účinné soudní ochrany, čl. 47 první pododstavec Listiny stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že účinnost soudního přezkumu zaručeného tímto ustanovením zejména vyžaduje, aby dotyčná osoba mohla hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud s žalobou směřující proti určitému subjektu (viz rozsudek ze dne 29. dubna 2021, Banco de Portugal a další, C-504/19, EU:C:2021:335, bod 57 a citovaná judikatura). Samotná existence účinného soudního přezkumu sloužícího k zajištění dodržování ustanovení unijního práva je přitom inherentní existenci právního státu (viz rozsudek ze dne 6. října 2020, Bank Refah Kargaran v. Rada, C-134/19 P, EU:C:2020:793, bod 36 a citovaná judikatura).

443 Je nutné zdůraznit, že účinnost soudního přezkumu zaručeného článkem 47 Listiny předpokládá, že dotyčný bude mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost – aniž je dotčena pravomoc příslušného soudu požadovat jejich sdělení od dotčeného orgánu – aby mu bylo umožněno hájit jeho práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného vnitrostátního aktu (viz rozsudky ze dne 26. dubna 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, bod 55 a citovaná judikatura; ze dne 24. listopadu 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 43 a citovaná judikatura, a ze dne 3. února 2021, Ramazani Shadary v. Rada, T-122/19, nezveřejněný, EU:T:2021:61, bod 50 a citovaná judikatura).

444 V projednávané věci je třeba připomenout, že nedůvěrné znění programu řešení krize bylo zveřejněno na internetových stránkách SRB dne 11. července 2017 a rozhodnutí 2017/1246 bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 11. července 2017. Vzhledem k tomu, že k nim žalobci měli přístup, mohli je napadnout před Tribunálem prostřednictvím projednávané žaloby podané na základě článku 263 SFEU, což prokazuje existenci jejich práva na účinný procesní prostředek.

445 Mimoto je třeba připomenout, že SRB zveřejnil dne 2. února a 31. října 2018, tj. před podáním repliky, na svých internetových stránkách ocenění 1 a znění programu řešení krize a ocenění 2, ve kterých bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti. Cílem těchto zveřejnění bylo umožnit veřejnosti přístup k částem těchto dokumentů, jež byly původně považovány za důvěrné. Žalobci měli tedy příležitost doplnit své argumenty s ohledem na nové informace vyplývající z těchto zveřejnění.

446 Na prvním místě žalobci SRB vytýkají, že jim neposkytl přístup k úplným zněním programu řešení krize a ocenění 2.

447 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žalobci nejsou příjemci plánu řešení krize, který je určen FROB. Žalobci musí být považováni za třetí osoby, a nemají tudíž právo na to, aby jim byl program řešení krize sdělen.

448 Podle čl. 29 odst. 5 nařízení č. 806/2014 SRB na svých úředních internetových stránkách zveřejní buď kopii programu řešení krize, nebo oznámení, v němž shrne dopad opatření k řešení krize, a zejména účinky na maloobchodní zákazníky.

449 V projednávané věci zveřejnil SRB dne 7. června 2017 na svých internetových stránkách oznámení, v němž informoval o přijetí programu řešení krize, a přiložil dokument shrnující dopad řešení krize v souladu s čl. 29 odst. 5 nařízení č. 806/2014. Mimoto dne 11. července 2017 zveřejnil SRB nedůvěrné znění programu řešení krize. SRB také dne 2. února 2018 a poté dne 31. října 2018 zveřejnil na svých internetových stránkách nedůvěrná znění programu řešení krize a ocenění 2, ve kterých bylo provedeno méně úprav týkajících se důvěrnosti.

450 Článek 88 odst. 5 nařízení č. 806/2014 navíc stanoví:

„Před poskytnutím jakýchkoli informací výbor zajistí, aby neobsahovaly důvěrné informace, zejména tak, že bude posouzen dopad, který by poskytnutí těchto informací mohlo mít na veřejný zájem, pokud jde o finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku, na obchodní zájmy fyzických a právnických osob a na účel kontrol, na šetření či vyšetřování a na audity. Postup kontroly dopadů poskytování informací zahrne konkrétní posouzení dopadů jakéhokoli sdělení obsahu a podrobností plánů řešení krize podle článků 8 a 9, výsledku jakéhokoli posouzení provedeného podle článku 10 nebo programu řešení krize podle článku 18.“

451 Toto ustanovení výslovně stanoví, že před zveřejněním programu řešení krize nebo před jeho sdělením třetí osobě je SRB povinen se ujistit, že tento program neobsahuje důvěrné informace. Tato povinnost se použije i na ocenění 2, které představuje přílohu programu řešení krize a podle článku 12.2 tohoto programu je jeho nedílnou součástí.

452 V tomto ohledu je třeba uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že rozhodnutí Komise, kterým se konstatuje neexistence státní podpory uvedené ve stížnosti, může být s ohledem na povinnost zachovávat obchodní tajemství dostatečně odůvodněné, aniž obsahuje všechny číselné údaje, o které se opírají úvahy tohoto orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 108 až 111). K tomu, aby uvedený orgán splnil svou povinnost uvést odůvodnění, tedy postačí znění takového rozhodnutí bez důvěrných údajů, jsou-li v něm jasně a jednoznačně uvedeny úvahy tohoto orgánu a metodika, kterou použil, a to způsobem, který dotčeným osobám umožňuje seznámit se s těmito důvody a Tribunálu provést jeho přezkum (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Club Hotel Loutraki a další v. Komise, C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 55).

453 Co se ostatně týče hospodářských pojmů, které použila společnost Deloitte v ocenění 2 a SRB v programu řešení krize, nelze zpochybnit, že se týkají složitých technických posouzení. Jelikož z programu řešení krize jasně vyplývaly úvahy SRB umožňující následně zpochybnit jeho opodstatněnost před příslušným soudem, bylo by nepřiměřené požadovat zvláštní odůvodnění pro každou technickou volbu nebo každou číselnou hodnotu, o které se tyto úvahy opírají (obdobně viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste v. UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 108 a citovaná judikatura).

454 Žalobci přitom nezpochybňují, že program řešení krize a ocenění 2 obsahují důvěrné informace, které má SRB povinnost chránit. Kromě toho žalobci neupřesnili, do jaké míry byly hospodářské údaje, které byly v nedůvěrných zněních programu řešení krize a ocenění 2 utajeny, nezbytné k tomu, aby porozuměli programu řešení krize a uplatnili své právo na účinný procesní prostředek.

455 Proto je třeba mít za to, že žalobci nemohou uplatňovat právo, aby jim byla sdělena úplná znění programu řešení krize a ocenění 2.

456 Na druhém místě žalobci namítají, že SRB a Komise nezpřístupnily dokumenty, o které se opíraly při přijímání napadených rozhodnutí před přijetím těchto rozhodnutí, a tvrdí, že došlo k porušení práva na přístup ke spisu zakotvenému v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny.

457 Článek 41 odst. 2 písm. b) Listiny týkající se práva na řádnou správu stanoví, že toto právo zahrnuje právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství.

458 Právo na přístup ke spisu je stanoveno v čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014, podle kterého:

„Osoby, kterých se rozhodnutí výboru týká, mají právo nahlížet do spisu výboru s výhradou oprávněného zájmu jiných osob na ochraně svých obchodních tajemství. Právo nahlížet do spisu se nevztahuje na důvěrné informace nebo interní přípravné dokumenty výboru.“

459 Zaprvé je třeba v tomto ohledu připomenout, že účelem přístupu ke spisu ve věcech hospodářské soutěže je zejména umožnit osobám, jimž je určeno oznámení námitek, aby se seznámily s důkazy obsaženými ve spisu Komise, a mohly se tak na základě těchto poznatků účinně vyjádřit k závěrům, k nimž Komise dospěla ve svém oznámení námitek. Toto právo na přístup ke spisu znamená, že Komise musí umožnit dotčenému podniku přezkoumat všechny dokumenty obsažené ve vyšetřovacím spise, které by mohly být relevantní pro jeho obhajobu. K nim patří dokumenty svědčící jak v její neprospěch, tak v prospěch, s výhradou obchodních tajemství týkajících se třetích osob, interních dokumentů Komise a jiných důvěrných informací (viz rozsudek ze dne 14. května 2020, NKT Verwaltung a NKT v. Komise, C-607/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:385, body 261 a 262 a citovaná judikatura).

460 Zadruhé podle ustálené judikatury Soudního dvora respektování práva na obhajobu v řízení před Komisí, jehož předmětem je uložení pokuty podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže, vyžaduje, aby danému podniku bylo umožněno užitečně vyjádřit stanovisko k pravdivosti a relevanci tvrzených skutkových zjištění a okolností, jakož i k dokumentům přijatým Komisí na podporu jejího tvrzení o existenci protiprávního jednání. Tato práva jsou uvedena v čl. 41 odst. 2 písm. a) a b) Listiny (viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2019, Brugg Kabel a Kabelwerke Brugg v. Komise, C-591/18 P, nezveřejněný, EU:C:2019:1026, bod 26 a citovaná judikatura).

461 Zatřetí, pokud jde obecně o dodržování práva na obhajobu, jak je zakotveno v čl. 41 odst. 2 Listiny, toto právo zahrnuje právo být vyslechnut a právo na přístup ke spisu při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti (viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 99 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 2. prosince 2020, Kalai v. Rada, T-178/19, nezveřejněný, EU:T:2020:580, bod 73).

462 Začtvrté je třeba připomenout, že porušení práva na přístup ke spisu v průběhu řízení předcházejícího přijetí rozhodnutí může v zásadě vést ke zrušení tohoto rozhodnutí, pokud bylo porušeno právo na obhajobu [viz rozsudky ze dne 25. října 2011, Solvay v. Komise, C-109/10 P, EU:C:2011:686, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 15. července 2015, Akzo Nobel a další v. Komise, T-47/10, EU:T:2015:506, bod 349 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].

463 Z judikatury citované v bodech 459 až 462 vyplývá, že jak právo na přístup ke spisu, zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, tak konkrétně přístup ke spisu ve věcech hospodářské soutěže, se týkají osob nebo podnikům, proti nimž bylo zahájeno řízení nebo ve vztahu k nimž bylo přijato rozhodnutí.

464 V projednávané věci přitom z čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014 vyplývá, že právo na přístup ke spisu se týká subjektu, na který se vztahuje program řešení krize, a sice společnost Banco Popular, a nikoli jejích akcionářů nebo věřitelů. Dále z přezkumu první výtky vyplývá, že žalobci neměli právo být vyslechnuti v rámci postupu vedoucího k přijetí programu řešení krize.

465 Žalobci se tudíž nemohou dovolávat práva na přístup ke spisu.

466 Mimoto, jak čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, tak čl. 90 odst. 4 nařízení č. 806/2014 stanoví, že určité údaje mohou být chráněny, jsou-li důvěrné.

467 Žalobci nemohou tudíž tvrdit, že skutečnost, že SRB a Komise nepředaly dokumenty, o které se opíraly během správního řízení, ve kterém došlo k přijetí programu řešení krize, představuje porušení práva na přístup ke spisu zakotveného v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny.

468 Na třetím místě žalobci v podstatě tvrdí, že nemohli vykonat své právo na účinný procesní prostředek, jelikož neměli přístup k dokumentům, o které se SRB a Komise opíraly v napadených rozhodnutích, po přijetí těchto napadených rozhodnutí. Žalobci SRB a Komisi vytýkají, že tyto dokumenty nepřiložily ke svým žalobním odpovědím a nevysvětlily důvody, proč jsou tyto dokumenty důvěrné. Mají za to, že i když tyto dokumenty obsahují důvěrné údaje, jejich zástupci k nim mohou mít v tomto řízení přístup.

469 Je třeba uvést, že žádné ustanovení nezaručuje žalobcům právo na přístup k úplným zněním programu řešení krize a ocenění 2 nebo k jiným dokumentům, o které se SRB opíral při přijímání programu řešení krize, neboť SRB má povinnost chránit důvěrnost určitých údajů.

470 SRB a Komise mají totiž na základě článku 339 SFEU, čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny a čl. 88 odst. 1 a 3 nařízení č. 806/2014 povinnost chránit důvěrné údaje všech subjektů, včetně obchodních tajemství.

471 Mimoto Soudní dvůr v souvislosti se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS (Úř. věst. 2004, L 145, s. 1; Zvl. vyd. 06/07, s. 263) rozhodl, že účinné fungování systému dohledu nad činnostmi investičních podniků, který je založen na dohledu vykonávaném uvnitř členského státu a výměně informací mezi příslušnými orgány různých členských států, vyžaduje, aby jak podniky, nad nimiž je vykonáván dohled, tak příslušné orgány mohly mít jistotu, že poskytnuté důvěrné informace zůstanou v zásadě nadále důvěrné (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 31 a citovaná judikatura).

472 Soudní dvůr měl za to, že neexistence takové důvěry by mohla ohrozit hladké předávání důvěrných informací, které jsou nezbytné k výkonu dohledu. Proto čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39 stanoví povinnost zachovávat služební tajemství jako obecné pravidlo nejenom pro účely ochrany konkrétních zájmů přímo dotčených podniků, ale také v obecném zájmu normálního fungování unijních trhů finančních nástrojů (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, body 32 a 33 a citovaná judikatura).

473 Je přitom třeba uvést, že čl. 88 odst. 1 nařízení č. 806/2014, jehož předmětem jsou požadavky týkající se profesního tajemství členů SRB, obsahuje ustanovení, které je rovnocenné ustanovení čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39.

474 Mimoto z článku 34 odst. 1 nařízení č. 806/2014 v tomto ohledu vyplývá, že pro účely provádění úkolů uvedených v tomto nařízení může SRB buď prostřednictvím vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize, nebo přímo po informování těchto orgánů a za použití veškerých informací, jimiž disponují ECB nebo vnitrostátní příslušné orgány, požadovat zvláště od subjektů dotčených opatřením k řešení krize, aby poskytly veškeré informace nezbytné k provádění úkolů, jež mu byly svěřeny tímto nařízením. Odstavec 2 tohoto článku upřesňuje, že požadavky profesního tajemství nezprošťují tyto subjekty povinnosti poskytnout požadované informace. Článek 34 odst. 4 nařízení č. 806/2014 stanoví, že SRB může získávat, a to i průběžně, jakékoli informace nezbytné pro výkon svých funkcí podle tohoto nařízení, zejména informace týkající se kapitálu, likvidity, aktiv a závazků, pokud jde o jakoukoli instituci podléhající jeho pravomocem k řešení krize.

475 Dokumenty, o které se SRB opíral při přijímání programu řešení krize, zejména dokumenty týkající se likvidity společnosti Banco Popular, její žádosti o nouzové poskytnutí likvidity a posouzení ECB, zda je společnost Banco Popular v selhání nebo je její selhání pravděpodobné, přitom obsahují důvěrné informace, zejména obchodní tajemství, která má SRB povinnost chránit.

476 Z toho vyplývá, že žalobci neměli právo na přístup ke všem dokumentům, o něž se SRB a Komise opíraly při přijímání napadených rozhodnutí, jelikož tyto dokumenty mohou obsahovat důvěrné údaje, což žalobci nezpochybňují. Žalobci se tudíž nemohou odvolávat na toto odepření přístupu k těmto dokumentům s cílem namítat porušení své účinné soudní ochrany.

477 Pokud jde dále o dokumenty, které podle žalobců tvoří základ napadených rozhodnutí a žalobních odpovědí, odkazují žalobci v příloze žaloby na své jednotlivé žádosti o přístup k dokumentům předaným Komisi, SRB a ECB zejména na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331). V replice odkazují na skutečnost, že SRB a Komise jim odepřely přístup k dokumentům, které požadovaly v rámci těchto řízení.

478 Stačí konstatovat, že odpovědi na tyto žádosti o přístup jsou předmětem samostatné žaloby podané u Tribunálu.

479 Žalobci rovněž odkazují na svůj návrh na organizační procesní opatření na základě článku 88 jednacího řádu, jenž došel kanceláři Tribunálu dne 9. října 2018 a kterým se domáhají, aby bylo SRB a Komisi nařízeno předložit určité dokumenty, jejichž seznam je připojen k návrhu.

480 Tribunál má v tomto ohledu oprávnění vyžádat si od SRB předložení veškerých dokumentů, jež považuje za relevantní k tomu, aby mohl rozhodnout spor, a to prostřednictvím organizačního procesního opatření nebo provedením důkazu podle čl. 91 písm. b) a čl. 92 odst. 3 jednacího řádu. Na základě čl. 103 odst. 1 jednacího řádu se může Tribunál domnívat, že některé informace obsažené v těchto dokumentech mají důvěrnou povahu, a na základě toho rozhodnout, že nebudou poskytnuty dalším účastníkům řízení, a zejména žalobcům.

481 Vyplývá z toho, že rozhodnutí Tribunálu nařídit předložení dokumentů nezaručuje žalobcům přístup k celému rozsahu těchto dokumentů, má-li Tribunál za to, že obsahují důvěrné údaje.

482 Mimoto v projednávané věci Tribunál požádal SRB dne 21. května 2021 usnesením o provedení důkazů, aby předložil určité dokumenty včetně důvěrných znění programu řešení krize, ocenění 2 a posouzení ECB ohledně selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular. V souladu s článkem 103 jednacího řádu Tribunál po přezkoumání obsahu těchto dokumentů dospěl k závěru, že části, které ve zněních těchto dokumentů zveřejněných na internetových stránkách SRB a ECB zůstaly skryty, nejsou relevantní pro vyřešení projednávaného sporu. Usnesením ze dne 16. června 2021 tedy Tribunál odstranil důvěrná znění těchto dokumentů ze spisu.

483 Konečně, pokud jde o argument žalobců týkající se neexistence soudního přezkumu v průběhu postupu řešení krize, stačí připomenout, že byl odmítnut v rámci analýzy druhé části prvního žalobního důvodu.

484 V důsledku toho je třeba zamítnout druhou výtku, a tedy i druhý žalobní důvod jako neopodstatněné.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva vlastnit majetek

485 Žalobci tvrdí, že SRB a Komise neodůvodněně a nepřiměřeně porušily jejich právo vlastnit majetek v čl. 17 odst. 1 Listiny. Tvrdí, že snížení základního kapitálu společnosti Banco Popular, jakož i odpis a konverze jejích kapitálových nástrojů zbavily akcie a dluhopisy společnosti Banco Popular, které drželi, veškeré hospodářské hodnoty.

486 Komise, SRB, Španělské království a společnost Banco Santander v podstatě tvrdí, že právo vlastnit majetek zakotvené v článku 17 Listiny není absolutní výsadou a může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny. Napadená rozhodnutí sledují cíl obecného zájmu, a sice zajištění stability finančního systému, který odůvodňuje omezení práva žalobců vlastnit majetek.

487 Článek 17 odst. 1 Listiny stanoví:

„Každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu.“

488 Podle ustálené judikatury právo vlastnit majetek, které je zaručeno v čl. 17 odst. 1 Listiny, není absolutní výsadou a jeho výkon může být předmětem omezení odůvodněných cíli obecného zájmu, které Unie sleduje. Jak tedy vyplývá z čl. 52 odst. 1 Listiny, výkon práva na vlastnictví lze omezit za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají sledovaným cílům obecného zájmu

a nepředstavují vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla dotčena samotná podstata takto zaručeného práva (viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, body 69 a 70 a citovaná judikatura; rozsudky ze dne 16. července 2020, Adusbef a další, C-686/18, EU:C:2020:567, bod 85, a ze dne 23. května 2019, Steinhoff a další v. ECB, T-107/17, EU:T:2019:353, bod 100).

489 Z toho vyplývá, že právo vlastnit majetek není právem absolutním, ale že v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny, citovaným v bodě 131 výše, může být předmětem omezení, pokud jsou stanovena v platných právních předpisech a jsou nezbytná pro dosažení obecného cíle a tomuto cíli přiměřená.

490 Je třeba připomenout, že SRB v článku 6 programu řešení krize rozhodl na základě článku 21 nařízení č. 806/2014 o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular podle podmínek upřesněných v bodě 73 výše.

491 Mimoto z bodu 61 odůvodnění nařízení č. 806/2014 vyplývá, že omezení práv akcionářů a věřitelů by měla být v souladu se zásadami uvedenými v čl. 52 odst. 1 Listiny, a dále z bodu 62 odůvodnění téhož nařízení vyplývá, že zásahy do majetkových práv by neměly být nepřiměřené.

492 Podle čl. 15 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014, který se týká obecných zásad řešení krize, nejprve nesou ztráty akcionáři instituce v režimu řešení krize.

493 V souvislosti s akcionáři bank Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že v souladu s obecnou úpravou postavení akcionářů akciových společností nesou tito v plném rozsahu riziko spojené se svými investicemi (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 73).

494 V oblasti státních podpor Soudní dvůr rozhodl, že jelikož akcionáři odpovídají za dluhy banky do výše jejího základního kapitálu, nelze skutečnost, že body 40 až 46 sdělení Komise o použití pravidel pro poskytování státní podpory ve prospěch bank v souvislosti s finanční krizí od 1. srpna 2013 (dále jen „sdělení o bankovnictví“) (Úř. věst. 2013, C 216, s. 1) vyžadují, aby se tito akcionáři v zájmu překonání nedostatku kapitálu banky podíleli před přiznáním státní podpory na absorpci ztrát banky ve stejném rozsahu jako v případě, že by taková státní podpora nebyla poskytnuta, považovat za zásah do jejich práva vlastnit majetek (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 74).

495 Obdobně je třeba mít za to, že rozhodnutí v rámci programu řešení krize o odpisech a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular, jejichž majiteli byli žalobci, je důsledkem skutečnosti, že akcionáři subjektu musí nést rizika vlastní jejich investicím, jakož i skutečnosti, že jelikož se na tento subjekt vztahuje opatření k řešení krize z důvodu jeho selhání, musí nést hospodářské důsledky, které z něj vyplývají.

496 Tribunál již v tomto ohledu rozhodl, že opatření spočívající ve snížení jmenovité hodnoty akcií kyperské banky bylo přiměřené cíli sledovanému tímto opatřením. Uvedl přitom nejprve, že toto opatření mělo přispět k rekapitalizaci této banky a mohlo přispět k cíli zajištění stability kyperského finančního systému a eurozóny jako celku. Dále konstatoval, že uvedené opatření nepřekračovalo meze toho, co je k dosažení tohoto cíle přiměřené a nezbytné, neboť méně omezující alternativy buď nebyly realizovatelné, nebo by neumožňovaly dosáhnout očekávaných výsledků. Konečně měl za to, že rovněž vzhledem k významu sledovaného cíle dotyčné opatření

nevytvářelo nepřiměřené nepříznivé následky. V tomto ohledu připomněl, že akcionáři banky přebírají v zásadě úplné riziko svých investic (rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 330).

497 Za těchto okolností Tribunál rozhodl, že nelze mít za to, že snížení jmenovité hodnoty akcií této banky představuje nepřiměřený a nepřípustný zásah do samotné podstaty práva akcionářů na vlastnictví (rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 331).

498 Mimoto je třeba připomenout, že z judikatury uvedené v bodě 137 výše vyplývá, že finanční služby mají pro unijní hospodářství zásadní význam a že existuje nebezpečí, že se selhání jedné či více bank rychle rozšíří i na další banky v domovském státě nebo v jiných členských státech.

499 Soudní dvůr již rozhodl, že s ohledem na cíl zajistit stabilitu bankovního systému v eurozóně a s přihlédnutím k bezprostřednímu riziku finančních ztrát, jimž by byli vystaveni vkladatelé dotčených bank, pokud by došlo k úpadku těchto bank, by určitá omezení práva vlastnit majetek mohla být odůvodněná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. září 2016, Ledra Advertising a další v. Komise a ECB, (C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 74).

500 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že ačkoli existuje jasný veřejný zájem na tom, aby v celé Unii byla zajištěna silná a důsledná ochrana investorů, tento zájem nemůže vždy převažovat nad veřejným zájmem spočívajícím v zajištění stability finančního systému (rozsudky ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 91, a ze dne 8. listopadu 2016, Dowling a další, C-41/15, EU:C:2016:836, bod 54).

501 Přitom je třeba připomenout, že v článku 4.2 programu řešení krize se SRB domníval, že řešení krize je nezbytné a přiměřené cílům stanoveným v čl. 14 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014, kterými je zajistit kontinuitu zásadních funkcí a zabránit významným nepříznivým dopadům na finanční stabilitu, zejména zabráněním šíření krize, mimo jiné v rámci tržní infrastruktury, a udržením tržní disciplíny. Uvedl, že likvidace společnosti Banco Popular v běžném úpadkovém řízení by neumožnila dosáhnout těchto cílů ve stejném rozsahu. Komise v rozhodnutí 2017/1246 výslovně schválila důvody, které SRB uvedl k odůvodnění nutnosti opatření k řešení krize ve veřejném zájmu.

502 Program řešení krize tak vzhledem ke skutečnosti, že směřoval k zachování nebo obnovení finanční situace společnosti Banco Popular, zejména vzhledem k tomu, že představoval alternativu k její likvidaci, odpovídal cíli obecného zájmu ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice zajištění stability finančních trhů.

503 Opatření odpisu a konverze kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular obsažená v programu řešení krize byla přitom součástí tohoto cíle.

504 Žalobci uvádějí, že nezpochybňují slučitelnost jednotného mechanismu pro řešení krizí, jak je stanoven nařízením č. 806/2014, s článkem 17 Listiny. Tvrdí, že napadená rozhodnutí neodůvodněně zasáhla do jejich práva vlastnit majetek, přičemž uplatňují tři výtky. Zaprvé napadená rozhodnutí podle nich nesplňují „zákonem stanovené podmínky“, zadruhé zasahují do podstaty jejich práva vlastnit majetek tím, že nestanoví kompenzaci, a zatřetí je tento zásah nepřiměřený.

505 Prostřednictvím první výtky žalobci tvrdí, že zásah do jejich práva vlastnit majetek nebyl v souladu s podmínkami stanovenými zákonem. V tomto ohledu se dovolávají nedodržení podmínek stanovených v čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014, nedodržení podmínek stanovených v čl. 21 odst. 1 téhož nařízení, neprovedení správného ocenění v souladu s článkem 20 tohoto nařízení a skutečnosti, že napadená rozhodnutí byla přijata bez vhodných záruk týkajících se řádného postupu, a odkazují na argumenty vznesené ve druhém, čtvrtém, pátém a šestém žalobním důvodu.

506 Stačí připomenout, že argumenty vznesené v druhém, čtvrtém, pátém a šestém žalobním důvodu byly odmítnuty. Z analýzy těchto žalobních důvodů totiž vyplývá, že SRB a Komise se při použití článků 18, 20 a 21 nařízení č. 806/2014 nedopustily zjevně nesprávného posouzení a že nebylo porušeno právo žalobců být vyslechnuti.

507 První výtku je proto třeba zamítnout.

508 Prostřednictvím druhé výtky žalobci tvrdí, že odnětí jejich majetku bez náhrady zasahuje do podstaty jejich práva vlastnit majetek. Tvrdí, že nedošlo k nezávislému ocenění, ani ke konečnému následnému ocenění, stanovenému v čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014, která představují dvě zvláštní „záruky“ stanovené nařízením č. 806/2014 k zajištění ochrany podle článku 17 Listiny a která by jim umožnila zaručit vyplacení spravedlivé kompenzace. Tvrdí, že nebylo provedeno nezávislé a úplné následné ocenění, které by umožnilo posoudit hodnotu aktiv a závazků subjektu, a že nemohlo být založeno na skutečnosti, že nástroj řešení krize byl již zvolen. Mají za to, že jelikož konečné následné ocenění, stanovené v čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014, nebude provedeno, nebyly dodrženy „záruky“ určené k ochraně práva akcionářů na kompenzaci. Ocenění 3, stanovené v čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014, odpovídá odlišným účelům a SRB nemůže tvrdit, že je dostatečné.

509 Zaprvé je třeba uvést, že argumenty žalobců, podle kterých ocenění 2 nebylo „poctivé, obezřetné a realistické“ ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 806/2014 a mělo zohlednit několik možných scénářů řešení krize, již byly odmítnuty v rámci analýzy čtvrtého žalobního důvodu. Dále je třeba připomenout, že podle čl. 20 odst. 13 nařízení č. 806/2014 mohl SRB při přijímání programu řešení krize vycházet z prozatímního ocenění. Konečně z analýzy čtvrtého žalobního důvodu vyplývá, že neexistence konečného následného ocenění ve smyslu čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 nemůže mít vliv na platnost napadených rozhodnutí.

510 Zadruhé nařízení č. 806/2014 stanoví mechanismus odškodnění akcionářů a věřitelů subjektu, na který se vztahuje opatření k řešení krize, na základě zásady uvedené v čl. 15 odst. 1 písm. g) nařízení č. 806/2014, která stanoví, že žádnému věřiteli nevzniknou větší ztráty, než jaké by mu vznikly, pokud by subjekt v režimu řešení krize byl likvidován v běžném úpadkovém řízení.

511 Článek 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014 stanoví, že aby se vyhodnotilo, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by subjekt v režimu řešení krize vstoupil do běžného úpadkového řízení, provede se po řešení krize ocenění. Podle čl. 20 odst. 17 nařízení č. 806/2014 toto ocenění určí, zda existuje rozdíl mezi zacházením, jehož by se dostalo akcionářům a věřitelům, pokud by daná instituce vstoupila do běžného úpadkového řízení v okamžiku přijetí rozhodnutí o opatření k řešení krize, a skutečným zacházením, kterého se akcionářům a věřitelům dostalo v rámci řešení krize.

512 Pokud se při tomto ocenění prokáže, že akcionáři nebo věřitelé utrpěli v rámci řešení krize větší ztráty, než by utrpěli při likvidaci v běžném úpadkovém řízení, SRB jim může na základě čl. 76 odst. 1 nařízení č. 806/2014 vyplatit odškodnění z Jednotného fondu pro řešení krizí.

513 Z toho vyplývá, že nařízení č. 806/2014 zavádí mechanismus, jehož cílem je zaručit akcionářům nebo věřitelům subjektu v režimu řešení krize spravedlivou náhradu v souladu s požadavky čl. 17 odst. 1 Listiny.

514 V tomto ohledu je třeba uvést, že odkazy žalobců na posouzení dopadů provedené Komisí potvrzují, že tento mechanismus je v souladu s požadavky čl. 17 odst. 1 Listiny. Výňatek z tohoto posouzení dopadů, citovaný žalobci v replice, totiž zní:

„Zásah do práva vlastnit majetek není nepřiměřený, neboť rámec stanoví právo dotčených akcionářů a věřitelů na kompenzaci. Akcionáři a věřitelé mají právo na náhradu hodnoty svých akcií nebo pohledávek, na kterou by měli nárok v případě běžné likvidace společnosti. Požadavky, podle kterých je třeba určit výši náhrady v závislosti na hodnotě podniku, jak ji posoudil nezávislý odborník, představují dodatečnou záruku. Mimoto by kompenzace měla zajistit, aby se akcionářům a věřitelům v důsledku použití nástroje k řešení krize nebo uplatnění pravomoci k řešení krize nedostalo méně příznivého zacházení, než kterého by se jim dostalo v případě, kdy by tento nástroj nebo pravomoc nebyly využity, a pokud by celá úvěrová instituce vstoupila na základě použitelného vnitrostátního práva do úpadkového řízení. Zejména v případě, kdy pohledávka věřitele zůstane u úvěrové instituce, jejíž aktiva, práva nebo závazky byly převedeny na jiný subjekt a kdy je zlikvidována zbývající úvěrová instituce, je třeba věřitele odškodnit v případě, kdy je částka, kterou obdržel při této likvidaci, nižší než částka, kterou by obdržel v úpadk[ovém] [řízení], pokud by k převodu nedošlo.

Výše uvedená pravidla týkající se kompenzace chrání podstatu práva vlastnit majetek. V případě, že by pravomoci k řešení krize nebyly uplatněny, vstoupila by společnost v selhání do úpadkového řízení. Podle úpadkového práva mají věřitelé nárok na poměrné rozdělení výtěžku prodeje aktiv banky a akcionáři mají nárok na rozdělení zbývajících aktiv po vyplacení všech věřitelů. Tato podstata je chráněna na základě zásad, jimiž se řídí kompenzace. Omezení tudíž neomezují nepřiměřeně právo vlastnit majetek.“

515 Kromě toho, na rozdíl od toho, co podle všeho tvrdí žalobci, skutečnost, že ke dni přijetí programu řešení krize neobdrželi náhradu, nestačí k prokázání porušení jejich práva vlastnit majetek, jelikož čl. 17 odst. 1 Listiny nestanoví vyplacení náhrady souběžně s omezením práva vlastnit majetek, ale její vyplacení v přiměřené lhůtě.

516 Žalobci prostřednictvím svého argumentu, podle kterého je provedení konečného následného ocenění, stanoveného v čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014, nezbytné pro dodržení jejich práva vlastnit majetek, podle všeho tvrdí, že výše kompenzace, která má být akcionářům vyplacena, musí být vypočtena s ohledem na výsledky konečného následného ocenění. Tvrdí, že cílem konečného následného ocenění je stanovení hodnoty aktiv a závazků subjektu před přijetím opatření k řešení krize a odpovídá jiným účelům než ocenění 3 stanovené čl. 20 odst. 16 nařízení č. 806/2014.

517 V projednávané věci je třeba připomenout, že v případě, že by program řešení krize nebyl přijat, spočívala alternativa v likvidaci společnosti Banco Popular v běžném úpadkovém řízení.

518 V tomto ohledu je třeba uvést, že v oblasti státních podpor Soudní dvůr rozhodl, že ztráty akcionářů bank v obtížích budou v každém případě stejně rozsáhlé bez ohledu na to, zda vznikly následkem rozsudku o prohlášení konkurzu z důvodu neposkytnutí státní podpory anebo následkem postupu při poskytování takové podpory podmíněné tím, aby nejprve došlo ke sdílení nákladů (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 75).

519 Soudní dvůr uvedl, že v bodě 46 sdělení o bankovnictví se stanoví, že „by měla být dodržena zásada ‚žádný věřitel nesmí být v nevýhodnějším postavení' “ a že „[p]odřízení věřitelé by tak v ekonomickém vyjádření neměli dostat méně, než kolik by byla hodnota jejich nástroje, kdyby nebyla poskytnuta státní podpora“ (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 77).

520 Podle Soudního dvora z tohoto bodu plyne, že opatření ke sdílení nákladů, jimiž je podmíněno poskytnutí státní podpory ve prospěch ztrátové banky, nemohou představovat zásah do práva na vlastnictví podřízených věřitelů, který by tito věřitelé v případě neposkytnutí takové podpory neutrpěli v následném insolvenčním řízení. Za těchto podmínek nelze s úspěchem tvrdit, že taková opatření ke sdílení nákladů, jako jsou opatření stanovená sdělením o bankovnictví, představují zásah do práva akcionářů a podřízených věřitelů na vlastnictví (rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, body 78 a 79).

521 Navíc v případě cenného papíru se výše splatné náhrady posuzuje ve vztahu ke skutečné tržní hodnotě tohoto cenného papíru v okamžiku přijetí sporné právní úpravy, a nikoli ve vztahu k jeho jmenovité hodnotě nebo k částce, kterou jeho držitel doufal, že získá v době jeho nabytí (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, K. Chrysostomides & Co. a další v. Rada a další, T-680/13, EU:T:2018:486, bod 314 a citovaná judikatura).

522 Obdobně je tedy třeba se domnívat, že použití zásady, podle níž se žádný věřitel nesmí dostat do méně výhodného postavení, stanovené v čl. 15 odst. 1 písm. g) nařízení č. 806/2014 a zmíněné v bodě 510 výše, v projednávaném případě, zaručuje žalobcům spravedlivou náhradu v souladu s požadavky čl. 17 odst. 1 Listiny.

523 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, hodnota jejich investice nemá být vypočtena s ohledem na situaci předcházející přijetí programu řešení krize, která by mohla vyplynout z konečného následného ocenění, ale odpovídá hodnotě v situaci, kdy by program řešení krize nebyl přijatý, což odpovídá likvidaci společnosti Banco Popular.

524 Mimoto, jak připouští žalobci, konečné následné ocenění stanovené v čl. 20 odst. 11 nařízení č. 806/2014 a ocenění 3 stanovené v čl. 20 odst. 16 téhož nařízení se liší. Provedení konečného následného ocenění není užitečné pro účely ocenění 3, jehož cílem je porovnat skutečné zacházení, kterého se akcionářům společnosti Banco Popular dostalo z důvodu řešení krize, a zacházení, které by se jim dostalo v rámci hypotetického úpadkového řízení. Žalobci tudíž nemohou tvrdit, že SRB a Komise nedisponovaly vzhledem k neexistenci konečného následného ocenění žádným základem pro tvrzení, že bude vyplacena přiměřená kompenzace.

525 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, skutečnost, že SRB uvedl, že v projednávané věci nebude provedeno konečné následné ocenění, nepředstavuje tedy zásah do jejich práva vlastnit majetek.

526 Kromě toho je třeba uvést, že argumentace žalobců vychází z nesprávného předpokladu, že v projednávaném případě mohli získat náhradu škody podle čl. 20 odst. 12 písm. a) nařízení č. 806/2014.

527 Článek 20 odst. 12 písm. a) nařízení č. 806/2014 stanoví:

„Je-li odhad čisté hodnoty aktiv subjektu uvedeného v článku 2 podle konečného následného ocenění vyšší než odhad čisté hodnoty aktiv daného subjektu podle prozatímního ocenění, výbor může od vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize požadovat, aby:

a) vykonal svou pravomoc zvýšit hodnotu pohledávek věřitelů nebo vlastníků příslušných kapitálových nástrojů, které byly odepsány v rámci nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů“.

528 Stačí konstatovat, že toto ustanovení se použije v případě, kdy použitý nástroj k řešení krize je nástrojem rekapitalizace z vnitřních zdrojů stanoveným v článku 27 nařízení č. 806/2014. Tak tomu přitom v projednávané věci není.

529 Druhá výtka musí být proto zamítnuta.

530 Prostřednictvím třetí výtky žalobci tvrdí, že zásah do jejich práva vlastnit majetek je bez ohledu na otázku, zda nerespektuje podstatu tohoto práva, v každém případě nepřiměřený.

531 Podle ustálené judikatury zásada proporcionality, jež je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi více přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům [viz rozsudky ze dne 30. dubna 2019, Itálie v. Rada (Kvóta pro odlov mečouna obecného), C-611/17, EU:C:2019:332, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 6. května 2021, Bayer CropScience a Bayer v. Komise, C-499/18 P, EU:C:2021:367, bod 166 a citovaná judikatura]. Tato zásada je připomenuta i v čl. 5 odst. 4 SEU, jakož i v článku 1 protokolu o uplatňování zásad subsidiarity a proporcionality, připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o FEU.

532 Zaprvé žalobci tvrdí, že zásah do jejich práva vlastnit majetek je nepřiměřený, jelikož napadená rozhodnutí byla přijata bez toho, aby byli předtím vyslechnuti.

533 Jak uvádí SRB, právo být vyslechnut je samostatným procesním právem, jehož porušení automaticky neznamená porušení práva vlastnit majetek, zaručeného čl. 17 odst. 1 Listiny.

534 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z analýzy druhého žalobního důvodu, a zejména z bodů 160 a 161 výše, vyplývá, že Tribunál již rozhodl, že ochrana práva vlastnit majetek, zakotvená v článku 1 dodatkového protokolu EÚLP, nemůže být vykládána v tom smyslu, že dotyčná osoba musí mít za všech okolností možnost uplatnit před přijetím opatření, která zasahují do jejího práva vlastnit majetek, své stanovisko u příslušných orgánů.

535 Mimoto je třeba konstatovat, že žalobci neuplatňují žádný argument, který by vysvětloval, jakým způsobem měla skutečnost, že je SRB před přijetím programu řešení krize nevyslechl, dopad na jejich právo vlastnit majetek.

536 Zadruhé, pokud jde o argument žalobců, podle kterého došlo k nepřiměřenému zásahu do jejich práva vlastnit majetek, jelikož neměli nárok na náhradu škody, stačí odkázat na analýzu druhé výtky.

537 Zatřetí žalobci pouze tvrdí, že SRB a Komise neprokázaly, že přijatý nástroj k řešení krize, včetně odpisu a konverze kapitálových nástrojů, představuje nejméně omezující řešení k dosažení legitimního cíle.

538 Stačí konstatovat, že tento argument nespočívá na žádné argumentaci, a není tedy podložen.

539 Třetí výtku je proto třeba zamítnout.

540 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že zaprvé společnost Banco Popular byla v selhání nebo její selhání bylo pravděpodobné a neexistovala alternativní opatření, která by mohla této situaci zabránit, zadruhé v případě neexistence řešení krize by společnost Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení a zatřetí akcionáři Banco Popular museli nést riziko svých investic, přičemž nařízení č. 806/2014 stanoví případné vyplacení náhrady škody na základě zásady, podle níž se žádný věřitel nesmí dostat do méně výhodného postavení. Je tedy třeba dospět k závěru, že rozhodnutí o odpisu a konverzi kapitálových nástrojů společnosti Banco Popular v programu řešení krize nepředstavuje nepřiměřený a nepřípustný zásah do samotné podstaty práva žalobců vlastnit majetek, ale že musí být považováno za odůvodněné a přiměřené omezení jejich práva vlastnit majetek v souladu s ustanoveními čl. 17 odst. 1 a čl. 52 odst. 1 Listiny.

541 Třetí žalobní důvod je tudíž nutné zamítnut jako neopodstatněný.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

542 Žalobci tvrdí, že Komise a SRB porušily povinnost uvést odůvodnění tím, že neposkytly specifické a konkrétní důvody, proč napadená rozhodnutí přijaly.

543 Článek 41 odst. 2 písm. c) Listiny týkající se práva na řádnou správu stanoví, že toto právo zahrnuje povinnost správních orgánů odůvodnit svá rozhodnutí.

544 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že odůvodnění požadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext a s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudky ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87 a citovaná judikatura, a ze dne 21. října 2020, ECB v. Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:845, bod 41 a citovaná judikatura).

545 Dále stupeň podrobnosti odůvodnění aktu musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám nebo lhůtě, ve kterých musí být akt vydán (viz rozsudky ze dne 6. listopadu 2012, Éditions Odile Jacob v. Komise, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48 a citovaná judikatura, a ze dne 23. května 2019, KPN v. Komise, T-370/17, EU:T:2019:354, bod 139 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 27. ledna 2021, KPN v. Komise, T-691/18, nezveřejněný, EU:T:2021:43, bod 162).

546 Zaprvé, pokud jde o program řešení krize, žalobci tvrdí, že SRB předložil pouze znění programu řešení krize, ve kterém byly provedeny úpravy týkající se důvěrnosti, a nepředložil důkazy, na nichž je tento program založen. Žalobci v replice doplňují, že se nemohou účinně dovolávat svých procesních prostředků z důvodu, že jim SRB odepřel přístup ke klíčovým dokumentům, které jsou součástí jeho odůvodnění, včetně znění programu řešení krize, ve kterém nebyly provedeny úpravy týkající se důvěrnosti.

547 Je třeba uvést, že žalobci neodkazují na obsah programu řešení krize a nevysvětlují, jaké skutečnosti jsou nedostatečné pro pochopení jeho působnosti. Žalobci neuvádějí, jaká část úvah, které SRB uplatnila v rámci programu řešení krize, není dostatečně jasná.

548 Je třeba mít tudíž za to, že žalobci těmito argumenty napadají skutečnost, že jim nebylo poskytnuto úplné znění programu řešení krize, jakož i dokumenty, na kterých spočívá. Tyto argumenty byly přitom vzneseny již v rámci druhé výtky týkající se práva na účinnou soudní ochranu.

549 V tomto ohledu stačí připomenout, že z analýzy druhé výtky vyplývá, že žalobci nemohou uplatňovat nárok na zpřístupnění úplných znění programu řešení krize, ocenění 2 nebo jiných dokumentů, z nichž SRB vycházel při přijímání programu řešení krize.

550 Zadruhé, pokud jde o rozhodnutí 2017/1246, žalobci tvrdí, že Komise ve svém rozhodnutí pouze uvedla, že schvaluje závěry SRB, avšak nevysvětlila posouzení, které provedla, aby se ujistila, že jsou příslušné podmínky splněny a nástroj k řešení krize navrhovaný SRB je nejvhodnější a přiměřený.

551 Je třeba připomenout, že z bodu 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 vyplývá, že:

„Komise s programem řešení krize souhlasí. Zejména souhlasí s odůvodněním SRB, proč je řešení krize nezbytné ve veřejném zájmu v souladu s článkem 5 nařízení (EU) č. 806/2014.“

552 Navíc zaprvé Komise odkázala v bodě 2 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 na skutečnost, že SRB v programu řešení krize uvedl, že v případě společnosti Banco Popular jsou splněny všechny podmínky zahájení postupu řešení krize, stanovené v čl. 18 odst. 1 prvním pododstavci nařízení č. 806/2014, a že posoudil důvody, proč jsou opatření k řešení krize nezbytná ve veřejném zájmu. Zadruhé v bodě 3 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246 uvedla Komise, že program řešení krize zavádí ve společnosti Banco Popular v souladu s čl. 18 odst. 6 nařízení č. 806/2014 režim řešení krize a stanoví použití nástroje převodu činnosti, a že uvádí rovněž důvody, proč jsou všechny tyto prvky přiměřené.

553 Z toho vyplývá, že Komise v rozhodnutí 2017/1246 výslovně odkázala na důvody, proč se SRB domníval, že podmínky pro přijetí programu řešení krize jsou splněny a je třeba použít nástroj převodu činnosti. Potvrzení programu řešení krize, uvedené v bodě 4 odůvodnění rozhodnutí 2017/1246, tak musí být vykládáno s ohledem na jeho další body odůvodnění a týká se všech těchto důvodů. V tomto bodě odůvodnění Komise výslovně uvedla, že souhlasí s odůvodněním obsaženým v programu řešení krize, jímž je odůvodněno přijetí opatření k řešení krize ve vztahu ke společnosti Banco Popular, zejména pokud jde o kritérium veřejného zájmu.

554 Je tedy třeba mít za to, že program řešení krize a jeho odůvodnění jsou součástí kontextu, ve kterém bylo napadené rozhodnutí přijato, ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 544 výše.

555 Jak přitom bylo konstatováno v bodě 547 výše, žalobci nevznáší žádný argument, který by prokázal, že program řešení krize je nedostatečně odůvodněný.

556 Dále je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 Komise buď program řešení krize „potvrdí“, nebo proti němu vznese námitku s ohledem na jeho diskreční aspekty.

557 Z toho vyplývá, že pokud Komise, tak jako v projednávaném případě, potvrdí program řešení krize, může se odůvodnění jejího rozhodnutí omezit na konstatování, že souhlasí s důvody, které jsou v něm obsažené. Jakékoli další odůvodnění jeho potvrzení by mohlo spočívat pouze v zopakování skutečností, které jsou již obsažené v programu řešení krize. Podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 Komise nemusí ve svém rozhodnutí opětovně provést analýzu SRB, ale pouze ji potvrdit.

558 Kromě toho je třeba v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 545 výše zohlednit velmi krátkou lhůtu, kterou měla Komise podle čl. 18 odst. 7 nařízení č. 806/2014 pro přijetí svého rozhodnutí od okamžiku, kdy jí SRB zaslal program řešení krize.

559 V důsledku toho musí být sedmý žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality a zásady ochrany legitimního očekávání

560 Žalobci podpůrně tvrdí, že i když jsou podmínky stanovené v článku 18 nařízení č. 806/2014 splněny, SRB a Komise tím, že si zvolily nástroj převodu činnosti a neodůvodněně se odchýlily od plánu řešení krize z roku 2016, porušily zásadu proporcionality a zásadu ochrany legitimního očekávání.

561 V žalobě uvádějí, že nejsou schopni tento žalobní důvod rozvinout, jelikož neměli přístup k relevantním informacím, a sice ke znění programu řešení krize a posouzení ECB týkajícímu se selhání nebo pravděpodobného selhání společnosti Banco Popular, ve kterém nebyly provedeny úpravy týkající se důvěrnosti. Žalobci v replice uvádějí, že nejsou schopni předložit argumenty týkající se tohoto žalobního důvodu. SRB a Komise nevysvětlily své rozhodnutí, kterým odmítly dodržet plán řešení krize z roku 2016, ani důvody, proč nepověřily zkoumáním této otázky společnost Deloitte.

562 Podle článku 76 jednacího řádu musí žaloba obsahovat zejména dovolávané žalobní důvody a argumenty, jakož i stručný popis uvedených žalobních důvodů. Z toho důvodu musí žaloba ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se žaloba zakládá, takže pouhé abstraktní vyjádření nesplňuje požadavky jednacího řádu. Navíc tento, byť stručný, popis žalobních důvodů musí být dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalovanému připravit jeho obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě, případně i bez dalších podpůrných informací. Právní jistota a řádný výkon spravedlnosti vyžadují pro to, aby žaloba, nebo konkrétně žalobní důvod, byly přípustné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých jsou založeny, vyplývaly uceleně a srozumitelně ze samotného textu žaloby (viz rozsudky ze dne 12. září 2018, De Geoffroy a další v. Parlament, T-788/16, nezveřejněný, EU:T:2018:534, body 72 a 73 a citovaná judikatura, a ze dne 8. května 2019, PT v. EIB, T-571/16, nezveřejněný, EU:T:2019:301, bod 109 a citovaná judikatura).

563 Je třeba konstatovat, jak uvádějí sami žalobci v žalobě a replice, že žalobní důvod vycházející z porušení zásady proporcionality a zásady ochrany legitimního očekávání není podpořen žádnou konkrétní argumentací. Vzhledem k tomu, že tento žalobní důvod nebyl vysvětlen, musí být tudíž odmítnut jako nepřípustný.

564 V každém případě, pokud jde o zásadu ochrany legitimního očekávání, z ustálené judikatury vyplývá, že právo se jí dovolávat předpokládá, že zúčastněné straně byla příslušnými unijními orgány poskytnuta konkrétní, nepodmíněná a shodující se ujištění z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Toto právo má totiž každý jednotlivec, pokud u něj unijní orgán, instituce či subjekt tím, že mu poskytly konkrétní ujištění, vyvolaly podloženou naději (viz rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 62 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz také rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 178 a citovaná judikatura).

565 Stačí přitom uvést, že žalobci neuvádějí žádné konkrétní ujištění, které by mohlo vyvolat naději, že se uplatní plán řešení krize z roku 2016.

566 Mimoto za předpokladu, že je třeba vykládat tvrzení žalobců obsažené v replice, podle něhož SRB a Komise nevysvětlily své rozhodnutí odchýlit se od plánu řešení krize z roku 2016, jako argument vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění, stačí odkázat, obdobně jako Komise, SRB a Španělské království, na důvody obsažené v bodech 19 až 22 odůvodnění programu řešení krize, které žalobci nezpochybňují.

567 Osmý žalobní důvod musí být proto odmítnut jako nepřípustný.

K návrhu na organizační procesní opatření

568 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 9. října 2018 navrhli žalobci Tribunálu, aby nařídil SRB a Komisi prostřednictvím organizačního procesního opatření na základě článku 88 jednacího řádu předložení určitých dokumentů, jejichž seznam je připojen k návrhu. Žalobci uvádějí, že požadované dokumenty odpovídají skutkovým tvrzením obsaženým v žalobních odpovědích SRB a Komise a musí být zpřístupněny, aby na ně mohli odpovědět. Žalobci nemohou bez těchto dokumentů odpovědět na žalobní odpovědi a Tribunál nemůže posoudit legalitu napadených rozhodnutí.

569 Komise a SRB mají za to, že tento návrh není v souladu s požadavky čl. 88 odst. 2 jednacího řádu, jelikož žalobci neuvedli důvody, proč nemohli tuto žádost předložit dříve, a jelikož přesně neuvedli důvody, proč jsou požadované dokumenty nezbytné k vyřešení sporu.

570 Je třeba uvést, že Tribunál usnesením o provedení důkazů ze dne 21. května 2021, přijatým na základě čl. 91 písm. b), čl. 92 odst. 3 a článku 103 jednacího řádu, SRB nařídil, aby předložil určité dokumenty uvedené v bodě 95 výše. Usnesením ze dne 16. června 2021 rozhodl Tribunál, že důvěrná znění dokumentů, jež SRB předložil, nejsou pro vyřešení projednávaného sporu relevantní. Naproti tomu dopis ze dne 6. června 2017, který společnost Banco Popular zaslala ECB, byl vyjma své přílohy oznámen ostatním účastníkům řízení.

571 Pokud jde o návrhy na organizační procesní opatření nebo důkazní opatření předložené účastníkem sporu, je třeba připomenout, že jedině Tribunál je oprávněn posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy

(viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Mamoli Robinetteria v. Komise, C-619/13 P, EU:C:2017:50, bod 117 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 12. listopadu 2020, Fleig v. ESVČ, C-446/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:918, bod 53).

572 V tomto ohledu je třeba připomenout, že k tomu, aby Tribunál mohl rozhodnout o užitečnosti organizačních procesních opatření, musí účastník řízení, který to navrhuje, označit požadované dokumenty a sdělit Tribunálu alespoň minimum informací dokládajících užitečnost těchto dokumentů pro potřeby řízení (viz rozsudky ze dne 28. července 2011, Diputación Foral de Vizcaya a další v. Komise, C-474/09 P až C-476/09 P, nezveřejněný, EU:C:2011:522, bod 92 a citovaná judikatura, a ze dne 20. března 2019, Hércules Club de Fútbol v. Komise, T-766/16, EU:T:2019:173, bod 29 a citovaná judikatura).

573 Je třeba uvést, že v projednávané věci jsou skutečnosti obsažené ve spise i vysvětlení poskytnutá na jednání dostatečné k tomu, aby Tribunál mohl rozhodnout, neboť Tribunál mohl účelně rozhodnout na základě návrhových žádání, žalobních důvodů a argumentů uplatněných během řízení a s ohledem na dokumenty předložené účastníky řízení.

574 Z toho vyplývá, že návrh na organizační procesní opatření žalobců musí být zamítnut, aniž je nezbytné rozhodovat o jeho přípustnosti podle čl. 88 odst. 2 jednacího řádu.

575 Je třeba dospět k závěru, že žalobu je nutné zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

576 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobci neměli ve věci úspěch a Komise, SRB a společnost Banco Santander požadovaly náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobci ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí, SRB a společností Banco Santander.

577 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Španělské království, Parlament a Rada tedy ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Antonio Del Valle Ruíz a další žalobci, jejichž jména jsou uvedena v příloze, ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB) a společností Banco Santander, SA.**

3) **Španělské království, Evropský parlament a Rada Evropské unie ponesou vlastní náklady řízení.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 1. června 2022.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec . . . 2

Skutečnosti předcházející sporu a skutkové okolnosti po podání žaloby . . . 6

K postavení společnosti Banco Popular před přijetím programu řešení krize . . . 6

K dalším skutečnostem předcházejícím přijetí programu řešení krize . . . 8

K programu řešení krize společnosti Banco Popular ze dne 7. června 2017 . . . 11

Ke skutečnostem po přijetí rozhodnutí o řešení krize . . . 12

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení . . . 13

Právní otázky . . . 15

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti, jelikož v článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo být vyslechnut a právo na účinný procesní prostředek zakotvené v článcích 41 a 47 Listiny, jakož i zásadu proporcionality . . . 16

K první části, vycházející z toho, že článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo být vyslechnut . . . 17

K druhé části, vycházející z toho, že článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje právo na účinný procesní prostředek . . . 26

Ke třetí části, vycházející z toho, že článek 18 nařízení č. 806/2014 porušuje zásadu proporcionality . . . 28

K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z námitky protiprávnosti, jelikož články 18 a 22 nařízení č. 806/2014 porušují zásady týkající se přenesení pravomoci . . . 28

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 20 nařízení č. 806/2014 . . . 33

K první výtce, týkající se ocenění 1 . . . 35

K druhé výtce, týkající se ocenění 2 . . . 36

Ke třetí výtce, týkající se neexistence konečného následného ocenění . . . 41

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) nařízení č. 806/2014 . . . 42

K první části, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 806/2014 . . . 42

Ke druhé části, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 806/2014 . . . 46

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 21 odst. 1 nařízení č. 806/2014 . . . 53

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 41 a 47 Listiny . . . 53

K první výtce, týkající se práva být vyslechnut 53

Ke druhé výtce, týkající se práva na účinnou soudní ochranu 57

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva vlastnit majetek 62

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění 69

K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality a zásady ochrany legitimního očekávání 71

K návrhu na organizační procesní opatření 72

K nákladům řízení 73